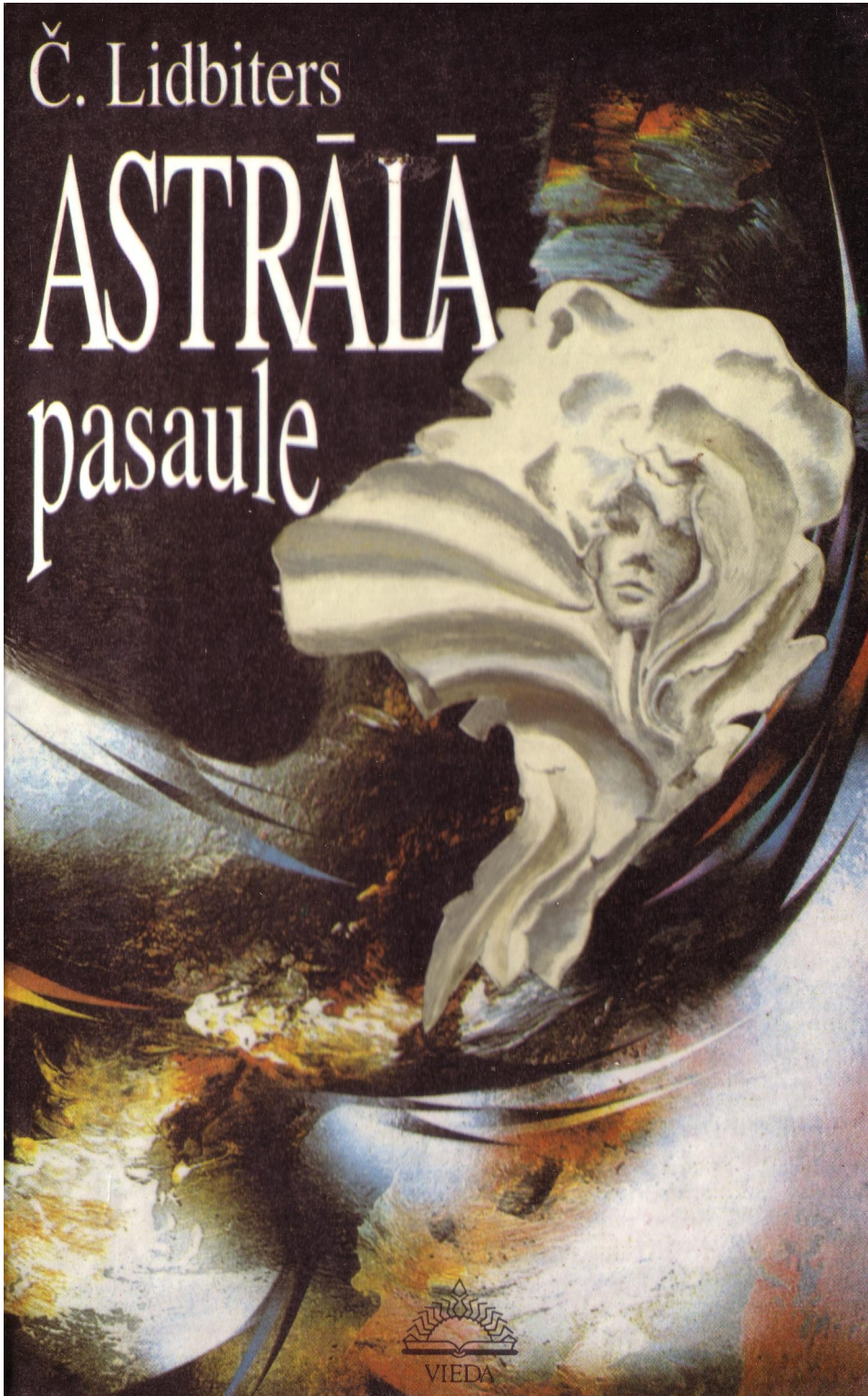

Č. Lidbiters

ASTRĀLĀ
pasaule

Č. Lidbiters

ASTRĀLĀ pasaule

VIEDA
Rīga

LATVIJAS EKOLOĢISKĀS IZGLĪTĪBAS APGĀDS

UDK-p 128.1
Le 120

C. W. Leadbeater
LE PLAN ASTRAL

С. Лидбитер
АСТРАЛЬНЫЙ ПЛАН
Перевод с французского *А. В. Троянского*

Č. Lidbiters
ASTRĀLĀ PASAULE
No krievu valodas tulkojusi *L. Ratniece*

Parakstīta iespiešanai 29.08.95. Reģ. apl. Nr. 2-0001. Formāts
84x108/32. Izdevniecība «Vieda», Elijas ielā 17, Rīgā, LV-1018.
Iespiesta tipogrāfijā «Rota-2», Rīgā, Dzirnāvu ielā 57, LV-1050.
Pasūt. Nr. 79

Eiropas, Amerikas un Indijas spirituālistu vidū Č. Lidbiters ir plaši pazīstams kā okulto zinību speciālists un talantīgs rakstnieks.

Pateicoties savām neparasti attīstītajām gaišreģa spējām, viņš ir vislabākais astrālās un mentālās telpas pētnieks.

Viņa darbi ir koncentrēti un skaidri uzrakstīti — bez retoriskiem izskaistinājumiem un noklusēšanas. Viņš neslēpj, ka nav tiesīgs atklāt visu, tomēr, neskatoties uz to, mēģina vērtīgu lasītāju uzvest uz pareizā ceļa.

Č. Lidbiters pieder pie *d i e n v i d u i e s v ē t ī b a s*, kas savas zinības smeļas no indusu ezotērisma.

Šī darba tēma ir dabas plastiskais sākums astrāls — dabas dvēsele.

Būtībā astrālā pasaule (Telpa, sfēra jeb plāns — arī tā dēvē literatūrā. Red.) ir pamats visam materiālajam. Dievišķajā pasaulē tas ir ugunīgais Svētā Gara ķermenis, kas dod Visumam dzīvību un formu, jo kustība — tā ir dzīvība, nekustīgums — sastingums, nāve. Tādējādi astrālā pasaule izraisa evolūciju un pilnveidošanos pretstatā inertajam pirmsākumam — matērijai.

Saskaņā ar okulto mācību ikvienas būtnes materiālais ķermenis veidojas pēc *a s t r ā l ā s k l i š e j a s* (ķermeņa un tā orgānu forma), kura savukārt ir dievišķās pasaules radošo ideju atspulgs.

Šī *k l i š e j a* satur planētu emanētos fluīdus ar tādām īpašībām un tādās proporcijās, kādas bijušas būtnes radīšanas brīdī, tas ir, tā planēta, kura astroloģiski atradusies vislabvēlīgākajos apstākļos, ir atstājusi visspēcīgāko iespaidu uz šīs būtnes garīgajām un fiziskajām īpašībām; tāpat ietekmē visas septiņas planētas to kombinācijā ar zodiaka zīmēm. Tā ir astrālās pasaules *pirmā* funkcija. *Otrā* ir būtņu atdzīvināšana. Jāuzsver, ka okultisms atzīst dzīvības esamību arī minerālu pasaulē, kuras būtnes, lai arī ļoti lēni, attīsta sevī augu dvēseli, kas pēcāk pārveidojas dzīvnieka dvēselē, turklāt astrālā pasaule transformējas nervu spēkā, kas ir organisma dzīvības sākums.

Tādas īsumā ir astrālās sfēras galvenās funkcijas dzīvnieku valstībā. Atbildi, kā tās izpaužas darbībā, sniegs šī grāmata, atklājot arī kopumā šīs telpas nozīmi dabā.

A. Trojanovskis

PRIEKŠVĀRDS

Cilvēks dzīvo, lielākoties pat nenojauzdams, ka atrodas bezgala plašas un apdzīvotas neredzamās pasaules vidū. Zināmā mērā šo pasauli var izpētīt sapnī vai somnambuliskā stāvoklī, jo tad cilvēka fiziskās sajūtas ir novājinātas un reizēm gadās, ka pēc pamošanās viņš samērā precīzi atceras redzēto un dzirdēto, toties, pārejot stāvoklī, ko mēs dēvējam par nāvi, cilvēks savu fizisko ķermeni pamet pavisam un pārceļas uz neredzamo pasauli, kur uzturas gadsimtus līdz nākamajai iemiesošanās reizei redzamajā pasaulē.

Lielāko daļu šī starplaika viņš pavada debesu valstībā, kas aprakstīta citā manā darbā, kurš iepazīstina ar mentālo pasauli. Pašreiz mēs aplūkosim tikai neredzamās pasaules zemāko valstību, kurā cilvēks nonāk tūlīt pēc nāves. Senie grieķi to dēvēja par *Aīda* jeb ēnu valstību, kristieši — par *šķīstītavu*, bet viduslaiku alķīmiķi — par *astrālo*.

Šīs grāmatas mērķis — apkopot visas ziņas, kas atrodamas filozofiskajā literatūrā par šo interesanto tēmu, sistematizēt tās un papildināt ar dažiem jaunākajiem pētījumiem. Tā kā uz šādiem pētījumiem ne vienmēr var paļauties, tika darīts viss iespējamais, lai izvairītos no maldiem, un darbā iekļautie atzinumi ir pārbaudīti un balstās uz drošām zinām.

Kaut arī šis darbs nepretendē uz pilnīgi izsmeļošu minētās tēmas izklāstu, tomēr tas zināmā mērā var kļūt par labu rokasgrāmatu.

Galvenais, kas jāuzsver, runājot par astrālo pasauli jeb telpu, ir tās neapstrīdamā *realitāte*. Lietojot šo vārdu, es, protams, nenostājos metafizika pozīcijā, kurš it visu, izņemot vēl neizpausto Dievību, uztver kā neesošu, jo viss var mainīt savu formu. Nē, es lietoju šo vārdu parastajā, vispārpieņemtajā nozīmē un apgalvoju, ka astrālās pasaules iemītnieki un priekšmeti ir tikpat īsteni kā mūsu ķermeņi, sadzīves

priekšmeti, mājas un pieminekļi. Tie nav mūžīgāki par fiziskās pasaules lietām, tomēr ir tik reāli, ka mums nav tiesību to neatzīt vienīgi tāpēc, ka līdz šim par to visu cilvēcei nav skaidras izpratnes.

Nav iespējams gūt patiesu priekšstatu par *Viedo Reliģiju*, ja trūkst pareizas izpratnes par mūsu pasaules uzbūvi. To veido skaidri iezīmētas telpas jeb pasaules, un katrā ir zināma blīvuma matērija. Īpaši tam sagatavoti cilvēki var apmeklēt un pētīt dažas no šīm pasaulēm gluži tāpat, kā ceļotāji apmeklē citas valstis.

Rūpīgi salīdzinot atsevišķu pētnieku iegūtos datus, ir iespējams gūt tikpat precīzas ziņas kā tad, ja šie cilvēki būtu apmeklējuši Grenlandi vai Špicbergenu. Pat vēl vairāk! Gluži tāpat kā ikviens, kurš vēlas, var apmeklēt svešas zemes, ikviens, speciāli tam gatavojoties, spēj nokļūt neredzamās pasaules telpās.

Šīs telpas atkarībā no tajās esošās matērijas blīvuma — no rupjas matērijas līdz vissmalkākajai — iedala *fiziskajā* telpā, *astrālajā* telpā, *mentālajā* telpā, *debesu* jeb *dievu*, *budhas* un *nirvānas* telpā. Divas pēdējās mums ir tik grūti izprotamas, ka nav nozīmes par tām runāt.

Jāņem vērā, ka katras šīs telpas matērija atšķiras no iepriekšējās telpas matērijas sastāva tādā pat mērā, kā viela cietā stāvoklī no gāzveida — un vēl vairāk.

Turklāt tas, ko mēs saucam par vielas cieto, šķidro vai gāzveida stāvokli, sastopams tikai zemākajā matērijas pakāpē — fiziskajā.

Astrālā valstība, kuru aprakstīšu, ir otrā pakāpe, vistuvākā fiziskās pasaules virsslānim vai iekšpusei. Nereti to dēvē par ilūziju valstību — ne tādēļ, ka tā būtu maldinošāka par mūsu pasauli, bet aiz tā iemesla, ka nepietiekoši apmācīti gaišreģi tur gūst neizskaidrojamus iespaidus. To nosaka divas astrālās pasaules īpatnības.

Pirmā. Vairumam astrālās telpas iemītnieku piemīt apbrīnojama spēja neticamā ātrumā izmainīt savu formu un ar neierobežotu burvības spēku iespaidot tos, kurus grib izjokot.

Otrā. Astrālajā telpā priekšmeti iegūst gluži citu un patiesāku izskatu. Tie kļūst redzami vienlaikus no visām pusēm, cietu ķermeņu iekšpuse ir tikpat labi saredzama kā ārpusē.

Skaidrs, ka nepieredzējušam *ceļiniekam* ir grūti saprast, ko īsti viņš redz, un vēl grūtāk savus redzējumus aprakstīt vārdos.

Šos iespējamus maldus lieliski raksturo ciparu apgrieztais izvietojums — astrālajā telpā cipari atspoguļojas, piemēram, šādi: 139 kā 931 utt.

Ja iesācējam ir pieredzējis skolotājs, šādas kļūmes var gadīties vienīgi steigas vai nevērības dēļ, jo topošajam gaišreģim jāsaņem visai sīki un smalki norādījumi.

Skolotājs, izskaidrojot jau krietni sagatavotam audzēknim iespējamus maldus veidus, parasti vaicā: «Ko jūs redzat?» un, ja atbilde ir kļūdaina, norāda uz neprecizitāti un tās iemeslu, tādā kārtā mazpamazām attīstot viņa pašpārlicību, iemaņas un drosmi saskarsmē ar astrālo telpu — augstāko, kuru iespējams novērot no fiziskās telpas.

Taču nepietiek tikai pareizi redzēt, jāprot redzēto pareizi un skaidri izteikt ar fiziskās pasaules jēdzieniem, un tādēļ gaišreģim māca pārlēgt savu apziņu no vienas telpas uz otru bez pārrāvuma, pretējā gadījumā iespaidi var pazust pavisam vai tikt izkropļoti.

Kad šī māka ir apgūta, skolnieks var izmantot visas savas astrālās spējas ne vien miegā vai transa stāvoklī, kad atbrīvojas no fiziskā ķermeņa, bet arī nomodā, pilnīgi kontrolējot savus fiziskos orgānus.

Daži teozofi pret astrālo pasauli izturas ar nicinājumu, neuzskatot to par uzmanības vērtu. Domāju, ka tas ir maldīgs priekšstats.

Ļoti iespējams, ka mūsu esības īstā jēga ir gatavošanās gara dzīvei, un nepietiekama augstākā attīstība var kļūt liktenīga tiem, kuri nonievās astrālo apziņu.

Dažiem cilvēkiem karma ļauj attīstīt visaugstākās spējas — prāta (mentālās) spējas, un viņi nepaliek astrālajā telpā.

Viedie gan šo metodi neatzīst, kaut arī tā tiek ietaupīts laiks un pūles; bez tam vairumam no mums pagātnes maldi un kļūdas liedz izdarīt šādus lēcienus.

Viss, uz ko mēs varam cerēt, ir pakāpenisks progress, un astrālā telpa — kā mums vistuvākā — ir pirmā ārpusfiziskās pieredzes apgūšanas vieta.

Iesācēji par to ļoti interesējas, un tās noslēpumu izpratnei ir nepārvērtējama nozīme, lai apjēgtu dažādas spiritisma parādības, apsēstās mājas un citus fenomenus, ko citādi nav iespējams izskaidrot; turklāt rodas iespēja pasargāt sevi un savus tuviniekus no tamlīdzīgām briesmām.

Šīs brīnišķīgās pasaules pirmā atklāsme ikvienam ir īpaša.

Daži cilvēki sevišķu, pietiekami dziļu iespaidu, ko varētu būt radījusi astrālās pasaules būtne, ir sajutuši tikai vienreiz mūžā un tādēļ uzskatījuši to par halucināciju.

Citiem ir nosliece vienmēr redzēt un dzirdēt tādas lietas, ko pārējie ne dzird, ne redz.

Lielākā daļa cilvēku vairāk vai mazāk skaidri atceras vienīgi to, ko ir redzējuši vai dzirdējuši miegā.

Daži šīs jomas apguvēji mēģina attīstīt savas gaišreģa spējas ar kristāla palīdzību vai citādā veidā, bet tie, kuriem ir skolotājs, ar viņa palīdzību uzreiz nokļūst astrālajā telpā un viņa uzraudzībā atrodas tur tik ilgi, kamēr skolotājs pārliecinās, ka nekādas briesmas, veicot eksperimentu, vairs nedraud.¹

Lai kā arī tas notiktu, pirmā saskarsme ar šo neaptveramo, dzīvības un rosības pilno pasauli, kurā mēs atrodamies un kuru nepazīstam, iezīmē jaunu posmu ikviena cilvēka dzīvē.

1 Lūk, V. Markova atstāstījumā slavena amerikāņu gaišreģa un astrālās telpas pētnieka iespaidu, kas publicēti kādā spiritisma žurnālā.

Veicot pirmo eksperimentu, pētnieks vēl ļoti maz zinājis par magnētismu, gaišredzības fenomenu un viņam trūcis skaidra priekšstata par tamlīdzīgu stāvokli, tomēr, neskatoties uz to, viņš šajā mistiskajā snaudā atradies vismaz pusstundu.

Kā jau tas šādos gadījumos mēdz būt, viņš nevarējis pakustināt ne muskulīti un atradies svārstīgā noskaņojumā — vēlējies darboties un arī palikt sastingumā; pēc dažām minūtēm magnetizētajā roku pasāžas iespaidā viņš izjutis neparasti patīkamu iekšēja miera stāvokli — it kā būtu no jauna piedzimis, domas iegriezušās mierīgā guļtnē, visa viņa esība it kā ieguvusi plašumu...

Un tad pēkšņi viņa skatiens atdūrās pie biezas, necaurredzamas krēslas, mēmas tumsas, kas, liekas, sniegusies simtiem verstu izplatījumā ap Zemi.

Palēnām tā izklīdusi, izzudusi, un pakāpeniski pieaudzis un tapis izsmalcinātāks viņa jutīgums. Un, lūk, viņa paša vārdi:

«Viss, kas atradās mūsu istabā kopā ar tanī esošajiem cilvēkiem, atmirdzēja brīnumainā gaismā. Ikviena cilvēka ķermenis zaigoja vairāk vai mazāk spilgtās magnētiskās gaismās. Ikkatra klātesošā stāvu ietvēra no viņa paša nākoša gaiša atmosfēra. Šī spozme apņēma visu ķermeni. Ap nagiem veidojās īpaši spoži aplīši, ap matiem — cita veida stari, ap ausīm un acīm — atkal savādāki loki. Galva viscaur mirdzēja, ap to atmosfēra pletās tālāk nekā ap pārējām ķermeņa daļām — sākot ar diviem sprīžiem līdz dažām pēdām. Šī negaidītā aina mani pārsteidza un apbūra. Nespēju to aptvert, jutos apjucis un neziņā, vai vēl joprojām atrodos uz zemes. Šķita, ka zeme ar visiem tās iemītniekiem vienā mirklī pārvērtusies par Ēdeni. Trūkst vārdu, lai to visu atainotu. Tāpēc es pat nemēģināju paust savas izjūtas ar sajūsmas saucieniem vai vārdiem, bet neizsakāmā priekā un bijībā turpināju vērošanu.

Pēc kāda brīža es varēju redzēt ne vien istabā esošo cilvēku starojošo ķermeņu ārpusi, bet tikpat labi saskatīju iekšpusi un drīz vien arī spožo magnētisko staru slēptos avotus. Atrazdamies savā parastajā jeb dabiskajā stāvoklī, es nekad agrāk nebiju redzējis cilvēka iekšējos orgānus, bet tagad bez grūtībām redzēju aknas, liesu, sirdi, smadzenes — visu bez izņēmuma. Cilvēka ķermenis manām acīm bija kļuvis caurspīdīgs kā stikls.

Tas bija veidots neparastā, krāšņā, apgarotā daiļumā un it kā laistījās vienās ugunīs. Katram orgānam bija savs īpašs gaismas centrs, un bez tam to apspīdēja arī kopējā ķermeņa gaisma.

Es atšķīru fiziskos orgānus ar tiem raksturīgo formu, izskatu un krāsu tikai pēc starojuma vien. Tā, piemēram, es redzēju sirdi, kuru iekļāva ugunīgi varavīkšņains plīvurs ar vidū izklīdētiem atsevišķiem spīdošiem punktiem. Plaušas izgaismoja dažāda augstuma un nokrāsas prizmveida uguns, elpošanas ceļi atgādināja ķīmisko laboratoriju. Liesma radīja momentānas asins izmaiņas tuvu piegulošajos asinsvados; lielais simpātiskais nervs, kura saknes stiepās caur zemāk esošajiem orgāniem, bet augšējie zari iesniedzās smadzeņu virsējos slāņos, izskatījās kā dzīvs, maigā sidrabainā ugunī trīsošs stuburs. Katra lielo smadzeņu daļa un smadzenītes mirdzēja savādākā gaismā. Pēc starojuma apveida un spožuma viegli varēja atšķirt katra orgāna formu un lielumu. Skaidri atminos, ka biju par to ļoti izbrīnīts, taču atrados tik dziļā magnētiskā transā un vārdos nepaudu nedz savu prieku, nedz stāstīju par redzēto.

Es ievēroju, ka no dažām smadzenīšu daļām nāk pelēcīgi, bet no citām — tumšāki, dažnedažādu nokrāsu stari.

Lielo smadzeņu augšējos slāņos es redzēju liesmu strūkļiņas, kas atgādināja briljantu mirdzēšanu. Sākumā es neizpratu šo krāšņo krāsu rotaļu, bet drīz vien pārliecinājos, ka tās bija klātesošo d o m a s .

Es turpināju vērojumus. Ap lielo smadzeņu virsējo daļu trīsēja maigas liesmiņas, bet tās nelīdzinājās parastām liesmu mēlītēm. Tik tiešām — smadzenes izskatījās kā brīnišķīgs, mirdzošs kronis, kas rotāts ar visu varavīksnes krāsu ugunīm un zaigojošiem briljantiem.

Vēl tikai piebildīšu, ka tās īpašības, kas cilvēka smadzenēm piemīt šajā mūsu attīstības pirmajā stadijā, saglabājas un tiek neiedomājami pilnveidotas garu valstī, kura sagaida mūs visus.

Ikkatra klātesošā smadzeņu gaisma bija savādāka — krāsu niansēs, toņos un salikumos, liesmas formā, bet visiem tā izskatījās ļoti skaista un cēla! Es redzēju, kā no smadzenēm pa visu organismu aizplūst dzīvās, magnētiskās uguns strāvas. Kauli šķita brūni vai pavisam tumši, muskuļi izstaroja tumšsartu gaismu, nervi — maigi zeltainu spīdumu, venozās asinis krāsojās tumši purpursārtas, arteriālās — ar dzeltenmelnu, ugunīgu vizmu, kas atgādināja elektriskās parādības mākoņainās debesīs. Vārdu sakot, es redzēju katru dzīslu, katru nervu, visus asinsvadus un šķiedras, ko izgaismoja dzīvās uguns magnētiskie centri, apliecinot g a r ī g ā s u b s t a n c e s klātesamību.

Tādējādi es skatīju ne vien organisma fizisko struktūru, bet arī tajā esošās garīgās dzīvības stihijas.

Astrālā pasaule ir tik bagāta un daudzveidīga, ka ienācējs sākumā pavisam apmulst un pat pieredzējušiem pētniekiem dažreiz rodas grūtības, kad nākas klasificēt un sistematizēt savus novērojumus.

Iedomājieties ceļotāju, kuram jāapraksta pirmo reizi redzētais tropiskais mežs. Viņam jāatnāc ne vien augu valsts — tūkstošiem dažnedažādu koku, krūmu, liānu, zāļu utt., bet arī minerālu bagātības, kukaiņu miriādes, abinieki, putni un zvēri...

Viņš, šausmu pārņemts, atteiktos no šāda pienākuma. Bet gaišreģa uzdevums, starp citu, ir vēl sarežģītāks: jo, pirmkārt, ir grūtības pareizi raidīt priekšmetu aprakstu no vienas telpas otrā, bez tam tie jāattēlo visiem saprotamos vārdos.

Gluzi tāpat kā ceļotājs savu vēstījumu sāk ar vietas aprakstu, arī mums lasītājs vispirms jāiepazīstina ar astrālās telpas ārējo veidolu un brīnumaino un bagāto dzīvi.

Tad es secināju, ka istabā esošie ir apgērbti, jo starp tērpu auduma šķiedrām vairāk vai mazāk skaidri varēja manīt dzīvības pirmavota pazīmes.

Pēkšņi mans redzeslauks paplašinājās.

Es spēju saskatīt dabas dzīvīgumu krēslu, galdu un citu priekšmetu atomos un daudz labāk novērtēt to īpašības, lietošanas iespējas un atrašanās vietu. Pēc tam es nopētīju mājas sienas. Pirmajā brīdī tās man likās pavisam tumšas un nespodras, bet drīz vien kļuva gaišākas, caurspīdīgas, un pēc tam es ieraudzīju blakusmājas sienas. Arī tās drīz vien kļuva blāvas un izšķīda kā mākoņi. Un es bez pūlēm saskatīju šīs mājas istabu izvietošanu, visu iedzīvi un cilvēkus — tikpat skaidri kā telpā, kurā atrados.

Tajā pašā brīdī es izdzirdēju magnetizētajā balsī; viņš jautāja, vai es skaidri dzirdu viņa vārdus, un es to apstiprināju. Viņš pajautāja arī, vai es kaut ko redzu. Atbildēju apstiprinoši, un viņš vēlējās, lai es par to pārliecinu klātesošos, izlasot kādas grāmatas nosaukumu, kas bija nolikta aiz četrām piecām citām grāmatām.

Tad viņš stingri aizsēja manas acis ar lakatu, pacēla grāmatas manas galvas augstumā, un es bez kavēšanās izlasīju nosaukumu.

Tamlīdzīgi eksperimenti tika atkārtoti vairākas reizes, līdz pārbaudītāji bija skaidri pārliecinājušies, ka manas redzespējas nav atkarīgas no fiziskajiem sajūtu orgāniem.

Pēc šādiem eksperimentiem mani iespaidīti atjaunojās ar divkārtu spēku. Manam skatam pavērās viss mūsu ciems. Es vienlīdz labi varēju saredzēt mājās un laukā esošo cilvēku ārieni un iekšējos orgānus ar visām ēnām un fizisko ķermeņu mirgojošo spēli. Atceros, tas notika 1. janvārī, skaidrā, aukstā dienā. Mans skats traucās tālāk — ciems ar visiem ļaudīm izgaisa, un prieks, ko es izjutu, bija nesalīdzināmi lielāks un svaigāks par to, ko agrāk tiku piedzīvojis, pavasara un vasaras krāšņumu vērojot.

Iekšēji tuvinoties, es biju garīgi saistījies ar dabu. Dabas gars un mans paša gars, kā man likās, vienā mirklī un pirmo reizi mūžā atradās psiholoģiskā, labestīgā tuvībā, mūžīgā, cildenā savienībā. Manā priekšā atvērās dabas bezgalplaisais mājoklis, un šķita, es biju vienīgais apmeklētājs lielajā izrādē, vienīgais karalisko dzīru viesis. Augu īpatnības un būtība man bija saredzamas skaidrāk par skaidru. Ikvienā margrietņās šķiedrā, ikvienā kalnu vijolītes atomā atmirdzēja to īpašais dzīvības skaistums... Manam skatam atklājās upes aļģes matveidīgie pavedieni, smalkās diļļu un ziedošo vīnogulāju šķiedras. Es redzēju, kā caur šīm vienkāršajām materiālajām formām dzirkstīja dzīvības stihijas un substances. Neskaitāmie koki mežā, pļavas un nokalnes bija atšķirīgu krāsu un intensitātes pakāpju dzīvības strāvu caurvīti. Vēl tagad es nespēju attēlot to spilgto apburošā krāšņuma un neizmērojamā diženuma pilno ainu, lai gan kopš tā laika man bieži gadījies redzēt vēl brīnumainākus, vaidos neaprakstāmus skatus. Bet mani vērojumi sniedzās aizvien tālāk.

Manam skatam puslokā tapa kā ūdens caurredzama plaša zemes virspuses josla vairāku simtu verstu tālumā. Es viegli varēju atšķirt zemes sanesu slāņus un dziļos akmeņainos grunts slāņus, jo augšējie spīdēja spožāk. Zemei bija savs atspīdums, akmeņiem — savs. Atceros, ka, pirmo reizi ieraugot minerālu slāņus — tā bija dzelzs rūda, mani piepeši pārņēma šausmas. Likās, ka zeme liesmo ugunsgrēkā: nemitīgā elektrības izdalīšanās no minerāla masas radīja tādu iespaidu, it kā apakšā atrastos milzīga kausējamā krāsns. Mans iekšējais nemiers pieauga, pamanot, ka šī minerālu uguns sniedzās pat zem okeāna simtām verstu dziļumā, nezaudējot ne dzirkstelītes no sava nedzēšamā kvēluma. Tālāk manu uzmanību saistīja neizmērojamas cinka, alvas, sudraba, kaļķa iegulas, un katra no tām līdzīgi cilvēka orgāniem izstaroja dažādu gaismu. Tie bija dažāda spožuma, varavīkšņaini un brīnumskaisti starojumi, kas veidoja oreolus. Kristāliskos ķermeņus atšķīra viegli gaišzili un sārti stari, sāļu iegulas jūrā mirdzēja kā dārgakmeņi. Dziļajās iepakās un drūmi zalgojošajos bezdibeņos, kur mūžīgi plūst sirmāis okeāns, dabas vitālā spēka caurstrāvošanas un iedzīvināšanas, mājojo sīkbūtņu miriādes. Jūrās zemūdens klintis dziļi zem kuģu ceļiem burtiski bija kā nosētas ar smaragdiem, briljantiem, zeltu un sudrabu, pērlēm un mirdzošiem dārgakmeņiem. Okeāna dzīles ir krāšņs muzejs, kas pilns neapveramām bagātībām — varbūt reiz tās visas piederēs cilvēkam!»

Iespējams, ka šis lieliskais apraksts pirmajā brīdī šķiet deģenerācija, tomēr visu stāstīto var izskaidrot, ņemot talkā astrālās telpas teoriju. Piemēram, metālu iegulu salīdzinājums ar cilvēka orgāniem pilnīgi sakrīt ar okultās zinātnes atziņām, kas arī debesu ķermeņus uzskata par organiskiem, saprātīgiem radījumiem.

Apšaubāma var likties gaišreģa spēja vienlīdz labi caurredzēt gan tuvumā, gan vairāku simtu vai pat tūkstošu verstu attālumā esošos priekšmetus. Patiesībā t e l p a u n l a i k s (Bībelē *A b e l s* un *K a i n s*) ir tikai fiziskās pasaules jēdzieni, kuri ārpus tās vairs neeksistē. Gaišreģim pietiek v ē l ē t i e s redzēt kādu priekšmetu, un viņš momentāni nokļūst pie tā un skatās to no visām pusēm vienlaikus. Ar šo astrālās telpas īpatnību ir izskaidrojama nomirēja parādīšanās vienlaicīgi vairākām personām, kuras atrodas m ū s u z e m e s dažādās vietās.

Pirmajā mirklī šis uzdevums šķiet neizpildāms. Jebkurš gaišregis atzīs, ka tas ir tikpat grūti, kā pastāstīt aklajam par saulrieta burvīgumu.

Lai cik precīzi to attēlotu, panākt pilnīgu atbilstību īstenībai nav iespējams.

I Z S K A T S

Jāatceras, ka astrālajai telpai jeb pasaulei ir septiņi apakšnodalījumi jeb līmeņi, kuri atšķiras ar sevišķām īpašībām un matērijas stāvokli.

Fiziskās pasaules ierobežotās valodas iespējas liedz mums klasificēt katru apakšnodalījumu, tomēr būtu maldīgi attēlot tos kā īpašas vietas izplatījumā, kuras pārklāj viena otru kā sīpolu mizas vai kāpostgalvu lapas. To pašu var teikt arī par citu telpu līmeņiem, ņemot vērā, ka katras telpas vai apakštelpas matērija iespiežas rupjākajā citas telpas matērijā, jo visas tās atrodas virs zemes un aizņem vienu un to pašu vietu. Tomēr daudzveidīgā augstāko telpu matērija plešas tālāk prom no zemes.

Tātad, ja sakām, ka cilvēks paceļas no vienas telpas otrā, tad ar to nav jāsaprot viņa pārvietošanās izplatījumā, bet drīzāk gan viņa apziņas pārvešana no viena stāvokļa otrā, pakāpeniski pārtraucot atsaukties uz zemākā līmeņa vibrācijām, lai atsauktos aizvien augstākām un smalkākām vibrācijām.¹

Tādējādi, izzūdot šai pasaulei ar visiem tās priekšmetiem un cilvēkiem, viņa acīm paveras jauna — daudz augstāka pasaule.

Iepriekš minētos septiņus līmeņus var iedalīt trijās grupās:

pirmā sastāv no pirmā, otrā un trešā līmeņa, *otrā* — no ceturta, piektā un sestā līmeņa, bet *trešo* noslēdz pēdējais — septītais. Matēriju atšķirību katrā grupā var salīdzināt ar cieto un šķidro vielu stāvokli, ar to iedalījumu, bet atšķirības viena nodalījuma ietvaros ir līdzīgas tām, kādas ir cietām vielām, piemēram, kā smiltis atšķiras no tērauda.

Nerunājot par septīto līmeni, jāsaka, ka sestais, piektais un ceturtais astrālās telpas līmenis ārēji līdzinās fiziskajai pasaulei ar visu, kas uz to attiecas un ir mums labi zināms. Dzīve sestajā līmenī līdzīga mūsu zemes dzīvei ar visām tās vajadzībām; paceļoties piektajā un ceturtajā līmenī, tā kļūst arvien nemateriālāka un arvien vairāk atšķiras no fiziskās pasaules un tās interesēm. Šo zemāko līmeņu aina ir līdzīga tai, kas ir ap mums, tikai daudz sarežģītāka, tāpēc ka izteikti fiziskās pasaules priekšmeti jaunajos apstākļos, saistībā ar astrālām īpašībām, iegūst pavisam citu izskatu.

Kā jau iepriekš tika minēts, gaišregis, kuram pilnīgi attīstījusies astrālā redze, ierauga priekšmetus nevis no viena skata punkta, bet no visām pusēm vienlaikus, un tas iesākumā ir apgrūtināts. Un, ja ņemam vērā, ka cieta priekšmeta iekšējās daļiņas viņam ir tikpat labi saskatāmas kā ārējās, tad kļūst skaidrs, ka pat labi pazīstamas lietas šķitīs svešādas.

Bet, labi apdomājot, šāds priekšmetu redzējums ir daudz tuvāks īstenībai nekā fiziskais. Apskatot astrālajā telpā stikla kuba šķautnes, tās liksies vienāda garuma, kā tas īstenībā arī ir, turpretī fiziskajā telpā aizmugurējās, tālāk esošās šķautnes perspektīvas dēļ šķiet īsākas par priekšējām, un tas ir optisks māns.

Šo astrālās redzes īpatnību dažkārt dēvē arī par *ceturtās dimensijas redzi* — un tas ir ārkārtīgi precīzs izteiciens.

Sarežģījumus rada arī tas, ka šī augstākā redze ļauj pamanīt tādas matērijas atšķirības fiziskajā telpā, kas nav uztveramas ar parasto redzi, kā, piemēram, atmosfēras sastāvdaļas, dažādus visa dzīvā izgarojumus, kas ir vēl nejutamākas matērijas četri paveidi un iekļautas ēteriskajā grupā.

Tā ir īpaša matērijas grupa un spēj brīvi iespiesties visās fiziskās matērijas formās. Ar otro redzi apveltītiem pētniekiem, kam piemīt spējas to novērot, paveras plašs nopietnu un interesantu pētījumu lauks — ēteriskās grupas matēriju svārstības un pārvērtības tiek pakļautas augstāko spēku iedarbībai.

¹ Runājot par esamības telpām jeb vienkārši telpām, ar to drīzāk tiek domāts cilvēka apziņas stāvoklis, nevis viņa atrašanās vieta. Piemēram, ja cilvēks guļ un sapnī redz astrālo klišeju, kas pravietiski attēlo nākotnes notikumus, tad par viņu var teikt, ka šajā stāvoklī viņš dzīvo astrālajā pasaulē, kur, zinātnieka mistiķa Burharta vārdiem izsakoties, viņa dvēsele vēro « R a d o š o f l u ī d u ». Bet tai pat laikā ar mūsu fiziskajām acīm redzam, ka gulošais cilvēks atrodas fiziskajā pasaulē.»

Pat apgūstot to visu, neizzināta paliks vēl lielākā daļa parādību, jo ārpus šīm fiziskās matērijas izmaiņām jāreķinās arī ar ļoti daudzveidīgiem un neskaitāmiem astrālās matērijas pārveidojumiem.

Jāņem vērā arī tas, ka jebkuram materiālam priekšmetam un pat katrai daļiņai ir savs astrālais atspulgs, kas lielākoties ir visai sarežģīts, jo sastāv no dažādiem astrāla veidiem.

Turklāt jebkuru dzīvu būtni ietver tā saucamā *aura*, kuras izpēte varētu kļūt par īpašu, ārkārtīgi saistošu zinātnes jomu — attiecībā uz cilvēku.

Raugoties no astrālās telpas, cilvēks atgādina spīdošu mākonī ar neparasti sarežģītu sastāvu, un ovālās formas dēļ tas dažreiz tiek dēvēts par «*auras olu*».

Lasītājs teozofs ar prieku uzņems ziņu, ka, jau sasniedzot pirmo gaišredzības attīstības pakāpi, skolniekam ir iespēja ar paša novērojumiem pārliecināties par H. Blavatskas norādījumu precizitāti sakarā ar dažiem otršķirīgajiem *septiņiem cilvēka pamatelementiem*.

Aplūkojot kādu no šiem starojumiem, būs redzamas nevien viņa fiziskās formas, bet arī būs atšķirams gandrīz tāda paša lieluma ēteriskais dubultnieks, organismā absorbētie un asimilētie dzīvības fluīdi, kuri cirkulē gaiši sārtas strāvas veidā un ko dažreiz izstaro vesels cilvēks.

Vieglāk saskatāma ir mirdzošāka aura, kaut arī tā sastāv no smalkākas matērijas — astrāla, no tās matērijas, kura ar mainīgu krāsu atspoguļo ik mirkli cilvēka apziņā slidošās vēlmes. *Tā ir paša astrālā ķermeņa aura*.

Pēc tam redzams no vēl smalkākas matērijas sastāvošs — no tās matērijas, kura pieder pie mentālās telpas rūpam (formām) — *zemākā mentāla ķermenis ar savu auru*, kuras krāsas mainās visai lēni — atkarībā no cilvēka dzīves rituma, atklājot viņa sliekšmes un personības iezīmes, kā arī domu pamatievirzi.

Vēl augstāk neizsakāmā skaistumā, gandrīz pārklājot kauzālo ķermeni, kā dzīva gaisma atspīd ārējā «es» veidols. Tas parāda robežu, līdz kurai pacēlies patiesais «es» (gars un debesu ķermenis) visu savu dzīvju laikā. Lai gaišregis saskatītu šos pēdējos ķermeņus, viņam vajadzīga pieredze — jāsaprot, kurai telpai katrs no tiem pieder.

No daudzām grūtībām ir iespējams izvairīties, ja jau sākumā šīs auras aplūko nevis kā vienkāršas emanācijas, bet kā mana «es» izpausmes daļu dažādajās telpās; jāiegaumē, ka cilvēku pilnībā raksturo visa «*auras ola*», nevis tikai fiziskais ķermenis, kas aizņem tās vidu.

Pirms iemiestošanās mans «es» atrodas mentālās telpas augstākajā līmenī vai arī līmeņos, kurus dēvē par «bezformvidi» (arūpu), un tur ir tā īstenais mitekļis; viņa vienīgais virzītājs ir kauzālais ķermenis.

Lai atsāktu materializēties, mans «es» vispirms nolaižas zemākajā tās pašas telpas līmenī — formu (rūpu) līmenī — tā sakot, citā vidē, kas to saista, — pilnībā saglabājot savu kauzālo ķermeni.

No matērijas, kāda atbilst šim līmenim, «es» rada *mentālo* (domu) jeb *debesu ķermeni*, un vienīgi tas ļauj palikt šajā jaunajā vidē.

Pēc tam gluži tādā pašā veidā no astrālās telpas matērijas mans «es» veido *astrālo* jeb vēlmju ķermeni, visbeidzot seko tā dēvētā «lejupnākšana» — «es» sasniedz mūsu fizisko telpu, viszemāko no visām, tādējādi, ka viņa fiziskais ķermenis galīgi tiek izveidots «*auras olas*» vidū, kas tad arī ir cilvēks visā pilnībā.

No iepriekšteiktā top skaidrs, ka visi šie smalkie ķermeņi aizņem vienu un to pašu vietu telpā: smalkākie iespiežas rupjākajos tā, ka iesācējs uzreiz nevar tos atšķirt vienu no otra — tam nepieciešama ilgstoša pētīšana un prakse. Tā kā cilvēka aura parasti ir pirmā tīri astrālā lieta, ko novēro iesācēji, saprotams, ka pazīmes nereti tiek saprastas aplam.

Mirdzošais, krāsainais astrālās auras starojums bieži vien piesaista iesācēju uzmanību, bet ēteriskais dubultnieks un nervu fluīdi īstenībā ir daudz blīvāki un pieder pie fiziskās pasaules, kaut gan ar parasto redzi nav saskatāmi.

Pētot jaundzimušā ķermeni no psihiskā viedokļa, mums jāatzīst, ka tas ir piesātināts ne vien ar dažāda blīvuma astrālo matēriju, bet arī ar visiem četriem ētera paveidiem. Ja gribam izskaidrot šo iekšējo ķermeņu rašanos — dievišķās Karmas sūtņi izveidojuši šajā matērijā ēterisko dubultnieku, kurš ir fiziskā ķermeņa paraugs, bet astrālo matēriju astrālajā laukā savācis mūsu «es» savā lejupslīdē uz materializēšanos.

Ēteriskais dubultnieks sastāv no visiem ēteriskās matērijas paveidiem dažādās proporcijās, un šīs proporcijas nosaka dažādi faktori: rase, cilts un tips, kā arī individuālā karma.

Ja lasītājs atceras — četri ētera matērijas paveidi sastāv no atšķirīgām sastāvdaļām, kuras savukārt veido savienojumus, kas ietilpst atomā — tā dēvētajā ķīmiskajā elementā. Tālāk būs redzams, ka šis otrs cilvēka

tapšanas princips ir ārkārtīgi sarežģīts un rada iespēju neskaitāmiem variantiem. No tā izriet, ka, neskatoties uz cilvēka karmas sarežģītību un savdabību, vienmēr pastāv iespēja tiem, kam tas uzticēts, izveidot tādu modeli, kurš būtu visvairāk pielāgots tam, par ko jākļūst ķermenim.

Cilvēks ar pietiekoši attīstītu augstāko redzi pēc vēlēšanās spēj palielināt kā mikroskopā pat vissīkākās fiziskās matērijas daļiņas, turklāt nesalīdzināmi lielākā mērā.

Daži fiziskās pasaules priekšmeti veido dažādu astrālās telpas līmeņu situāciju fonu. Šie priekšmeti redzami pilnīgāk un atbilstošāk īstenībai, jo to ārējais veidols visai atšķiras no mūsu acīm ierastā.

Piemēram aplūkosim visparastāko priekšmetu — klinti.

Labā gaišreģa skatījumā tā nav inerta akmens masa.

Pirmkārt — viņš redz visu klinti, nevis tikai pret sevi vērsto daļu,

otrkārt — viņš atšķir fizisko daļiņu svārstības,

treškārt — viņš pamana no dažādas astrālās matērijas veidotu astrālo dubultnieku, kurš nemitīgi pārvietojas,

ceturtkārt — redz *kosmosa enerģijas* cirkulāciju un spīdēšanu akmens masā,

piektkārt — saskata auru, kas ir mazāka apjoma kā dabas augstāko valstību būtņēm un neiezīmējas tik skaidri,

sestkārt — redz nerimtīgā kustībā esošo un līdzsvaru meklējošo pirmesenci, kas caurstrāvo visu klinti.

Novērojot augu, dzīvnieku un cilvēku, visas minētās parādības ir nesalīdzināmi spēcīgākas.

Daži lasītāji noteikti iebildīs, ka vairums gaišreģu, kuriem gadījies nejauši vērot astrālo telpu, tādas lietas nav stāstījuši un ka pat spiritiskajos seansos izsauktie gari neko tādu nepiemin. Bet tam ir savs izskaidrojums.

Maz ir cilvēku, kas dzīvi vai miruši sasniedz māku redzēt lietas, kādas tās patiesībā ir mūsu telpā. Nelīdz pat ilgstoši vingrinājumi, izņēmums ir, ja gaišredzībā skolojas īpaši.

Pat cilvēki ar pietiekošām spējām bieži vien ir tik apstulbuši un apmulsuši, ka nespēj neko saprast un atcerēties. Un to nedaudzo vidū, kuri kaut ko apjēdz un atceras, tikai dažs spēj sakarīgi pastāstīt savus iespaidus. Reti kurš, gaišredzībā īpaši neskolojies, analizē savus redzējumus no zinātniskā viedokļa. Parasti vērotāju gūtie iespaidi var būt pa pusei maldīgi vai arī pilnīgi kļūdaini.

Pēdējais apgalvojums kļūst ticamāks, ja ņemsim vērā mistifikācijas un māņus, ko ar gaišreģiem mēdz izstrādāt mūsu kaimiņi no Tās Pasaules, no kuriem viņi nemāk aizsargāties.

Jāatzīmē arī, ka astrālās telpas iemītnieki — elementāri un elementāli — saskata tikai savas telpas priekšmetus, un ka fiziskā matērija viņiem ir tikpat neredzama kā mums astrālā. Starpība parādās, ja atceramies iepriekš teikto par astrālo dubultnieku, kurš ir jebkuram fiziskās pasaules priekšmetam un ko nu viņiem vajadzētu saredzēt, — tas ir svarīgi precīzam šī jautājuma risinājumam.

Turpretī, ja kāda no šīm būtņēm nodibina sakarus starp abām šīm pasaulēm, tai nebūs grūti piemērot savas smalkās astrālās izjūtas fiziskās pasaules iespaidu uztverei, ja tie robežojas ar *augstākajiem* pašas būtnes telpai tuviem iespaidiem.

Vienīgi cilvēks, kurš ir īsti vingrinājies un pilnībā iepazinis abas pasaules, var kļūt par astrālās telpas pētnieku. Skaidrs, ka viņam jābūt labi informētam par tik sarežģītu eksistenci, un tikai tad viņš būs pasargāts no maldiem un māņiem, ja spēs uztvert visu kopuma un zinātniski izskaidrot katru atsevišķu daļu.

Septītais līmenis ir astrālās telpas zemākais nodalījums, kura darbības arēna ir arī mūsu fiziskā pasaule, tikai sagrozītā un izmainītā veidā, jo viss brīnišķais un skaistais no tās ir zudis.

Lūk, kā šo līmeni pirms 4000 gadiem ēģiptiešu papirusā apraksta *Grāmatnieks Anī*: «Kas gan tā par vietu, kur es patlaban atrodos, nav še ne ūdens, ne gaisa, tāds dziļums, bezgalība, tumsa kā vistumšākajā naktī, kurā maldās nelaimīgie? Šeit nav pa spēkam atrasties lēnīgām dvēselēm.»

Nelaimīgajam, kurš nolaidies līdz šim līmenim, no tiesas liekas, ka «visu zemi klāj tumsa un to apdzīvo neganti zvēri», bet šī tumsa plūst no viņa paša, viņš pats pārvērš savu eksistenci par nebeidzamu nakti, ciešanu un šausmu pilnu — par īstu elli, tādu pašu elli, kādu var radīt cilvēks.

Vairums mācekļu šīs jomas izpēti uzskata par katorgas darbu, jo blīvā un biežā matērija rada viņu atbrīvotajam astrālajam ķermenim ievērojamu pretestību, un, ejot caur melnajiem un lipīgajiem fluīdiem, atrodoties netīkamo iemītnieku un iespaidu jūklī, pārņem šausmas.

Pirmais, otrais un trešais līmenis, lai arī aizņem vienu un to pašu vietu telpā, daudz vairāk atšķiras no fiziskās pasaules un galvenokārt ar zemāku materialitāti. To iemītnieki zaudē no redzesloka zemi un zemes priekšmetus. Viņi lielākoties aizrāvušies ar savas apkārtnes radīšanu plašos apjomos, kura pietiekoši jūtama arī citām būtnēm un gaišreģiem. Tā ir valstība, par kuru tik bieži mums stāsta spiritiskajos seansos izsauktie gari, dēvējot to par «*vasaras valstību*» un aprakstot to tādiem izteicieniem, kas liek šaubīties par šo ziņu precizitāti. Tā ir vieta, kuru neiemiesotie gari savas iztēles iespaidā sauc par «pagaidu dzīvošanu, par savām mājām, skolu, pilsētu», un kādu laiku visas šīs lietas ir samērā reālas, kaut arī vēsa novērotāja acīm tas viss izskatās savādāk nekā sajūsminātajiem radītājiem. Spilgtā iztēle veido šajā vidē pagaidu tēlus, un neko augstāku nezinošs apmeklētājs diezgan patīkami pavadīs laiku, klejodams pa mežiem, kalniem un ziedošiem dārziem, nesalīdzināmi krāšņākiem par tiem, kas ir fiziskajā pasaulē. Un, ja vēlas, viņš pēc savas fantāzijas var radīt jaunas ainavas.

Atšķirība starp šiem trīs līmeņiem kļūs vēl saprotamāka, kad runāsim par turienes iemītniekiem.

Astrālās telpas vidusposma apraksts būtu nepilnīgs, ja mēs nepieminētu «*Arhīvus*» un «*Astrālās pasaules ainas*», kuru nosaukumi būtībā nav pareizi.

Šie arhīvi ir dievišķās atmiņas materializācija un dzīvas pagātnes fotogrāfijas. Īstenībā tie ir visa kādreiz radītā, ļoti augstā līmenī iecerētā atspīdums astrālajā telpā, kur var vērot ātri gaistošas un saraustītas, nevis secīgas ainas. Tomēr tās dzimst un mainās nepārtraukti kā spogulī un var būt nozīmīgs pētījumu objekts.

I E M Ī T N I E K I

Pēc vispārēja astrālās telpas apraksta pievērsīsimies būtnēm, kuras tur mīt. Lielās daudzveidības dēļ tās ir grūti klasificēt, varbūt vislabāk tās iedalīt trīs lielās grupās: cilvēki, būtnes, kas nav cilvēki, un mākslīgi radītas būtnes.

A. C I L V Ē K I

Astrālajā telpā mītošos cilvēkus, protams, var iedalīt divās grupās: *dzīvojošie* un *mirušie* vai, precīzāk — tie, kuriem vēl ir fiziskais ķermenis un tie, kuriem fiziskā ķermeņa vairs nav.

a) D z ī v i e

Cilvēkus, kuri astrālajā pasaulē nonāk savas fiziskās dzīves laikā, var iedalīt četrās grupās.

1) Adepti un viņu skolnieki

Šīs grupas ļaudis savos pētījumos galvenokārt izmanto nevis astrālo, bet mentālo (domas) ķermeni, kas sastāv no matērijas, kas iegūta četros zemākajos mentālās telpas līmeņos jeb *rūpu* (formu) nodalījumā.

Tas ļauj viņiem vienā mirklī pāriet no astrālās telpas uz mentālo un otrādi un jebkurā laikā izmantot mentālās telpas lieliskās iespējas un saprātīgumu.

Mentālais ķermenis ar astrālo redzi nav pilnībā saskatāms. Tādēļ pētniekam, kurš darbojas šajā vidē, jāmacās «ietērt» sevi astrālās matērijas pagaidu apvalkā, ja darba laikā viņš grib kļūt par zemākās telpas iemītnieku, lai sniegtu kādam reālu palīdzību.

Šo pagaidu apvalku parasti taista «*skolotājs*», izskaidrojot skolniekam, kā tas pašam viegli un ērti izdarāms. Tāds ķermenis, precīzi atveidodams cilvēka ārējo izskatu, nesatur viņa paša astrālā ķermeņa matēriju; tas ir tas pats, kas *materializācija* fiziskajam ķermenim. Gadās arī mazāk attīstīti skolnieki, kuri

ierodas savā astrālajā ķermenī, bet cilvēks, kuru šajā telpā ievēd zinošs skolotājs, visos līmeņos darbojas pilnīgi apzinīgi un viegli, lai arī kas būtu ap viņu.

Viņš patiešām ir tas pats cilvēks, ko pazīst viņa draugi šeit, uz zemes, tikai — kā nu kurā gadījumā — bez trim vai četriem zemākajiem elementiem un papildus ieguvis varenību un spējas, ko dod jaunais stāvoklis. Tas palīdz viņam vieglāk un veiksmīgāk miegā (sapnī) turpināt nomodā iesāktās teozofiskās studijas.

Pateicoties savai spējai mirklī pārslēgt apziņu no viena stāvokļa otrā, viņš fiziskajā telpā samērā precīzi spēj atcerēties visu, ko pētījis vai paveicis citā telpā.

Pētnieks astrālajā telpā var dažreiz sastapt pie dažādām ložām piederošus un slavenu teozofu skolotus okultistus no visām pasaules malām, kuri pašreizēji nododas patiesības izziņai.

Jāpiebilst, ka visi šīs ložas zina, vismaz «*Himalaju Brālību*», un atzīst, ka pie tās pieder paši augstākie mūsu laika adepti.

2) Psihiski augsti attīstīti cilvēki, kuri nav adepti

Šīs personas var būt un var arī nebūt garīgi augsti attīstītas, jo šīs divas lietas — psihiskā un garīgā attīstība — nav atkarīgas viena no otras.

Piedzimstot iegūtais psihiskais spēks tiek mantots no iepriekšējām dzīvēm. Cilvēki var būt apveltīti ar cildenām un altruistiskām, bet tikpat labi arī ar negatīvām sliekšņiem. Parasti viņu psihe saglabā pilnu apziņu ārpus fiziskā ķermeņa, bet nepareizas uztveres dēļ tādu cilvēku iespaidi par redzēto ir kļūdaini. Vairums no tiem tāpat kā adeptu skolnieki var apmeklēt visus astrālās telpas līmeņus, bet dažus īpaši piesaista kāds noteikts līmenis, no kura tas spēj aiziet tikai ar grūtībām. Un viņu atmiņas par to būs atšķirīgas, jo atšķirīgs ir viņu pašu attīstības līmenis un atmiņas precizitāte.

Šīs personas ieradīsies astrālajā ķermenī, jo mentālajā neprot darboties.

3) Gulošie

Dziļā miegā cilvēka būtnes augstākā daļa kopā ar astrālo ķermeni pakāpeniski noteiktā secībā atdalās no fiziskā ķermeņa, palikdami tā tiešā tuvumā. Mazāk attīstītām personām astrālais ķermenis būtībā atrodas tādā pašā miega stāvoklī kā fiziskais. Tomēr atsevišķos gadījumos astrālais ķermenis nav tik letarģisks un pusapzinātā stāvoklī pakļaujas astrālajai plūsmai, ceļā sastopot paziņas līdzīgā stāvoklī un pie tam iekuļoties gan patīkamos, gan nepatīkamos piedzīvojumos. No rīta pamostoties, šiem cilvēkiem ir miglainas atmiņas par visu pieredzēto. Viņi stāsta: «Cik dīvainas lietas es redzēju sapnī!»

Augstākās rases civilizēto cilvēku astrālās spējas būtībā ir pietiekoši attīstītas, un tie varētu pamanīt sapnī redzēto realitāti un daudz ko ievērot, ja vien būtu pietiekoši uzmanīgi. Tomēr lielākajai daļai šāda rūpība nepiemīt. Galvenokārt viņu intereses miegā neatšķiras no tām, kas ir nomodā. Viņi neizmanto savas astrālās spējas, viņu jutīgums astrālajā telpā ir neattīstīts, un viņu apziņu skar tikai niecīga daļa no tā, kas ap viņiem notiek.

Ja šāds cilvēks kļūst par gudra skolotāja skolnieku, viņš tūlīt tiek izrauts no savas snaudas un sāk apzināties astrālās vides īstenību un iespēju tajā darboties, tādējādi līdz tam dīkā pavadītās miega stundas tagad tiek izmantotas derīgām nodarbībām, nemaz netraucējot fiziskā ķermeņa atpūtu.

Zemāko rasu vai indivīdu atdalītā astrālā ķermeņa veidols ir ļoti nenoteikts. Centrālās daļas līnijas un formas, kaut arī neskaidras, tomēr ir atpazīstamas, bet viņu «*auras ola*» nav šī vārda cienīga, tā ir ļoti izplūdusi un ar nepareizu apveidu.

Turpretī attīstītam cilvēkam centrālās formas aprises ir vairāk izteiktas un daudz skaidrākas, precīzi atspoguļojot cilvēka fizisko veidolu. Bez tam aura ir skaidri iezīmēta un tai ir nemainīga olveida forma, kura saglabājas pat straujajā plūsmā, kas nemitīgi saviļņo astrālo pasauli.¹

¹ Astrālais ķermenis kopā ar fizisko ķermeni nomoda stāvoklī vai arī nāves atdalīts, vai dziļā miegā (mazajā nāves līdziniekā) vienmēr ir ovālas formas mākoņveidīga masa ar blīvāku vidusdaļu, kam arī pēc izmēriem ir līdzība ar fizisko ķermeni. Vidū ietver tā saucamā astrālā aura, kura parastiem mirstīgajiem sniedzas pusmetru no centrālās daļas. Tāpat būvēts arī mentālais

Cilvēces psihiskās spējas, kas atrodas pārejas stāvoklī, un visas tās attīstības pakāpes izpaužas atsevišķās personībās, un no tā izriet, ka robeža starp abām grupām nav stingri novelkama.

4) Burvji un viņu mācekļi

Šī grupa līdzinās pirmajai un atšķiras vienīgi ar to, ka tās pārstāvju attīstība virzīta uz ļaunu, nevis uz labu un iegūtie spēki tiek izmantoti egoistiskos, nevis humānos nolūkos.

Pie zemākās pakāpes ir pieskaitāmi nēģeru burvji un mežonīgo tautu dziednieki.

Augstāk attīstīti un tamdēļ pelnījuši lielāku nosodījumu ir Tibetas burvji, kurus eiropieši nereti dēvē arī par «*Dugpu*» jeb «*Sarkanajām Cepurēm*», lai gan šis nosaukums īstenībā attiecināms uz lielo sektu «*Kargju*», ko savā darbā «Tibetas budisms» piemin ķirurgs Vadells un kura ir Tibetas daļēji reformētās budistu baznīcas sastāvdaļa. «*Dugpa*» neapšaubāmi praktizē maģiju «*Tantrika*», bet īstā nereformētā «*Sarkano Cepuru*» sekta saucas «*Ninmāpa*».

Vēl zemākā pakāpē atrodas sekta «*Bonpa*», kas uzticīga saviem iezemiešu dieviem. Tai nekad nav bijis nekāda sakara ar budismu.

Tomēr ne jau visas tibetiešu sektas, izņemot «*Dzeltenās Cepures*», ir pelnījušas nosodījumu. Taisnību sakot, tās, kuras mazāk skārušas reformas un kurās ir brīvāki dzīves un ieražu nosacījumi, var radīt lielāku skaitu egoistiska rakstura cilvēku.

b) Nedzīvie

Vispirms jāpaskaidro, ka vārds mirušie jeb «nedzīvie» šeit nav īsti vietā, jo visas būtnes, uz kurām tas attiecas, ir dzīvas, tikpat dzīvas kā mēs vai pat vēl vairāk. Proti, šis termins tiek lietots tādēļ, ka «nedzīvajiem» nav fiziskā ķermeņa.

Aplūkojam 9 galvenās apakšgrupas.

5) Nirmānakaijas

Šīs būtnes mums jāpiemin pilnīga uzskaitījuma dēļ, tāpēc ka īstenībā visai reti gadās, ka tik augsti attīstītas būtnes parādās zemākajā telpā. Ja arī kāda iemesla dēļ, pildot savu augsto sūtību, Nirmānakaija ierastos, viņa, jādodomā, veidotu sev pagaidu astrālo ķermeni (tāpat kā adepts veido sev mentālo), jo viņas apvalks būtu pārāk smalks, lai kļūtu saredzams ar parasto astrālo redzi. Tādēļ, lai varētu vienlaicīgi darboties visās telpās, tās saglabā nedaudz atomu no katras telpas — centru, ap kuru iespējams ātri sakopot matēriju ar vēlamām īpašībām.

Sīkāk par Nirmānakaijām var izlasīt H. Blavatskas darbā «*Voix du Silence*».

ķermeņi. Bet pavisam citāds ir nemirstīgais kauzālais (debesu) ķermenis, kurš sastāv no bezformu mentālā līmeņa matērijas un pieņem vienkāršotu olveida izskatu, un ir abu iepriekšminēto ķermeņu vidusdaļa.

Mēs zinām, ka ēteriskais ķermenis divkārtšo fiziskā ķermeņa formu. Nomoda stāvoklī dzīvam cilvēkam «*auras olas*» vidū atrodas četras vienāda lieluma un aprišu cilvēkformas, kas iespiežas viena otrā, un tās ir: *f i z i s k ā*, *ē t e r i s k ā*, *a s t r ā l ā* un *m e n t ā l ā*, bet tām apkārt ir *a u r a*, nemaz nerunājot par ķermeņa izstarojumiem, ēteriskajām plūsmām, astrālās un mentālās auras, kā arī kauzālā ķermeņa daļām. «*Auras ola*» ir ļoti sarežģīts veidojums, bet tas kļūst saprotams, jo fiziskā redze izšķir tikai fizisko ķermeni, astrālā redze — saskata tikai astrālo ķermeni un tā tālāk. Jāatzīmē, ka pat labākie gaišreģi, ja tiem trūkst prakses, spēj atšķirt tikai centrālo figūru, bet neredz auras, citi nesaskata pat to. Tikai gaišreģis, kas daudz vingrinājies, kas māk atšķirt astrālos, mentālos un it īpaši ēteriskos priekšmetus, spēj pēc vēlēšanās un ar augsti attīstītas gribas palīdzību saskatīt un pētīt katru atsevišķi (bet ne kopā) «*auras olas*» dažādās daļas.

6) Adeptu skolnieki, kuri gaida iemiesošanos

Teozofiskajā literatūrā bieži tiek pieminēts, ka, sasniedzot attiecīgu attīstības pakāpi, skolnieks ar sava skolotāja palīdzību ir spējīgs apiet vispārējo likumu, ka pēc nāves katra cilvēciska būtne uz zināmu laiku nonāk debesu valstībā, lai tur baudītu savas fiziskās dzīves laikā veikto augsto garīgo centienu sekas. Tā kā pēc šī pieņēmuma skolniekam būtu jādzīvo svēti un jāturas pie cildeniem uzskatiem, ir ļoti iespējams, ka tāda garīguma sekām būtu lielas vibrācijas, un, ja viņš nonāktu debesu valstībā (paradīzē) pēc vispārpieņemtām normām, viņam būtu jāpaliek tur ilgstoši. Bet, ja skolnieks (atbilstoši saviem spēkiem, sekojot lielajam skolotājam Budam) izvēlas zaudējumu ceļu, viņš var vērst savas garīgās spējas citā virzienā, cilvēces labā, un tādējādi, lai arī cik niecīgs nebūtu viņa upuris, viņš ņemtu daļību lielajā Nirmānakaijas sūtibā. Izdarot šādu izvēli, viņš, protams, upurē mūžīgās svētlaimes gadsimtus, tomēr iegūst neapstrīdamu priekšrocību, jo turpina pašreizējās un panākumu pilnu eksistenci.

Kad skolnieks, kurš izvēlējis šādu ceļu, nomirst, viņš, pametis ķermeni, kā agrāk astrālajā telpā gaida veiksmīgāku iemiesošanos, ko apdomīgi gatavo skolotājs. Turklāt ir nepieciešama augstāka atļauja, jo tas ir izņēmums un neatbilst kopējam likumam. Neskatoties uz to, ka atļauja tiek dota, skolniekam ir jābūt ļoti uzmanīgam, izejot no astrālās telpas, jo pat niecīga saskarsme ar mentālo telpu var viņu ieraut nepārvaramajā normālas evolūcijas straumē.

Ļoti retos gadījumos viņam palīdz izvairīties no jaunās iemiesošanās izraisītajām ciešanām, uzreiz ieliekot viņu pieauguša cilvēka ķermenī, kas ir pamests kā nevajadzīgs. Tomēr piemērots ķermenis reti kad ir gatavībā, visbiežāk viņam nākas astrālajā telpā gaidīt savai pārdzimšanai piemērotus apstākļus. Tomēr tur pavadītais laiks neiet zudumā, jo skolnieks paliek tas pats, kas viņš ir, un viņa izaugsme var norisināties auglīgāk un ātrāk nekā saistībā ar fizisko ķermeni. Viņš pilnīgi sevi apzinās un var brīvi pāriet uz jebkuru līmeni.

Skolnieks, kurš gaida pārdzimšanu, nav ikdienišķa parādība astrālajā telpā, tomēr var gadīties, ka šī grupa kļūst aizvien lielāka, jo arvien vairāk cilvēku sasniedz svētā pakāpi.

7) Parastie nomirēji, kuru ķermenis vēl nav sairis

Saprotams, ka šī grupa ir daudz plašāka par iepriekšējām un nomirēji ir bijuši visdažādākie cilvēki.

Šo būtņu uzturēšanās laiks astrālajā telpā ir ļoti atšķirīgs — cita to atstāj pēc pāris stundām, bet cita tur pavada gadus un pat gadu simtus.

Ja cilvēks dzīvojis pieticīgu dzīvi un viņa jūtas bijušas pievērstas vispārējam labumam, bet centieni bijuši garīgi, tad ar šo telpu viņam nebūs nekas kopīgs. Atstāts savā vaļā, viņš neatradīs nekā tāda, kas varētu viņu interesēt vai rosināt darboties pat ļoti īsās uzturēšanās laikā. Jāatceras, ka, nomirstot fiziski, «īstais cilvēks» ieiet sevī un, tāpat kā pametis savu materiālo ķermeni, drīz vien pamet arī savu ēterisko dubultnieku. Un tad pēc iespējas drīzāk viņam jāatbrīvojas arī no astrālā jeb vēlmju ķermeņa un jāpāriet debesu valstībā, jo vienīgi tajā viņa garīgie centieni un attīstība var nest augļus.

Cilvēks ar tīru un skaidru dvēseli to var sasniegt, tāpēc ka zemes dzīvē ir iegrožojis savas kaislības. Viņš ir virzījis savu gribu uz cēlām lietām. Viņam nav piemērotas maziskas vēlmes, aizgūtas no astrālās telpas, viņa uzturēšanās šeit būs īslaicīga un apziņa visai neskaidra, līdz viņš ieslīgs dziļā miegā. Tā laikā viņa augstākie centieni galīgi atbrīvosies no astrālā apvalka, lai iekļūtu debesu valstībā.

Tāds ir ideālais un vēlamais stāvoklis, kas gan nav sasniedzams visiem, pat ne lielākajai daļai. Lai cilvēks dzīves laikā atbrīvotos no visām savām vēlmēm, viņam jāpieliek ļoti daudz pūļu. Tādēļ viņam samērā ilgs laiks jāpavada dažādajos astrālās telpas līmeņos puslīdz apzinātā stāvoklī, lai pilnīgi atbrīvotos no miesīgām iegribām un tādējādi panāktu sava augstākā «es» atbrīvošanos.

Pirms nonākšanas debesu valstībā ikviens iziet cauri septiņiem astrālās telpas līmeņiem, tomēr tas nenozīmē, ka viņš tos visus apzināsies. Gluži tāpat kā fiziskais ķermenis sastāv no fiziskās matērijas visos tās stāvokļos (cietā, šķidrā, gāzveida un ēteriskā), arī astrālā vide sastāv no visu līmeņu matērijas. Mainās tikai tās proporcijas.

Nedrīkst aizmirst to, ka reizē ar astrālā ķermeņa matēriju cilvēks piesaista arī savu *pirmesenci*, kura visā viņa dzīves laikā paliek atšķirta no viņa ķermeņa un kļūst it kā par mākslīgo elementālu. Tas eksistē un attīstās patstāvīgi ar nolūku iekļauties matērijā, netraucējot tā «es», pie kura ir saistīts, mieru un intereses.

Lūk, iemesls cīņai starp miesu un dvēseli, kas bieži tiek pieminēta baznīctēvu sacerējumos. Šā vai tā, bet «*miesas prasības karo ar gara prasībām*», un, lai gan cilvēka evolūcija tiktu kavēta, ja viņš nespētu iegrozīt savas kaislības, tomēr tas nav jāuztver kā ļaunums — jo tas ir likums, tas ir Dievišķās Gribas iespaids, kas, nonākot matērijā, nevis izpaliek, bet piepildās.

Kad cilvēks mirstot pamet fizisko telpu, uz atstrālo ķermeni sāk iedarboties daži ārdoši dabas spēki un mūsu elementāls redz, ka tā neatkarīgā eksistence ir apdraudēta, tāpēc tas pūlas pēc iespējas ilgāk saglabāt astrālā ķermeņa veselumu. Tas mēģina mainīt matērijas koncentrisko slāņu izvietojumu tā, lai ārējie būtu no zemāko līmeņu matērijas, kas ir krietni blīvāka, rupjāka un var pretoties sagraušanai. Tomēr cilvēks nevar aiziet no septītā līmeņa citādi, kā vien pēc iespējas atbrīvojot savu īsto «es» no tā matērijas. Pēdīgi viņa apziņa pāriet nākamajā pakāpē, ko veido *sestā* līmeņa matērija, citiem vārdiem, viņš pārvietojas uz augstāku līmeni.

No otras puses, kad astrālais ķermenis zaudē visu pievilcību, ko tam rosinājis kāds līmenis, visa šī līmeņa matērija atdalās no viņa un viņš iegūst nedaudz augstāku esību. Iepriekšējais smagums nemitīgi zūd, un ķermenis pamazām no biežākajiem slāņiem paceļas uz retākajiem, apstādamies vienīgi tur, kur atrodas pilnīgā līdzsvarā. To laikam mums vēlas pateikt spiritiskajos seansos izsauktie nomirēji, paskaidrodami, ka viņi dodas uz augstākām sfērām, no kurienes medijs tos vairs vispār nevarēs izsaukt vai arī tas būs iespējams tikai ar lielām grūtībām. Un ir labi, ka no augstāka līmeņa nomirējs vairs parastu mediju nevar iespaidot.

Redzam, ka cilvēka uzturēšanās ilgums katrā astrālās telpas līmenī ir atkarīgs no šī līmeņa matērijas daudzuma, kas ietilpst viņa astrālajā ķermenī, un to savukārt nosaka cilvēka dzīves veids un izpriecās, kurām tas nodevies, jo tādējādi viņš ir piesaistījis un uzkrājis savā astrālajā ķermenī attiecīga sastāva matēriju.

Tomēr, dzīvojot nevainojami un ar cildenām domām, ir iespējams minimāli piesaistīt zemāko līmeņu matēriju un to sakopot tā, lai jau ar pirmo piepūli varētu atdalīt un atgriezt pirmstāvoklī, šādi radot sev iespēju pāriet uz augstāku telpu.

Tādā veidā garīgi augsti attīstīts indivīds var vienā mirklī un neapjaušot to iziet cauri visai astrālajai telpai, lai aptvertu apkārtējo vidi tikai augstākajā telpā — debesu telpā.

Jāatceras, ka līmeņi neaizņem katrs atsevišķu vietu, bet iespiežas cits citā, tādēļ, lai pārietu no viena līmeņa uz otru, nebūt nav jāpārvietojas telpā, bet gan jāpārnes apziņas centrs secīgi no viena līmeņa uz otru.

Vienīgi rupju un dzīvniecisku tieksmju vadīti cilvēki — izvirtuļi, dzērāji utt. — pēc nāves atjēdzas *viszemākajā* astrālās telpas līmenī. Viņi paliek tur atbilstoši savu kaislību raksturam un spēkam. Viņi bieži vien cieš briesmīgas mokas, jo nespēj savas kaislības apmierināt, — izņemot tos gadījumus, kad tie dabū savā varā kādu dzīvo ar tādām pat vājībām.

Kaut cik tikumisks cilvēks droši vien nebūs spiests uzkavēties šajā septītajā līmenī, bet, ja viņu dzīvē saistījušas vienīgi pasaulīgās intereses, viņš nokļūs *sestajā* līmenī, kur apmeklēs sev tuvas vietas un sastaps sev līdzīgus cilvēkus.

Piektais un *ceturtais* līmeņi daudz neatšķiras, izņemot to, ka tajos sastopamās dvēseles arvien mazāku nozīmi piešķir šīs pasaules lietām un tiecas pārveidot savu apkārtni atbilstoši savām visnoturīgākajām domām.

Trešā līmeņa iemītnieki tiecas pilnīgi izmainīt telpas izskatu, jo viņi dzīvo fantāziju pasaulē, kas tomēr nav tikai viņu pašu domu jaunrade, kā tas ir debesu telpā, bet priekšgājēju mantojums, kuru viņi pēc savas pārlicības nemitīgi papildina.

Tur atrodas baznīcas un skolas — «*mūžīgās vasaras mājokļi*», par kuriem tik bieži stāsta spiritiskajos seansos. Bezkaislīgam dzīvam vērotājam tie neliksies tik brīnišķīgi un īsti, kā šķiet jūsmīgajiem radītājiem.

Otrais līmenis galvenokārt ir patmīlīgu un aprobežotu svētuļu mājvieta; viņi pilnīgi nododas savas sirds aicinājumam — kādas gluži materiālas dabas dievības pielūgsmei.

Augstākais līmenis ir domāts tiem, kuri dzīvi aizvadījuši garīgā darbā, bet tas ir ticis virzīts materiālu vērtību iegūšanai, necenšoties ar to nest labumu citiem, bet vienīgi apmierinot savu patmīlu vai arī — vingrinot prātu.

Tādi cilvēki var palikt šajā stāvoklī ilgu gadu, būdami apmierināti, ka seko saviem intelektuālajiem mērķiem, tomēr nekļūstot noderīgi citiem un netiecoties sasniegt debesu valstību (telpu).

Jāatceras, ka šajā līmenī neviena ideja nevar īstenoties. Nomirējis, kurš šeit darbojas, var pavisam viegli pārceļties uz jebkuru vietu, ja vēlas, kaut vai uz Austrāliju, bet nespēj «pacelt» savu apziņu uz nākamo līmeni, pirms šo iespēju nav devis pats atbrīvošanās process. Cik zināms, šim likumam nav izņēmumu, kaut arī ļoti nozīmīgā līmenī ir tikušas veiktas apzinātas darbības ar nolūku saīsināt vai paildināt uzturēšanās laiku tajā.

Šajā līmenī apziņas pakāpi nosaka diezgan sarežģīts likums. Paskaidrosim to ar piemēru.

Pieņemsim, ka cilvēks no iepriekšējās iemiesošanās saglabājis kādu tieksmi, kuras izpaušmei ir vajadzīgs diezgan daudz zemākā līmeņa matērijas, un viņš jau kopš mazām dienām ir radis pretoties zemākajām tieksmēm. Diezin vai viņa pūles vienmēr būs sekmīgas, bet pat viņa astrālā ķermeņa rupjo daļiņu nomaiņa ar smalkākām noritētu ļoti lēni. Cilvēks varētu arī nomirt, pirms šī aizvietošana beigtos. Tādējādi viņa astrālajā ķermenī paliktu vēl pietiekoši daudz rupjās matērijas, un tas viņu uz kādu laiku aizkavētu septītajā līmenī. Bet, tā kā šajā pārtapšanā viņam nav iemaņu, kā ar šo matēriju apzināti rīkoties, un šīs iemaņas arī uzreiz nerastos, tad cilvēks izietu cauri septītajam apakšnodalījumam laikā, kas nepieciešams minētās matērijas integrācijai, pats to neapzinoties. Tas ir — viņš visu šo laiku gulētu un nejustu neko nepatīkamu.

Jāatceras, ka astrālajā telpā sazināšanās notiek līdzīgi kā zemes dzīvē. Okultists, būdams *mentālajā* ķermenī, spēj astrālā līmeņa iemītniekiem noraidīt savas domas ātrāk un vieglāk nekā uz zemes — ar domtēlu palīdzību, bet viņiem — tāpat kā mums — parasti šādu spēju nav. Tāpēc viņi līdzīgi cilvēkiem apvienojas grupās, lai apmainītos domām un ticējumiem un dalītos iespaidos.

Poētiskā ideja par nāvi, kas dara visus līdzīgus, ir gluži aplama un radusies tumsonības dēļ. Vairumā gadījumu fiziskā ķermeņa zaudēšana neko neizmaina personas raksturā un attīstībā.

No tā izriet, ka garīgajā ziņā tie, kurus dēvējam par mirušajiem, ir savā starpā tik pat atšķirīgi kā dzīvie.

Rietumu reliģijas mācība par to, kas sagaida cilvēku pēc nāves, ir tik tālu no patiesības, ka pat izglītoti cilvēki, nonākot pēc nāves astrālajā pasaulē, ir pilnīgi apjukuši.

Apstākļi, kādos viņi nokļūst, ir tik atšķirīgi no cerētā, ka bieži vien viņi nespēj noticēt, ka ir miruši.

Izrādās, ka mūsu ticība dvēseles nemirstībai ir tik virspusēja, ka apziņas saglabāšanos vairums mirušo uzskata par neapšaubāmu pierādījumu tam, ka dzīve turpinās.

Visai maz pamatotā un nožēlojamā teorija par mūžīgajām mokām rada arī bailes. Mirušie bieži vien pārdzīvo ilgstošas, dziļas garīgas ciešanas, kamēr atbrīvojas no Dievu zaimojošo uzskatu iespaida un saprot, ka *pasaulē valda nevis nežēlīga dēmons patvaļa, bet gan žēlsirdības un nemitīgas pilnveidošanas likumi*.

Daudzi ļaudis tā arī nekad neapgūst evolūcijas likumus un kļūst pa astrālo pasauli bez jebkāda mērķa — tāpat kā to pirms tam darījuši zemes dzīvē.

Tikai daži no viņiem apzinās savu patieso stāvokli un spēj izvēlēties labāku likteni, bet cik daudz ir to, kuri neko neapjēdz.

Arī tur, tāpat kā šeit, viņi nav noskaņoti sekot viedo padomiem un paraugiem.

Lai kāds arī nebūtu bijis nomirēja prāta attīstības līmenis, viņam esot astrālajā ķermenī, tas vairāk vai mazāk mainās, jo būtnes garīgās intereses zemāko prātu velk augšup, bet vēlmju spēks — lejup. Svārstoties starp šīm dziņām, tas tomēr pakāpeniski tiecas uz pirmo; atkarībā no tā mazinās kaislību iespaids.

Šeit ir viena no vājākajām vietām spiritiskajā mācībā.

Acīmredzot neizglītots vai likteņa atstumts cilvēks arī pēc nāves ar zinošas personas saprātīgu palīdzību var daudz ko iemācīties, kļūt gudrāks un tikt uz augšu.

Tomēr parasti apziņa pieaug pakāpeniski — no viņam dabiski zemākās uz augstāko. Bet viņa attīstības dēļ nekādā ziņā nav vēlams viņu izraut no tik labvēlīgās vienaldzības, pēc kuras viņš pats tiecas, un ar medija palīdzību aicināt pievērsties zemei.

Cik tas būtu bīstami, top skaidrs, ja atceramies, ka cilvēks, arvien vairāk noslēdzoties sevī, kļūst nepieejamāks svešām ietekmēm un atrodas savu zemāko elementu varā, kas līdz pilnīgai sairšanai vēl ir spējīgi atjaunot karmu, un viņa būtne, atstāta savā ziņā, vairāk kā jebkad ir uzņēmīga gan pret ļaunu, gan labu.

Jāpiemin vēl viena ietekme, kas nāk par ļaunu aizgājējam, kurš ir ceļā uz debesu valstību, — un tās ir palicēju dziļās un neizmērojamās ciešanas.

Mūsu maldīgie, varētu pat teikt — antirelīģiskie uzskati par nāvi rada šīs bēdīgās sekas un jūtami kaitē tiem, kurus mēs ar tādām sirdssāpēm apraudam, nemaz jau nerunājot par mūsu ciešanu bezjēdzību šajā pagaidu šķiršanās laikā.

Kad mūsu tuvinieks mierīgi aizmieg tajā dziļajā miegā, kam seko atmošanās debesu valstībā, palicēju sēras un neremdināmās žēlabas izrauj viņu no svētlaimīgā sapņojuma un viņš ir spiests atcerēties zemes dzīvi, kas viņu satrauc ar tās vēlmēm un mūžīgo nemieru.¹

Aizgājēju labā tuviniekiem vajadzētu apvaldīt savas patiesās, tomēr egoistiskās bēdas. Okultā zinātne nepavisam neaicina aizmirst mirušos, tā māca, ka aizgājēja sirsnīga pieminēšana ir tas spēks, kurš, pareizi ievirzīts izjustu vēlējumu veidā, sekmē mierīgu pāreju no pagaidu astrālās telpas («vidējās» — kā to dēvē gari spritiskajos seansos) uz debesu valstību. Bet veltas žēlabas un atkalredzēšanās alkas ir ne vien

1 Lūk, kāda izskatās nāves aina astrālajā telpā, ko apraksta tas pats slavenais gaišreģis, kuru jau citēju iepriekš:

«Mirējas fiziskais organisms vairs nespēja apmierināt garīgā pirmsākuma daudzveidīgos centienus jeb prasības. Bet ķermeņa iekšējie orgāni, šķiet, pretojās to dzīvību uzturošās dvēseles aiziešanai. Muskulatūra pūlējās saglabāt kustību elementu, asinsvadu sistēma — noturēt dzīvības elementu, nervu sistēma sasprindzināja visus spēkus, lai saglabātu jušanas elementu, bet smadzenes centās noturēt saprātu jeb apziņu. Dvēsele un ķermenis cīnījās ar vienādu neatlaidību gluži kā divi draugi, kurus apstākļi neizbēgami spiež šķirties uz mūžu. Šī iekšējā cīņa radīja iespaidu par neizsakāmi mokošām un neizturamām ciešanām. Bet gaišreģim radās pārlicība, ka šie fiziskie simptomi liecina nevis par mokām un nožēlu, bet gan nozīmē gara vēlmi šķirties no ķermeņa.

Piepeši ap mirējas galvu parādījās blāvs spīdums, un tajā pašā brīdī vērotājs redzēja, kā paveras lielo smadzeņu un smadzenīšu visdziļākās daļas... Tām raksturīgais galvaniskais starojums izbeidzās, un viņš ievēroja, ka tās ir ārkārtīgi piesātinātas ar dzīvības elektrību un izstaro magnētismu uz visām sev pakļautajām apakšsistēmām un sfērām. Citiem vārdiem — smadzenes kopumā pēkšņi izrādījās desmitkārt pozitīvāk uzlādētas, salīdzinot ar vājajām ķermeņa daļām, nekā jebkad nomirējas dzīves laikā. Šis fenomens parasti novērojams pirms fiziskā sabrukuma. Tad pilnībā iestājas nāves process jeb gara nošķiršana no miesas. Smadzenes sāka koncentrēt sevī visus ķermeņa elektriskos, magnētiskos, kustību, dzīvības un sajūtu elementus. Spīdums ap galvu kļuva īpaši spožs, un varēja redzēt, ka smadzeņu mirdzums un kvēle pieaug proporcionāli tam, kā atdziest un tumsnē ekstremitātes (pēc profesora Maka Gregori vārdiem, ap mirēja galvu bieži novērojams gaišums).

Un tad gaisīgajā ēteriskajā atmosfērā, kas apvija mirējas galvu, vērotājs pamanīja izplūdušās otras galvas kontūras... Tā iezīmējās arvien skaidrāk un noteiktāk un kļuva tik blīva un spoža, ka cauri tai vairs neko citu nevarēja saredzēt. Tanī pašā laikā, kamēr šī garīgā ķermeņa galva parādījās virs fiziskās galvas, viņš ievēroja, ka no pēdējās izplūstoša un to ietverošā tvaikveida atmosfēra strauji virmo; tomēr, arvien skaidrāk un noteiktāk iezīmējoties jaunās galvas kontūrām, tvaikveida atmosfēra kļuva blāvāka. Tas radīja pārlicību, ka ēteriskie tvaikveida elementi, kuri no fiziskajiem orgāniem metamorfozes sākumā koncentrējās smadzenēs un vēlāk izdalījās atmosfēras veidā, tagad savā starpā ir cieši savienojusies, sekojot augstajam kosmosa radniecības principam, kurš skar un iedvesmo ikvienu matērijas daļiņu (šis princips parādās gravitācijas likumā, kad tiek pārvarēta atomu sasaiste, un pat dzimumtieksmē), un tas arī noteica garīgā ķermeņa galvas tapšanu vērotāju acu priekšā... Līdzīgi galvai sečīgi izveidojās pleci, krūtis un citas garīgā ķermeņa daļas... Tad gars taisnā leņķī pacēlās augšup virs pamestā ķermeņa galvas vai smadzenēm. Bet, pirms galīgi pārtrūka saite, kura tik ilgus gadus bija abus ķermeņus — garīgo un fizisko — vienojusi, vērotājs pamanīja, ka augšup ejošā garīgā ķermeņa pēdas un pamestā mirstīgā ķermeņa galvu savieno ļoti kustīgs, spožs dzīvības pavediens. Tas atklāja man, stāsta vērotājs, ka stāvoklis, ko mēs parasti dēvējam par nāvi, ir tikai gara piedzimšana pārejai no zemākās esības uz augstāko. Es redzēju, ka līdzība starp bērna nākšanu pasaulē un gara dzimšanu no fiziskā ķermeņa augstākai pasaulei ir nenoliedzama — ieskaitot nabas saiti, kuru aizvietoja spožais dzīvības pavediens. To pārraujot, daļa dzīvības stihijas atgriezās pamestajā ķermenī, izplūstot pa to un tādējādi pasargājot no momentānas sairšanas... Atbrīvojies no smagā fiziskā ķermeņa, sievietes gars viegli un ar baudu ieelpoja dabas garīgos elementus... Apradis ar jaunajiem apstākļiem, tas ar gribas spēku nolaidās līdz sava līķa galvgalim un tad pa vasaras laikā neviļus vaļā atstātajām durvīm izslīdēja ārā, un pacēlās gaisā, kur tam pievienojās divi draudzīgi gari, un, maigi cits citu apsveikdami, visi trīs turpināja ceļu zemes ēteriskajā joslā.»

Tik pat interesantas lietas notiek tad, ja cilvēks, piemēram, nomirst slēgtā telpā vai, citā gadījumā, nāves brīdī viņa fiziskais ķermenis tiek saraustīts.

Tā kā gars nav vienkāršs elements kā, piemēram, saules stars vai elektriskā strāva, bet gan daudzu stingri un organiski savienotu elementu un spēku kopums, garīgais ķermenis nespēj iziet cauri blīvām sienām, dzelzs durvīm un tamlīdzīgiem šķēršļiem un tam ikreiz jārikojas atbilstoši apstākļiem.

Reiz kāds gaišreģis kapsētas kapličā, kur dienu iepriekš bija apglabāts kāds pēkšņā nāvē mirušais, ieraudzījis garu, kas stāvējis starp zārkiem. Ieinteresējies, kā tas izkļuš no gūsta, gaišreģis sācis to novērot. Gars dažas minūtes stāvējis taisni un pavisam mierīgi, tad pamanījis kaprāci, kurš iepriekšējā dienā kapličā bija aizmirsis savu lāpstu. Viņš jau taisījies mest meklēšanai mieru, kad gars raidīja viņa galvā domu, kura kā zibens izskrēja cauri visiem ceļā sastaptajiem ķermeņiem un kā viegla pūsma skāra kaprača smadzenes, atsvaidzinot atmiņu. Sekodams šim impulsam, viņš devās uz kapliču un atvēra durvis, pa kurām attapīgais gars izslīdēja ārā... Ja nebūtu aizmirstās lāpstas, droši vien kādam no nomirēja tuviniekiem magnētiski tiktu iedvesta doma, ka jāapmeklē kapliča, lai atdotu godu mirušajam, bet, ja tas nebūtu panākams (daži subjekti ar nervu sistēmas traucējumiem nepakļaujas šādai ietekmei), tad četri augstākās pakāpes gari, kuri stāvējuši klāt tā garīgās piedzimšanas brīdī, būtu to paredzējuši un pamudinātu garu formēties gaisa telpā.

bejēdzīgas, bet pat kaitīgas. To saprot arī indusu un kristīgā reliģija, viena nosaka «*śradha*» ceremonijas, bet otra — *lūgšanas* par aizgājējiem.

Tomēr tieksme satikties var nākt arī no nelaiķa puses, ja viņš palicējiem nav kaut ko svarīgu pateicis. Tam dažreiz var būt nopietni iemesli, piemēram, nozaudētā testamenta atrašanās vietas norādīšana, kā arī citi, pēc okultistu domām, lielākoties nenožīmīgi iemesli. Lai būtu kā būdams, ja šāda vēlme ir stipri pārņēmusi aizgājēja prātu, viņam sevis labad tā jāpiepilda, jo spēcīga vēlēšanās, kas viņu satrauc, var viņu pārlietu piesaistīt zemes dzīvei un aizkavēt pāreju uz augstākām pasaulēm. Šādā gadījumā pakalpot var labs medijs — ar runas vai automātiskā pieraksta palīdzību.

Rodas jautājums, kāpēc gan nomirējs nevar iztikt bez medija starpniecības? Tas ir tāpēc, ka attiecīgā sastāva matērija var iedarboties tikai uz pakāpi zemāko matēriju. Nomirējam ir vienīgi astrālā ķermeņa matērija, un viņš nevar, piemēram, vārdiskam vēstījumam iekustināt gaisa slāņus, kas ir fiziskās telpas substance, tāpat kā nespēj lietot zīmulī, lai kaut ko uzrakstītu. Nepieciešams starpnieka ēteriskais dubultnieks, ar kura palīdzību var pārraidīt uz fizisko telpu astrālajā telpā radušās domas. Un nav iedomājams, ka varētu izmantot tādas personas ēterisko matēriju, kuras elementi pārāk cieši saistīti un nav pēc pašas vēlēšanas atdalāmi. Medijs turpretī spēj nošķirt šos elementus un bez grūtībām atdalīt nomirēja izpausmei nepieciešamo matēriju.

Ja nomirējs nesastop mediju vai arī neprot to izmantot, viņš mēģina rast kontaktu citā veidā un ar gribasspēku pūlasiekustināt elementālos spēkus. Ta rodas it kā absurdas parādības: lidojoši akmeņi, zvaniņu skaņas utt.

Mājās, kur kaut kas tamlīdzīgs notiek, sensitīvs cilvēks, iespējams, atklās šo parādību mērķi un, izpildīdams gara vēlēšanos, darīs tām galu.

Tomēr ne vienmēr tas izdodas, jo elementālo spēku aktivitātes iemesli var būt dažādi.

8) Ēnas

Pēc elementu pilnīgas atdalīšanās astrālā dzīve izbeidzas un notiek pāreja uz mentālo valstību.

Līdzīgi tam, kā nomirstot cilvēks atstāj fizisko ķermeni, pārejot mentālajā telpā, tiek atstāts astrālais ķermenis, kas pēc tam pakāpeniski sairst.

Ja savas zemes dzīves laikā cilvēks ir spējis atteikties no materiālām vēlmēm un tiecies pēc garīgām vērtībām, un bijis nesavtīgs, viņa augstākais «es» ir spējīgs uzņemt sevī visu zemākā mentālā līmeņa matēriju, kas izplūdusi iemiesošanās brīdī. Tādā gadījumā astrālajā telpā pamestais ķermenis ir līķis tāpat kā fiziskais ķermenis pēc laicīgās nāves.

Ar cilvēku, kura fiziskā dzīve nav bijusi tik pareiza, notiek gandrīz tas pats, kad instinktīvās dziņas ir noplakušas astrālajā telpā. Tomēr vairums cilvēku pieliek par maz pūlu, lai tiktu vaļā no savām zemākajām vēlmēm, tādējādi ne vien paildzinot savu uzturēšanos starptelpā, bet arī zaudējot zināmu daļu zemākās mentālās matērijas. Lai arī šis process — atstarot augstāko mentālo matēriju zemākajā — ir visai materiāls pēc dabas, par to var gūt labu priekšstatu, ja izvirzām hipotēzi, ka *manasa* (cilvēka dvēsele, vēlmju mājvieta, aktīvā būtnes daļa) kādu daļu no sevis dod līdzī cilvēkam katrā iemiesošanās reizē fiziskajā dzīvē, cerot to pēc viņa nāves, pieredzes bagātinātu, saņemt atkal atpakaļ. Sev par postu vidusmēra cilvēks nereti kļūst par dažādu mazisku iegribu vergu, un daļa zemākās mentālās matērijas sasaistās ar vēlmju ķermeni. Kad astrālās dzīves beigās notiek atdalīšanās, mentālajai sākotnei jānošķiras sabojātai, pametot to daļu, kura ir savienota ar astrālo ķermeni.

Tas pats gaišregis apraksta arī citu gadījumu, kad fiziskais ķermenis nāves brīdī ticis saraustīts.

Amerikas iekšējo karu laikā viņš redzējis kādu bumbas sprādziena nogalinātu kareivi, kura ķermeņa daļas bijušas izmētātas pa lauku. Tomēr kritušā garīgie elementi pacēlušies augšup un satikušies gaisā. Šīs zeltotās daļiņas virmojušas virs visa kaujas lauka. Gandrīz trīsceturtdaļjūdzes augstumā bijis vērojams brīnišķīgs daļiņu saistīšanās skats, pirkstiem, locekļiem, rumpjiem un smadzenēm savienojoties jaunā garīgajā ķermenī. Vispirms veidojusies seja, tad galva, pleci un rokas — nedaudz mazāka apmēra kā fiziskajam ķermenim, bet pilnīgi līdzīgi tam. Kādas gan varēja būt nogalinātā izjūtas? Uz kādu laiku tās vispār bija zudušas, pamirusas. Kā trieciens sarauj daļiņu saikni akmeņi, tā bumbas sprādziens iznīcina cilvēka apziņu. Tā atjaunojas tikai pēc kāda laika *Debesu valstībā*.

Tādējādi šis ķermenis veidojas no astrālās vielas daļiņām un piespiedu kārtā piesaistītās zemākās mentālās matērijas, kura nespēj atdalīties.

Katra līmeņa astrālā matērija astrālajā ķermenī ieiet nesaistītā veidā vienlaikus ar zemāko vēlmju piesaistīto mentālo vielu. Ir skaidrs, ka mentālā viela, izejot caur visiem līmeņiem, nav pilnīgi atbrīvojusies no to matērijas, tāpēc astrālais apvalks satur arī uzkrātās rupjo substanču daļiņas.

Tā rodas veidojumi, kurus dēvē par ēnām. Jāuzsver, ka ēna nav pati būtne, kura nonākusi debesu telpā, kaut arī ēna saglabā šīs būtnes ārējo veidolu, atmiņu un citas raksturīgas iezīmes un tāpēc spiritiskajos seansos var tikt ar to sajaukta.

Ēna nemāna klātesošos ar nodomu, jo sava aprobežotā prāta dēļ neaptver patiesību. Bet varam iedomāties, kādas šausmas un pretīgumu nomirēja draugu vidū izraisītu ziņa, ka dārgā aizgājēja vietā ieradies bezdvēselisks, ar viszemākajām īpašībām apveltīts radījums.

Ēnas pastāvēšanas ilgums ir atkarīgs no tā, cik daudz ir zemākās mentālās matērijas, kura to iedzīvinājusi. Tai pakāpeniski samazinoties, ēnas saprāts izzūd, lai gan ēnai lielā mērā piemīt savdabīga instinktīva viltība. Pat savas eksistences beigās ēna ir spējīga sazināties ar klātesošajiem, patapinot medija prātu.

Raksturīgākā ēnas īpašība — tā pakļaujas jebkurai sliktai ietekmei; nošķirta no augstākā «es», tā netiecas pēc labā un tādēļ atsaucas burvju aicinājumam. Pēdīgi visa ēnā esošā mentālā matērija sadalās, un, neiekļaujoties indivīda mentālajā sākotnē, atgriežas mentālajā telpā. Ēna pamazām zaudē spēkus un pāriet sekojošajā kategorijā.

9) Čaulas

Tie ir astrālie ķermeņi sairšanas beigu stadijā, kad tajos vairs nav mentālās matērijas daļiņu. Zaudējuši jebkādas apziņas paliekas, tie gluži kā vēja dzīti mākoņi tiek rauti līdz astrālajām straumēm. Tomēr, saskaroties ar medija auru, tie var tikt galvanizēti un uz dažiem mirkliem kļūt par atbaidošiem būtnes līdziniekiem.

Tiem ir mirušā ārējais veidols, un tie var pasacīt dažus mirušā iemīļotos izteicienus vai pat atdarināt viņa rokrakstu. Tomēr tā ir tikai automātiska uzbudināto šūniņu reakcija, mēģinot atkārtot tām pazīstamo izteiksmes veidu, bet šķietamais saprāts ir aizgūts no medija un seansa dalībniekiem.

Daudz biežāk gadās, ka čaulas pēkšņi un uz īsu brīdi tiek atdzīvinātas citā ceļā. Čaulas saglabā spēju akli atsaukties samērā rupjām vibrācijām, kuras tām piemita, pastāvot kā ēnām. No tā izriet, ka personas, kurām pārsvarā ir sliktas tieksmes un kaislības, var refleksiīvi sajūst čaulu klātbūtni zemāka līmeņa spiritiskā seansa laikā.

Ir jāpiemin vēl cita veida pīšļi, kaut arī šī parādība attiecas uz jau noietu mirušā pārtapšanas posmu.

Ir zināms, ka pēc fiziskās nāves astrālais ķermenis drīz vien atdalās un pamet ēterisko dubultnieku, kurš pēc tam lēnām sairst, tāpat kā tas vēlāk notiek ar astrālo čaulu. Tikai ēteriskais apvalks neklejo apkārt, bet atrodas ne tālāk par dažiem metriem no sairstošā ķermeņa. Sensitīvi cilvēki (kā arī cilvēki, kurus pārņēmusi īslaicīga gaišredzība) to spēj saskatīt, un tādēļ radušies nostāsti par spokošanos kapos.

Sensitīvs cilvēks virs kapu kopiņām redz simtiem šādu spoku. Šis skats nebūt nav patīkams, jo tie, tāpat kā fiziskie ķermeņi, atrodas dažādās sairšanas stadijās.

Astrālajām čaulām un ēteriskajiem dubultniekiem nav ne saprāta, ne apziņas, un tie nepārzina dzīvi. Tos var izsaukt ar Melnās Maģijas palīdzību, un šie rituāli ir tik atbaidoši, ka nav vērts tos pieminēt.

No iepriekš sacītā top skaidrs, ka cilvēks ceļā uz debesu valstību nomet un atstāj lēnai sairšanai trīs ķermeņus: fizisko, ēterisko dubultnieku un astrālo «dzinēju», kuri pamazām izkliedējas atbilstošajās telpās un tiek pārstrādāti lielajā dabas laboratorijā.

10) Iedzīvinātās čaulas

Stingri ņemot, šie radījumi nebūtu ieskaitāmi tajā pat kategorijā, kur iet runa par cilvēkiem, jo vienīgi to ārējā, pasīvā, nejutīgā čaula kādreiz ir piederējusi cilvēkam. Viss, kas attiecas uz dzīvību, saprātu, vēlmēm — ir mākslotā elementāla iedvests, kurš, nebūdam cilvēks, diemžēl ir cilvēka niknuma radīts.

Par tiem būs runa vēlāk, kad es aprakstīšu mākslīgi radītās būtnes, un tas ļaus labāk izprast to izcelšanos un dabu.

Visādā ziņā tie ir ļauni radījumi, dēmoni kārdinātāji, kuru vienīgais mērķis ir apmierināt savas vēlmes. Tāpat kā ēnas tie bieži kalpo burvju drausmajiem nolūkiem.¹

Daži autori čaulas dēvē par «*elementēriem*», bet šis apzīmējums ir radies agrāk un ticis attiecināts uz visām reiz dzimušo būtņu pārvērtībām, tas ir tik nenoteikts, ka labāk no tā lietošanas izvairīties.

11) Pašnāvnieki un nelaimes gadījumu upuri

Ir skaidrs, ka cilvēks, kurš bijis pie labas veselības un pašā spēku plaukumā un pēkšņi zaudējis dzīvību nelaimes gadījumā vai izdarījis pašnāvību, astrālajā telpā atrodas gluži citos apstākļos nekā tas, kurš nomiris no slimības vai vecuma.

Pēdējā gadījumā laicīgās vēlmes neapšaubāmi lielākā vai mazākā mērā kļuvušas vājākas un rupjo matērijas daļiņu organismā ir tik maz, ka cilvēks uzreiz nokļūst sestajā vai pat piektajā līmenī, bet dažos gadījumos pat vēl augstāk. Viņa būtnes sākotne pamazām tikusi sagatavota atdalīšanās procesam, un satricinājums nav tik briesmīgs.

Turpretī pēkšņas nāves vai pašnāvības gadījumā organisms nav sagatavots, un augstāko elementu nošķiršanu no fiziskā apvalka var tiešām salīdzināt ar kauliņa izraušanu no nenobriedušā augļa. Būtnei vēl ir klāt daudz rupjas astrālās matērijas, tāpēc tā tiek aizkavēta septītajā līmenī — zemākajā astrālās telpas līmenī. Tā nav patīkama vieta. Tomēr katram, kurš bijis spiests tur uzturēties, ir atšķirīgi iespaidi.

Nelaimes gadījuma upurus, kuru dzīve bijusi cēla un skaidra, šī līmeņa ietekme neskar, kā teikts kādā senā aprakstā: tie pavada laiku «... gan laimīgā bezapziņā un aizmirstībā, gan klusā sapnī, ko pārtrauc atmošanās».

1 Interesants atgadījums ar mākslīgu radījumu aprakstīts leģendā par Melipakāzām.

Filostrats vēsta, ka, Tiānas Apollonijam ierodoties Korintā, tā neskaitāmo pavadītāju vidū bijis arī kāds jauneklis vārdā Melips, dzimis Likijā. Viņš bijis izcili gudrs un neparasti skaists. Bet viņa biedri ievērojuši, ka viņš pamet savas iecienītās nodarbības — mīlestības dēļ; viņš allaž bijis sastopams kopā ar kādu Korintā nevienam nepazīstamu, bet acīmredzot ļoti bagātu sievieti. Melips stāstījis, ka tā, kuras sirdi viņš iekarojis, esot kāda jauna feniķiete, kurai patīkot ceļot. Un patiešām drīz vien viņš aicinājis savu skolotāju uz kāzām. To dzirdot, Apollonijs nodrebējis, jo viņš bijis gaišreģis, un aukstasinīgi pajautājis, vai Melips ir pārliecināts par savas līgavas mīlestību un bagātību. «Kā par savu acu gaismu,» jauneklis atbildējis. «Viņas daiļums, bagātība un mīla ir man dievu dāvana.» «Ja jau tā, tad es steigšos gādāt jums kāzu dāvanu,» galvu nokāris, Apollonijs rāmi atteicis.

Kāzu dienā, kad visi viesi jau bija sapulcējušies laulību zālē, ar nokavēšanos ieradās Apollonijs, turēdam rokās ar noslēpumainām zīmēm izgreznotu zelta nūjiņu. Kad pierimusi apsveikumu čala, Melips gribējis iepazīstināt viņu ar savu līgavu. Bet, tiklīdz līgavu skāris teurga ciešais, aukstais acu skatiens, tā palikusi stāvam, šausmās sastingusi. «Kam pieder šis lieliskais, grezni iekārtotais nams, tev vai tavai sievai?» Apollonijs vaicājis Melipam. «Skolotāj,» jauneklis atbildējis, «viss, ko tu šeit redzi, pieder manai sievai, jo man pieder vienīgi tērps, kas man ir mugurā.» «Nu tad priecājies par šo tērpu,» sacījis Apollonijs, «jo visa šī bagātība ir tikai ilūzija un tava draudzene ir tikai rēgs...» Un, pielicis savu zelta nūjiņu pie sievietes pieres, viņš stiprā balsī pavēlējis: «Sātan, atstāj šo patapināto ķermeni un atgriezies savā!»

Un tajā pašā brīdī, visiem šausmās nodrebot, atskanējis ellišķīgs brēciens... Sievietes rožsārtā seja izkūpējusi kā dūmi un zem līgavas plīvura atklājies plīks galvaskauss, un skelets sakritis kaulu kaudzē. Bet izdzimums larvi — rēgs, pa pusei sieviete, pa pusei čūska — ielīdis krūmos un pazudis.

Atjēgušies no pārsteiguma, visi redzējuši, ka no greznās pils ar visu iekārtu vairs nav ne miņas un viņi stāv mežonīga tuksneša vidū. Mierīgais un nesatricināmais Apollonijs visiem šķitis kā dievs. «Nu jūs redzat,» viņš sacījis, «ko dod slepeno mācību studijas. Nevienam no jums pat prātā nenāca, ka šī šķietamā sieviete ir empūza, kas laiku pa laikam pieņem valdzinošas formas, lai sagūstītu dzīvus. Ja es nebūtu iejaucies, kāzas beigtos ar to, ka šī briesmone mūsu mīļajam Melipam miegā izsūktu visas asinis.»

Bet mēdz būt arī gluži otrādi — pēc skaļas, egoistiskas un jutekliskas dzīves nonākot šajā bēdīgajā vietā, viņi tāpat kā pašnāvnieki paliek pie pilnas apziņas un ir spējīgi pārvērsties par briesmīgiem un bīstamiem radījumiem.

Degdami pretīgās iekāres, kuras bez fiziskā ķermeņa tie vairs nevar piepildīt, viņi tiecas remdēt savas kaislības ar mediju vai sensitīva cilvēka starpniecību.

Tie izjūt ellišķīgu prieku, ka var lietot astrālajā telpā pieejamos līdzekļus dzīvo maldināšanai un mulsināt tos uz pārmērībām, par kurām pašiem tik dārgi nu jāmaksā.

Tālāk tas pats autors turpina: ... «Tie ir pisāčas¹, viduslaiku terminoloģijā *inkubi* un *sukubi*², dzeršanas, negausības un mantkāres dēmoni, ļoti viltīgi, neganti un ļauni, kuri mudina savu upuri uz šausmīgām ļaundarbībām un pēc tam līksmo, ja tās tiek pastrādātas.»

Tāpat kā iepriekšminētie tie ir kārdinātāji un nelabie, kuri ir pieminēti svētajos rakstos, tomēr taisnprātīgas un tīras dvēseles priekšā tie pierimst un cilvēkam, kurš tiem nepakļaujas, neko nespēj padarīt.

Gaišreģis šos nelaimīgos pamana kautiņos, pie traktieriem un citām nelīgām vietām, kur virmo kaislības un kur tie meklē un atrod dzīvus cilvēkus ar tādām pat īpašībām kā pašiem. Tīrais posts, ja tāds gars sastop piemērotu mediju. Ar to ne vien tiek paildzināta šī viņa drausmīgā eksistence astrālajā telpā, bet, tā kā rodas iespēja nemitīgi, varbūt pat mūžīgi veidot sliktu karmu, viņš gatavo sev vissliktāko īpašību pārdzimšanu, riskējot pazaudēt lielu daļu sava garīgā spēka.

Ja nav gadījies sastapt piemērotu sensitīvu personu, kas kļūtu par attiecību starpnieku, nepiepildītās vēlmes pamazām norimst un ciešanas, domājams, vājina agrākās dzīves nelabo karmu.

Pašnāvnieka stāvokli piedevām sarežģī tas, ka viņš ar savu varas darbu ir krietni mazinājis augstākā «es» spēju uzņemt sevī zemāko būtnes daļu, un tā nav pasargāta no daudzveidīgām un nopietnām briesmām. Jāpatur prātā, ka pašnāvnieku vainas pakāpes atkarībā no apstākļiem ir dažādas — no skaidri apsvērta un tikumiskā ziņā neapstrīdama Senekas vai Sokrāta lēmuma līdz pat to nelaimīgo izrīcībai, kuri atņem sev dzīvību, lai glābtos no savu nodarījumu sekām. Tāpēc arī pēcnāves stāvokļi ir tik atšķirīgi. Šīs grupas pašnāvniekus, ēnas un iedzīvinātās čaulas var dēvēt par *pusvampīriem* jeb *vampīriņiem*, jo tie visi tiecas paildzināt savu eksistenci, izsūcot dzīvības spēku no viņu iespaidā nonākušiem cilvēkiem. Lūk, tāpēc mediji un klātesošie spiritiskā seansa beigās ir novesti līdz spēku izsīkumam.

Tiem, kas apgūst okultās zinības, jāaizsargājas pret šiem uzbrukumiem, jo citādi būs grūti izvairīties no zaudējumiem.

12) Vampīri un Vilkači

Ir jāaplūko vēl divu grupu būtnes, kas, par laimi, sastopamas ļoti reti. Šīs būtnes ir visai atšķirīgas gan pēc uzbūves, gan rakstura, bet izraisa ārkārtīgas šausmas. Vilkači (likantropi) ir tikai pirmatnējo rasu atliekas, pretīgs anahronisms, to tālo laiku izdzimtenī, kad pasaule un cilvēks izskatījās pavisam citādāki

I Pēc Išvara Krišnas sistēmas garu pasaules būtnes iedalāmas 7 grupās:

I A r ū p a - J a u n a v a s — augstākie planētu gari, kuri mājā arūpalokā. Tiem nav noteikta ārējā veidola, un tie ir galēji subjektīvi.

II R ū p a - J a u n a v a s — planētu gari, kuri mīt rūpalokā. Tiem ir noteikts ārējais veidols.

III P i s ā č a s — čaulas, kuras palikušas kamalokā pēc «es» ieiešanas Debesu valstībā (paradīzē).

IV M ā r a r ū p a s — anormālu materiālu tieksmju apvalki, kuru psihiskā un garīgā dzīve līdzinās nullei, tāpēc tie nevar nokļūt Debesu valstībā.

V A s u r a s — cilvēciskas formas elementāli.

VI D z ī v n i e k i — pēdējās kategorijas elementāli, kuri pieder dažādu dzīvnieku un dabas spēku klasēm. Šīs būtnes tāpat kā iepriekšminētās laika gaitā attīstās līdz cilvēcisko līmenim.

VII R ā k š a s a s — (dēmoni) — burvju dvēseles jeb austrālie ķermeņi, cilvēki, kuri iedrošinājušies ielūkoties aizliegto zinību jomā, kropļojuši un mocījuši dabu.

Šie nosaukumi norāda uz dievišķās dzirksts eksistences stāvokli, tai evolucionējot caur austrālajiem līmeņiem trijās fiziskajās pasaulēs, lai iekarotu cilvēka brīvo gribu.

Pāri visam atrodas spožā D e b e s u v a l s t ī b a , bet apakšā ir Š i v a s b ē r n u (dēmonu) valstība.

2 I n k u b i — Paracelzam vīriešu dzimuma nešķīstie gari, kuri miegā izvaro sievietes. (Kabalā — Ruhīmi).

S u k u b i — sieviešu dzimuma gari, kuri miegā kārdina vīriešus. (Kabalā — Lilimi).

nekā tagad. Mēs, dižās piektās rases cilvēki, pateicoties mūsu attīstības pakāpei, no tamlīdzīgām briesmām esam pasargāti. Patiesībā šī būtnu grupa tagad jau pieskaitāma pie viduslaiku leģendām. Tomēr arī mūsdienās ir līdzīgi gadījumi, īpaši tur, kur ir dzīvas ceturtās rases asinis, piemēram, Krievijā un Ungārijā. Tautas nostāstos, jādodomā, ir arī pārspilējumi, tomēr centrālās Eiropas zemnieku pārstāstos neparasto notikumu pamatā ir daļa patiesības. Vispār šie gadījumi ir labi zināmi un nav vajadzības tos atkārtot.¹

Tie, kuri ir lasījuši teozofisko literatūru, zina, ka var dzīvot tik apkaunojošu, egoistisku dzīvi, tik noziedzīgu un primitīvu, ka zemākā mentālā matērija nokļūst pilnīgā atkarībā no vēlmēm un tiek galīgi nošķirta no garīgā avota — augstākā «es». Daži pētnieki acīmredzot uzskata to par parastu parādību un domā, ka šādus radījumus — «cilvēkus bez dvēseles» — mēs sastopam katru dienu. Par laimi, tā tas nav.

Tikai pilnīgi nomācot sevī visas altruistiskās un garīgās tieksmes, parasts mirstīgais var kļūt tik samaitāts un zaudēt cilvēka seju. Tomēr pat visizvirtušākā noziedznieka personībā ir iespējams atrast arī labo, un, kā izpētīts, indivīds, kuru pametis tā augstākais «es», ir ārkārtīgi reta parādība. Un starp šādiem indivīdiem sastop vēl retāko vampīru sugu.

Tik ārkārtīgi samaitāta persona nevarētu palikt astrālajā pasaulē, un drīz pēc nāves tā nokļūtu mistiskajā astotajā sfērā — savā īstajā vietā, lai tur lēnām neapkrastāmā jutoņā sairtu.

Vardarbīgas nāves vai pašnāvības gadījumā subjekts, kurš pieprot Melno Maģiju, var izbēgt no šāda likteņa, tiesa gan, pakļaudams sevi ne mazākām briesmām — vampīra eksistencei, kas ir dzīve nāvē.

Tā kā astotās sfēras ietekme jūtama tikai pēc fiziskā ķermeņa sairšanas, burvis to uztur katalepsijas stāvoklī, daļēji materializējis savu astrālo ķermeni un aizgūdamas asinis no cita cilvēka ķermeņa. Tādējādi ar virkni slepkavību tiek aizkavēts likteņa lemtais.

Pēc tautas ticējumiem labākais līdzeklis tādā gadījumā ir burvja ķermeņa izrakšana un sadedzināšana, atņemot briesmonim atbalsta punktu. Atrokot kapu, ķermenis parasti ir saglabājies, bet šķirsts pilns ar asinīm. Šādi vampīri, protams, nav tajās zemēs, kur liķus sadedzina.

Briesmīgi ir arī vilkači, to izcelsmes pamatā ir cita veida karma. Drīzāk tos vajadzētu ierindot pirmajā astrālās telpas cilvēcisko iemītnieku grupā, jo cilvēks šādā veidolā sāk parādīties jau zemes dzīves laikā. Tam vajadzīga sava tiesa maģijas mākas, vismaz tik daudz, lai varētu pārvietot astrālo ķermeni.

Kad šo pārvietošanu veic tiešām cietsirdīgs un rupjš cilvēks, var gadīties, ka dažas astrālās pasaules būtnes pārtver viņa astrālo ķermeni un materializē kāda mežonīga zvēra, visbiežāk vilka veidolā. Tā pārvērsts, tas kļūst pa pasauli, nokozdams gan cilvēkus, gan dzīvniekus, lai piebarotu ar viņu asinīm gan pats sevi, gan dēmonus. Tāpat kā spiritiskajā materializācijā arī šajā gadījumā — saskaņā ar refleksijas likumu — dzīvniekam cirstā brūce būs redzama uz cilvēka ķermeņa.

¹ Likantropija ir spēja brīvi transformēt savu vai cita ķermeni un māka piešķirt tam uz laiku vēlamu jebkuru zvēra formu. Šī spēja piemīt tikai augsti mācītajiem, un to lieli burvji nodod tālāk kā mantojumu.

Viduslaikos vilkači bija lauku apvidu bieds. Pēc pētnieku uzskatiem, vilkacis ir burvis, kuru velns pārvērtis par vilku, kam, drausmīgi gaudojot, jāklīkst apkārt. Vilkaču esamību apliecinājuši literāti, kā arī dēmonu pētnieki pēdējos gadsimtos. Šaubas uzradās, sākot tikai ar Ludviķa XIV laikiem. Karalis Zigismunds pat bija sarīkojis disputu, kurā tika nospriests, ka vilkaču esamība ir neapstrīdama.

Meksikāņu nagvalismam ir zināma analogija ar eiropeisko likantropiju. Tas ir bezvārdu līgums starp cilvēku un dzīvnieku par savstarpēju palīdzību cīņās un aizsardzību. Šī līguma noslēgšana patiešām viņus sasaista. Nagvals var būt zvērs, čūska, putns vai koks, ar kuru cilvēks kopš bērnu dienām ir vienots neredzamām slepenām saiknēm (fluīdiskām). Tādējādi nagvals kļūst par cilvēka vietnieku, bet viņš visu mūžu ir kā piekalts pie šī dzīvnieka, kurš viņu mīl un aizsargā, ņemdams dalību visos viņa piedzīvojumos, labajā vai ļaunajā liktenī, priekos un bēdās, ciezdams, ja cilvēkam nodarīts pāri. Šī dīvainā solidaritāte nav joka lieta, par to liecina neapšaubāmi pierādījumi. Lūk, kāds R. Birguā aprakstīts gadījums: «Djego, braucot gar ezera krastu, uzbrucis milzīgs krokodils. Diezgan stiprais un veiklais mācītājs iesitis uzbrūkošajam briesmonim ar savu resno dzelzs nūju. Pārbiedētais zirgs traucējis divcīņu, tomēr mācītājs turpinājis ceļu kā uzvarētājs, pamezdams krokodilu ezera krastā. Atgriezies misijā, mācītājs uzzinājis par kāda indiāņu jauneklā mīklaino agoniju; tiesa, pirms pāris dienām viņš pats to bija diezgan stingri sodījis, tomēr tas palicis pilnīgi vesels. Nu izrādījies, ka indiānim ir visas tās pašas brūces, kas cirstas viņa nagvalam — krokodilam. Jauneklis drīz vien nomiris, un tajā pašā stundā virs ūdens uzpeldējies arī beigtais krokodils.»

Okultistu zināšanai jāpaskaidro, ar ko tieši nagvalisms atšķiras no likantropijas. Vilkacis ir burvja astrālā ķermeņa nepareiza noformēšana (objektīvizācija) katalepsijas laikā, bet nagvals ir būtne, kura ir pilnīgi savrup no burvja; tas ir zemākas kārtas radījums, tomēr nav apstrīdams, ka tos vieno reflektīvās ķēdes posms.

Nagvalisma teorija jeb divu organismu saistība labi attēlota Križanovskas romānā «Svētīti tie garā vājie».

Bet pēc fiziskā ķermeņa nāves astrālais ķermenis, būdams tādā pat izskatā, nav tik bīstams, jo, nerazdams piemērotu mediju, tas nespēj pilnībā realizēties.

Šādi radījumi, jādoma, pievāc lielu ēteriskā dubultnieka matērijas daļu un arī daļu no fiziskā ķermeņa elementiem — kā tas mēdz būt dažās realizācijās.

Abos piemēros vilkača fluīdiskais ķermenis acīmredzot var attālināties no fiziskā ķermeņa vairāk, nekā tas iespējams citos zināmajos gadījumos.

Mūsdienu cilvēki bieži vien pasmejas par neizglītoto ļautiņu muļķīgajiem aizspriedumiem, bet okultisti šajos un citos ticējumos zem maldiem saskata aizmirstu patiesību un to rūpīgi izzina.

Tiem, kuri vēlas izpētīt astrālo telpu, nav jābaidās no sastapšanās ar šiem netīkamajiem radījumiem, jo tie sastopami aizvien retāk un pakāpeniski izzūd.

Starp citu, tie parasti uzrodas tikai fiziskā ķermeņa tuvumā, kā jau materiālas dabas būtnes.¹

13) Melnie magi un to sekotāji

Šī grupa ir tiešs pretstats otrajai nomirēju grupai — adeptu skolniekiem, kuri gaida pārdzimšanu.

Šajā gadījumā vairs nav runa par evolūcijas procesa paātrināšanu, bet gan par tās likumību pārkāpšanu par labu ļaunumam un sastingumam, lai ar nekrietnu līdzekļu un burvju mākas palīdzību ilgāk noturētos astrālajā pasaulē.

Varētu šīs grupas locekļus sadalīt pēc to darbības metodēm un to uzskatīšanās ilguma šajā telpā. Bet šīs būtnes īpašas simpātijas neizraisa un okultists cenšas no tām izvairīties, tādēļ pāriesim pie nākošās nodaļas. Atliek vienīgi piebilst, ka jebkura cilvēciska būtne, pūlēdamās paildzināt savu dzīvi virs normālā laika, var to panākt vienīgi uz citu rēķina, aizņemoties vitālos spēkus tādā vai citādā veidā.

B. BŪTNES, KURAS NAV CILVĒKI

Lai gan pat paviršam vērotājam ir skaidrs, ka Zemes Daba nav radīta vienīgi mūsu vajadzībām un labumam, var saprast, ka cilvēce savā sākuma attīstības stadijā uzskatīja sevi par pasaules centru un iedomājās, ka viss pārējais pastāv tās dēļ.

Būtu laiks atnest šīs bērnišķīgās ilūzijas un apzināties savu īsto vietu un atbilstošos pienākumus. Tomēr mūsdienu dzīves neskaitāmi fakti norāda, ka lielākā cilvēku daļa tam vēl nav gatava. To apliecina, piemēram, it kā civilizētu cilvēku cietsirdīgā apiešanās ar dzīvniekiem.

Cilvēks, kas sācis apgūt okultās zinības, zina, ka jebkurš dzīvības veids ir svēts un ka bez patiesas līdzcietības evolūcijas progress nav gaidāms. Bet, tikai padziļinot savas zināšanas, viņš saprot, cik sarežģīta ir evolūcija un kādu pieticīgu vietu cilvēce ieņem dabas ekonomijā.

Viņš pārliecinās, ka tāpat kā gaiss, zeme un ūdens baro tūkstošiem ar neapbruņotu aci neredzamu dzīvības formu, pārapsūto ir arī ar mūsu Zemi salīdzinoši augstākās planētas, un tur mīt būtnes, par kurām mēs neko nezinām.

¹ V a m p ī r i ir astrālas būtnes, kas pārdzīvo savas mirstīgās atliekas atsevišķu indivīdu molekulārās sairšanas aizkavēšanās dēļ. Šie maldinoši dzīvie radījumi, neredzami saistīti ar līķi, kļūst apkārt un uzbrūk aizmigušajiem. Var teikt, ka vampīrisms ir pēcnāves slimība, iedzimta un dažreiz arī epidēmiska.

Ir daudz liecību par to, ka no kapa izcelti vampīru ķermeņi ir labi saglabājušies un asiņu pilni, mirušā mati atauguši neparasti gari un kušķiem iespiedušies zārka spraugās. Dzīvība plūda nevis no elpošanas aparāta, bet no sirds, kas no dzīvnieka orgāna pārvērtusies par auga orgānu. Lai vampīru nogalinātu, tam jācaurdur krūtis ar mietu, tad šaušalīgs kļūdzieni pavēstīs, ka kapa somnambuls pamodies īstajai nāvei. Lai to nonāvētu pavisam, ap vampīra kapu sadur šķēpus ar rokturiem zemē, bet asmeņiem uz augšu, jo metāla asmens saārda astrālās telpas iemītniekus, iznīcina to individualitāti un piepulcina kopējām krātuvēm. Lai uzmundrinātu bailīgos, jāpiebilst, ka vampīrisms sastopams ārkārtīgi reti un ka taisnprātīgs cilvēks nevar kļūt par vampīra upuri, ja vien dzīves laikā nebūs atdevis tam savu miesu un dvēseli par palīdzību kādā grēka darbā nevaldāmas kaislības remdināšanai.»

Spriežot pēc pilnveidošanās, visi līdzekļi, kas veicinātu evolūciju, ir pielietoti, un ja mums šķiet, ka esam atraduši nelietderīgus spēkus vai neizmantotas izdevības, tas liecina, ka mēs neizprotam evolūcijas sistēmu un mērķus.

Nav nepieciešams aprakstīt tos astrālās telpas iemītniekus, kas nepieder pie cilvēces — šīs pirmatnējās dzīvības formas, kas evolucionē mums neizprotamā veidā, secīgi saslēdzoties molekulās, atomos un šūniņās. Pat ja mēs sāktu ar viszemāko elementālo valstību, uzzinātu, ka šajā grupā ierindojami tik daudzi astrālās telpas iemītnieki, ka to apraksts satilptu vienīgi enciklopēdijas apjoma darbā.

Lai ērtāk klasificētu būtnes, kuras nav cilvēki, sadalīsim tās četrās grupās, kas pārstāv plašas dabas valstības. Dažas ir daudz zemākas par cilvēci, citas līdzvērtīgas tai, bet daudzas pārspēj mūs varenībā un pilnībā. Ir arī būtnes, kuras attīstās tāpat kā mēs, proti, tās, kuras ir bijušas vai būs cilvēki. Citas attīstās pilnīgi atšķirīgā virzienā.

Lai izvairītos no pārmetumiem, pirms tālākā izklāsta man jāpaskaidro, ka šajā nodaļā netiks iztirzātas divas lietas un, proti, netiks pieminēti retie citu planētu dižo adeptu apmeklējumi, kā arī vēl augstāku viesu vizītes no ļoti tālām vietām — šādi apraksti neiederas plašai publikai domātā grāmatā. Bez tam maz ticams, kaut arī teorētiski tas ir iespējams, ka tik cildenas personības ierastos tik piezemētā telpā kā astrāls. Ja arī viņiem šāda vēlēšanās rastos, tie drīzāk ietērptos pagaidu ķermenī no šīs pašas telpas matērijas, kā to dara Nirmānakaijas.

Turklāt bez šīm četrām grupām un pilnīgi neatkarīgi no tām pastāv vēl divas citas milzīgas evolūcijas, kuras attīstās uz mūsu planētas reizē ar cilvēci. Bet pašlaik par tām aizliegts runāt, jo kopējās lietas labad cilvēks nedrīkst par tām zināt un tās savukārt par cilvēku. Ja arī mums gadītos ar viņiem sastapties, tas drīzāk varētu notikt fiziskajā telpā, jo to saskare ar astrālo telpu ir ļoti niecīga un varētu notikt vienīgi maģisku darbību rezultātā, kuras, par laimi, spēj veikt tikai nedaudzi burvji. Tomēr vienreiz šī mazticamā nejaušība ir notikusi un var atkārtoties arī nākotnē, tādēļ, neskatoties uz minēto aizliegumu, ir nepieciešams par viņiem sniegt dažas ziņas.

14) Mūsu evolūcijas elementālā esence

Gluži tāpat kā terminu «elementārs» vairāki autori lieto visu iespējamo cilvēka pirmsnāves stāvokļu apzīmēšanai, ar vārdu «elementāls» dažādos laikos ir apzīmēti visdažādākie ne cilvēka izcelsmes gari, sākot ar augstākajiem — dievišķīgajām «jaunavām» — līdz bezformīgajai, zemāko minerālu valstībā sastopamajai esencei — atbilstoši visām gara pārtapšanas stadijām dabā. Tādējādi, izpētot vairākas grāmatas, tiek iegūtas tik pretrunīgas ziņas, ka nesaproti, uz ko balstīties. Tādēļ jāatceras, ka termins «elementālā esence» turpmāk tiks attiecināts tikai uz *monādisko esenci* visās tās evolūcijas stadijās.

Monādiskā esence savukārt definējama kā matērijā esošā dievišķā spēka, dievišķā gara emanācija (izstarojums, izplūšana).

Ir zināms, ka šī emanācija, nesasniedzot individualizācijas pakāpi, kas iedzīvina cilvēku, atdzīvinājusi sešas zemākās attīstības pakāpes: dzīvnieku, augu, minerālu valstības un trīs elementālu valstības. Savā attīstības gaitā tā ir tikusi dēvēta par dzīvnieku monādi, augu monādi un minerālu monādi, lai gan tas var maldināt, jo jau ilgi pirms nonākšanas šajās valstībās bija nevis viena, bet vairākas monādes. Tāds izteiksmes veids tika pieņemts, lai pasvītrotu, ka, neskatoties uz monādes būtības izmaiņu, tā vēl nav sasniegusi individualitāti.

Trijās plašajās elementālu pasaulēs, kas nāk pirms minerālu valstības, monādisko esenci dēvē par «*pirmsākuma esenci*». Bet, iekams runājam par tās dabu un darbību, jānoskaidro, kādā veidā gars ietērpjas matērijā, tajā ieejot.

Pamatā vienosimies, ka garam nolaišanās no kādas telpas (teiksim — telpa Nr. 1.) uz pakāpi zemāko telpu (telpa Nr. 2.) nozīmē ietērpšanos matērijā, kas atbilst šai telpai, tas ir — gars it kā ietinas 2. telpas matērijas apsegā. Ja gars turpina nolaišanos uz telpu Nr. 3, viņam pa virsu vēl jāietērpjas 3. telpas matērijā — tādējādi gara ārējais ģērbs sastāvēs no 3. telpas matērijas.

Aktīvais spēks — vispār tā ir atoma dvēsele — nav vairs tādā stāvoklī kā telpā Nr. 1, jo vairs dievišķā spēka ir materiālais apvalks Nr. 2. Pārejot uz 4. telpu, atoms kļūst vēl sarežģītāks, jo, jau esot 2. un 3. telpas matēriju apvalkos, ietērpjas arī 4. telpas ķermenī.

Saprotams, ka šis process turpinās katrā Saules valsts telpā un apakštelpā. Un, kad pirmsākuma spēks ienāk mūsu fiziskajā pasaulē, tas ir tik ļoti ietīstīts, ka dažkārt nav iespējams atpazīt dvēseli.

Pieņemsim, ka monādiskā esence turpinātu tādā veidā ietērties līdz mentālās telpas atomam, bet, tā vietā, lai izietu visus šīs telpas līmeņus, iekristu tieši astrālajā telpā, veidojot ap sevi ķermeni no astrālās atomu matērijas. Protams, tā rezultātā radīsies astrālās telpas elementālā esence, kas pieskaitāma trešajai lielajai stihiju valstībai, kas pastāv pirms minerālu valstības. Astrālajā telpā esot 2401 atšķirīgos stāvokļos, tā veido telpas līmeņus daudzus un dažādus savienojumus. Tomēr tie visi ir ātri zūdoši un pieder valstībai, kura sastāv no zemākās (involuācijas) monādiskās esences. Šī esence nesniedzas tālāk par robežu, aiz kuras sākas mentālās telpas atomi, un, visbeidzot, pastāv tikai ar astrālās telpas atomu matērijas starpniecību.

Divas augstākas stihiju valstības eksistē, iedarbojoties uz mentālās telpas zemāko un augstāko daļu, bet pie tām mēs nepakavēsimies.

Astrālā valstība ir milzumliela elementālās esences krātuve, un šī esence pārsteidzoši ātri un precīzi, apbrīnojami jutīgi uztver pat visgaistošākās cilvēku domas, visniecīgākās, pat neapzinātās vēlmes.

Bet kopš tā brīža, kad domas vai vēlmes iespaidā kāda elementālās esences daļa pieņem dzīvā spēka veidu, kļūstot par tā saucamo elementālu, tā vairs nav iekļaujama mūsu aplūkojamā grupā, bet jāiekļauj mākslīgi radīto būtņu grupā.

Šī atšķirtā eksistence nav ilgstoša, jo ierosinošais spēks ātri izsīkst un elementāls atgriežas kopējā tās pakāpes esences masā, no kuras tas tika izdalīts.

Nebūtu jēgas uzskaitīt visas elementālu kategorijas, jo tas kaut ko dotu vienīgi personām, kurām ar tiem nācies saskarties un kuras māk tos izsaukt un salīdzināt. Starp citu, katrs tīri labi var iedomāties, kā tie tiek klasificēti.

Ir liela grupa, kurā elementāli ietilpst atbilstoši fiziskās pasaules stihijām, kuras tie personificē.

Arī šajā gadījumā tāpat kā iepriekš sastopamies ar mūsu evolūcijai raksturīgo skaitli 7. Pastāv 7 galvenās grupas, kas atbilst fiziskās matērijas 7 stāvokļiem — zemei, ūdenim, gaisam, ugunij jeb pēc viduslaiku simboliskās terminoloģijas: cietam, šķidram, gāzveida stāvoklim un 4 ēteriskās matērijas stāvokļiem.

Jau sen ir pierasts nievājoši un ar nožēlu runāt par viduslaiku alķīmiķu tumsonību, jo tie par elementiem dēvēja substāces, kuras jaunlaiku ķīmija pazīst kā saliktas vielas. Un tomēr viņi šajā jomā bija zinošāki par mums. Alķīmiķu sarakstos ietilpa 50—60 vienkāršu ķermeņu, kurus mēs tagad uzskatām par elementiem, bet viņi tos tā nedevēja, jo okultā teorija māca, ka eksistē tikai viens elements, bet visas matērijas formas ir tikai tās pārveidojums. Tā ir patiesība, kuru sapratuši tikai izcilākie mūslaiku ķīmiķi.

Nav šaubu, ka noniecināto priekšteču pētījumi bijuši dziļāki nekā mūsējie. Viņi pazina ēteri un veica novērojumus. Viņi zināja, ka tas sastāv no fiziskās matērijas un strikti dalās 4 matērijas stāvokļos, kas ir vēl smalkāki par gāzveidīgo.

Viņi zināja, ka visi fiziskie priekšmeti sastāv no kāda no septiņiem matērijas stāvokļiem, kas ieiet arī organisko ķermeņu sastāvā. Tāpēc arī tika lietoti tādi apzīmējumi kā «*ūdens vai uguns valgme*» un «*stihijas*», kas mums liekas tik smieklīgi. Pēdējais termins acīmredzot tika lietots vienīgi kā jēdziena «sastāvdaļas» sinonīms, nepiešķirot tam «*vienkārša ķermeņa*» jēgu.

Viņi zināja arī, ka katrs no šiem matērijas stāvokļiem var izsaukt ievērojamu monādiskās esences atdalīšanos evolūcijas straumē un nosauca šo esenci par «elementālu».

Jāatzīmē, ka visās cietās matērijas daļiņās pārsvarā ir «*zemes elementāls*» (ja lietojam izteiksmīgo viduslaiku terminoloģiju), tā sakot, zināms daudzums tai piemītošās vitālās elementālās esences; gluži tāpat attiecīgā veida elementāli nav atdalāmi no šķidro, gāzveida un ēterisko vielu daļiņām.

Šīs 7 astrālās elementālās esences jeb pirmsākuma esences grupas savā starpā atšķiras ar materialitātes pakāpi, un nav grūti saprast, ka katra no tām savukārt iedalās 7 apakšgrupās, jo cietie, šķidrie, gāzveida un ēteriskie ķermeņi atšķiras pēc blīvuma.

Bez tam pastāv uzskats, ka eksistē arī gluži cita rakstura iedalījums, kurš ir daudz grūtāk definējams, it īpaši slepenības dēļ, ko okultisti ievēro attieksmē pret sarežģīti skaidrojamiem faktiem. Tomēr var apgalvot, ka katrā grupā un pirmajā tās apakšgrupā ietilpst 7 īpaši elementālu veidi, kuri atšķiras nevis ar materialitātes

pakāpi, bet ar tiem raksturīgām īpatnībām. Katrs no šiem elementālu veidiem iedarbojas uz citiem ne vien ar elementālās esences apmaiņu, bet katram veidam ir vēl 7 paveidi, un tos iezīmē vieglāka pakļaušanās atšķirīgām ietekmēm. Top skaidrs, ka šis iedalījums ir būtiskāks un stabilāks nekā iepriekšējais, jo saskaņā ar savas evolūcijas likumsakarībām visai elementālu valstībai pakāpeniski un secīgi jāiziet cauri visām grupām un apakšgrupām, bet to veidi un paveidi paliek nemainīgi. Jāņem vērā, ka elementālās esences evolūcija pašlaik atrodas evolūcijas loka lejupejošajā daļā, tas ir, virzās uz pilnīgu materializāciju, kas ir vērojama minerālu pasaulē, nevis attālinās no materializācijas, kā visas mūsu sajūtām vairāk vai mazāk pieejamās evolūcijas.

Tādējādi elementālu valstībā progress ir nevis «pacelšanās» augstākajās telpās, bet gan «nolaišanās» matērijā, un tas mums liekas anomālija, jo mēs neizprotam mērķi. Aicinām lasītāju tam pievērst uzmanību, lai izvairītos no sarežģījumiem.

Visām šīs apbrīnojamās vitālās esences daudzajām apakšgrupām piemīt kopējas īpašības, bet tās ir ļoti atšķirīgas no fiziskajā telpā novērotā, tādēļ grūti izskaidrojamas cilvēkam, kam pašam nav spēju tās vērot realitātē.

Vispirms pieņemsim, ka daļa elementālās esences uz īsu laiku tiek norobežota no jebkādas ārējās tieksmes, kas, starp citu, ir gandrīz neiespējami, — un tai nebūs ārēja veidola, tā izpaudīsies vienīgi kā nepārtraukta ātra kustība. Bet pat visniecīgākā iedarbība, ko rada domas iespaids, to acumirkļi pārveido — tā iegūst daudzas mainīgas formas, kas uzrodas un izgaist līdzīgi verdoša ūdens burbuļiem.

Kaut arī šīm acumirkļīgajām parādībām piemīt cilvēku un citu dzīvu radījumu aprises, tās ir ne vairāk dzīvotspējīgas kā mākoņi, kas, vēja dzīti, pieņem visdažādākos apveidus. Acīmredzot tā izpaužas pretestība neizmērojamam astrālās pasaules iespaidam, bet vispār šīs norises zināmā mērā ataino domas, kas tās ierosinājušas, — lai gan lielākoties izkropļotā, pat atbaidošā un šaušalīgā veidā.

Rodas jautājums, kāds ir tas saprāts, kas veido šīs formas vai tās izkropļojumus? Tā kā runa nav par noteiktas un stipras domas radītu noturīgu un spēcīgu elementālu, bet gan par vairumam cilvēku raksturīgu tukšu, neapzinātu, nevilšu domu plūsmas galarezultātu, tad acīmredzot tās rodas intelektuāli mazattīstītā prātā. Tās nevar piedēvēt arī elementālajai esencei, kurai individualitāte un domāšanas spējas piemīt vēl mazākā mērā nekā minerāliem. Tomēr tai ir apbrīnojama pielāgošanās spēja, kas acīmredzot tuvinās saprātam un kas rosināja mani elementālus vienā no saviem pirmajiem darbiem nodēvēt par «*astrālās pasaules pussaprātīgajām būtnēm*». Šo apgalvojumu es mēģināšu pierādīt nodaļā par mākslīgajiem radījumiem.

Dzirdot spriedelējumus par labu vai sliktu elementālu, jādomā, ka runa ir par mākslīgu radījumu vai kādu no neskaitāmajiem dabas gariem, jo elementālu valstībā nepastāv labā un ļaunā jēdziens. Tomēr visām mūsu aplūkotajām grupām attieksmē pret cilvēku ir naidīgi nolūki. To zina katrs iesācējs, jo pirmo priekšstatu par astrālo pasauli rada milzīgs pūlis atbaidošā izskata rēgu, kuri tomēr pazūd, ja neļaujas to ietekmei. Šie naidīgie nolūki izpaužas jau pieminētajās ķēmīgajās formās, un viduslaku autori apgalvo, ka pats cilvēks tur ir vainīgs.

Senajos laikos, zelta laikmetā, elementāli bija izskatīgāki, jo paši cilvēki bija gudrāki un nebija tik lieli egoisti. Tagad elementālu naidīgais noskaņojums ir sekas mūsu pašu vienaldzībai un mīlestības trūķumam pret pārējām dzīvajām radībām. Vērojot, ar kādu precizitāti elementālā esence reaģē uz visniecīgākajām mūsu domu un vēlmju izpausmēm, top skaidrs, ka šī valstība visumā ir apmēram tāda, kādu to veido cilvēku kolektīvā doma. Apzinoties, cik tajā maz cēlsirdības, neviens nebrīnīsies par šādām sekām, jo elementālā esence neapzināti uztver un atspoguļo visu, ko tai noraida, un tādēļ aina nav visai pievilcīga. Ko sēsi, to pļausi. Protams, kad cilvēce kopumā, rases vai atsevišķas sabiedrības sasniegs augstāku līmeni, tad cilvēku krietnāku domu iespaidā elementālu valstība no naidīgas kļūs par lēnprātīgu un pakalpīgu, kā tas ir pareģots dzīvnieku pasaulei. Lai kāda arī nebūtu pagātne, tad tomēr mēs varam cerēt uz labāku nākotni, ja lielākā daļa cilvēku kļūs krietni un labi. Tad cilvēks varēs paļauties arī uz dabas spēku labvēlību.

Tā kā mūsu iespaids uz elementālu valstību ir tik liels, mums jāgādā arī par to utilizāciju. Un tiešām, papētot viņu eksistences apstākļus, top skaidrs, ka uz vienas un tās pašas planētas dzīvojošo saprātīgo būtņu domu un vēlmju iedarbības sekas uz tiem bija iepriekšparedzētas kopējā plānā kā to evolūcijas dzinulis. Neraugoties uz vienprātīgajiem visu lielo reliģisko mācību brīdinājumiem, vairums cilvēku neizjūt nekādu atbildību par savām domām. Juzdamies nevainojams vārdos un darbos, cilvēks uzskata, ka divus savus

pienākumus ir izpildījis. Viņam ne prātā nenāk, ka, iespējams, gadiem ilgi ir kaitīgi un pazemojoši iespaidojis savu tuvāko prātus un piesārņojis apkārtējo telpu ar nekrietnās dvēseles atbaidošajiem radījumiem.

Vēl svarīgāk tas ir saistībā ar mākslīgi radītām būtnēm, jo ir pierādīts, ka mēs spējam paātrināt vai aizkavēt to evolūciju ar savu apzinātu vai neapzinātu rīcību un domām.

Šī darba apjoms neļauj aprakstīt visu, ko iespējams paveikt cilvēkam, kurš māc vadīt sevī esošos spēkus, lai izmantotu elementālās esences mainīgumu.

Lielākā daļa maģisko darbību ir vienīgi prasme pārvaldīt elementālās esences mainību tieši ar savu gribas spēku vai ar kādas maga izsauktas astrālās būtnes starpniecību.

Bez elementālās esences klātbūtnes nenotiek gandrīz neviens fiziskais fenomens spiritiskajos seansos, tāpat arī trokšņi, klauvējieni, zvaniņu skanēšana, priekšmetu svaidīšana un pārvietošana tā saucamajās apsēstajās mājās, ja šīs izdarības ir saistītas ar kāda zemes dzīvei vēl pārāk piesaistīta mirušā vēlēšanos pievērst sev palicēju uzmanību; dažreiz gan tās ir tikai sīko gariņu palaidnības. Pats elementāls ir inerts — tas ir *apslēpts* spēks, un, lai to iekustinātu, vajadzīgs ārējs stimulants.

Kaut gan visām elementālās esences grupām, kā jau minēts, piemīt astrālās pasaules īpašības, tomēr dažas no tām ir uzņēmīgākas nekā citas pret kāda noteikta veida iespaidiem un acīmredzot ikreiz pieņem ierastās formas, ja vien netiek uzspiestas citas, tomēr pirmās allaž ir noturīgākas.

Šīs nodaļas nobeigumā jābrīdina lasītājs, ka nedrīkst sajaukt divus jēdzienus, proti, «*elementālā esence*», ko mēs nupat iztirzājām, un «*monādiskā esence*», kas ir minerālu valstībā.

Savā pakāpeniskajā virzībā uz cilvēci monādiskā esence vispirms parādās elementālu valstībā un tikai krietni vēlāk — minerālu pasaulē. Tādējādi divas dažādās monādiskās esences masas, kuras atrodas atšķirīgās attīstības pakāpēs, izpausmi rod vienlaicīgi, pie tam viena kā zemes elementāls aizņem to pašu telpu, ko otra izpausme, piemēram, klintī, un tas netraucē ne vienas, ne otras masas evolūciju un nerada arī nekādas savstarpējas attiecības. Bez tam klints vēl ir piesātināta ar tai raksturīgo pārmainīšanos pēc visuresošā dzīvības principa — gluži atšķirīgi no divām iepriekšminētajām esencēm.

15) Dzīvnieku astrālie ķermeņi

Šī grupa ir ārkārtīgi plaša, tomēr astrālajā telpā tā neieņem nozīmīgu vietu, jo šie astrālie ķermeņi neeksistē ilgstoši. Dzīvniekam lielākoties nav pastāvīgas individualitātes, un pēc nāves monādiskā esence, kas iedzīvināja tā ķermeni, atgriežas sākotnējā vidē, līdzī aiznesot arī visu dzīvnieka mūžā iegūto pieredzi. Tomēr tas nenotiek uzreiz, jo tāpat kā cilvēka astrālais ķermenis arī dzīvnieka astrālais ķermenis iziet cauri visām formām un, ne pārāk ilgi esot astrālajā telpā, mainās atbilstoši būtnes prāta attīstības pakāpei. Savā ziņā šī dzīve astrālajā pasaulē ir kā neapzināta, bet laimīga atmošanās.

Ja runājam par tiem daudzajiem mājdzīvniekiem, kuri jau ieguvušu individualitāti un tātad nevar atgriezties mūsu pasaulē dzīvnieka izskatā, — viņu astrālā dzīve ir krietni garāka un rosīgāka nekā tiem, kuri ir zemākā evolūcijas stadijā. Beigās viņi pakāpeniski ieslīgst subjektīvā stāvoklī, kas var turpināties ļoti ilgstoši.

Cilvēklīdzības pazīmes, par ko rakstīja arī H. Blavatska savas «*Slepenās Doktrīnas*» pirmajā sējumā, ir visai savdabīga šīs grupas īpatnība. Ir jau notikusi šo būtnu individualizācija, un nākamajā ciklā, bet dažas varbūt pat vēl ātrāk, tās var pārdzimt kā cilvēki.

16) Stihiju gari

Šajā grupā ietilpst tik daudzas un dažādas apakšgrupas, ka to pilnīgam aprakstam būtu vajadzīgs vesels sējums, tāpēc minēšu tikai to svarīgākās īpašības.

Jāuzsver, ka tagad runa ir par būtnēm, kuras lielā mērā atšķiras no iepriekšaprakstītajām. Kaut gan nevajadzētu elementālo esenci un dzīvnieku astrālos ķermeņus ierindot cilvēcisko būtnu kategorijā, tomēr ar laiku tos iedzīvinošajai monādiskajai esencei jāsasniedz robeža, kur tā var izpausties cilvēcē, kas līdzīga

mūsējai. Ja mums būtu dota iespēja izsekot mūsu evolūcijas gaitai pagātnes ciklos, mēs pārlicinātos, ka pašreizējā cilvēce pakāpeniski ir izgājusi tās pašas attīstības pakāpes. Plašajā stihiju garu valstībā norisinās pilnīgi kas cits: šie gari nekad nav bijuši un nebūs cilvēce. Tie attīstās pavisam citā virzienā. Vienīgais saskares punkts ir tas, ka mēs pagaidām mītam uz vienas planētas, un tāpēc mums ar tiem jāuztur labas savstarpējās attiecības, bet mēs nevaram nekādi būt viens otram noderīgi.

Daudzi zinātnieki pieskaita šos garus pie elementāliem, kas būtībā ir pareizi — tie arī ir elementāli jeb augstākās attīstības pakāpes dzīvnieki. Tie ir krietni attīstītāki nekā mūsu elementālā esence, tomēr ir arī dažas kopējas īpašības. Piemēram, iedalījums 7 grupās, kas atbilst 7 fiziskās matērijas stāvokļiem ar dažādu esenci. Skaidrāk izsakoties — pastāv zemes, ūdens, gaisa, uguns (ētera) gari — diezgan noteikti un saprātīgi astrāla iemītnieki, kas darbojas savā vidē.

Rodas jautājums, kā cietā akmenī vai zemes garozā var eksistēt jebkādi radījumi? Tas iespējam tādēļ, ka stihiju gari sastāv no astrālās matērijas un, piemēram, klints masa nevar traucēt ne to kustības, ne redzespēju, jo tieši cietā matērija ir to īstā vide un īstās mājas. To pašu var teikt par gariem, kuri mājō ūdenī, gaisā un dažādajos ētera veidos.

Viduslaikos zemes garus sauca par *rūķiem*, gaisa garus — par *silfiem* un *silfīdām*, bet ētera (uguns) garus — par *salamandrām*. Tautā tos dēvēja dažādi: par fejām, pīgmejiem, troļļiem, satūriem, fauniem, pāniem, koboltniem un citādi. Daži nosaukumi apzīmē veselās grupas, bet citi — to paveidus. Šie gari spēj pieņemt dažādus veidolus, bet visbiežāk parādās lielāka vai mazāka auguma cilvēka izskatā.

Tāpat kā visi astrālās pasaules iemītnieki šie gari var pēc vēlēšanās mainīt savu veidolu, tomēr, bez šaubām, katram no tiem ir savai grupai atbilstoša āriene, bet, ja nepieciešams, tie dod priekšroku citai.

Ar mūsu fizisko redzi viņi parasti nav saskatāmi, tomēr, kad to vēlas, var materializēties un kļūt mums redzami.

Minētie gari iedalās rasēs, kuru īpatņi atšķiras pēc rakstura un prāta spējām tāpat kā cilvēki. Lielākā daļa no tiem acīmredzot izvairās sastapties ar cilvēkiem, kuru ieradumi un emanācijas viņiem derdzas un kuru nemītīgie un nenoteiktie lūgumi iekustina astrālo plūsmu, tādējādi traucējot un laupot tiem mieru.

Ir gadījies, ka stihiju gari nodibinājuši ar cilvēku draudzību un visādi tam palīdzējuši. Par to stāstīts pazīstamajās skotu pasakās. Arī spiritistu sacerējumos pieminētas fejas — uguns aizdedzinātājas.¹

Tomēr šādi gadījumi ir retums, jo parasti stihiju gari saskarsmē ar cilvēku paliek vienaldzīgi vai arī, gluži otrādi, ar prieku to apmāna un ļauni izmuļķo. To apliecina nomaļu kalnu apdzīvotāju nostāsti. Arī

1 Viens no skaistākajiem nostāstiem par fejām ir *t e i k s m a p a r M e l u z ī n i*.

Meluzīne bija viena no fejas Presīnes un Albānijas karaļa Elipasa meitām trīnītēm. Aiz karstas vēlēšanās palūkoties uz jaundzimušajām meitiņām, Elipass pārkāpis sievai doto solījumu neiet viņas guļamistabā, iekam viņa nebūs piecēlusies no gultas. Par sodu Presīne viņu atstājusi, līdzī paņemdama arī meitas. No kāda augsta kalna virsotnes, kuru šajā zemē netrūkst, viņa rādījusi meitām Albāniju, kurā viņas būtu valdnieces, ja tēvs nebūtu izdarījis pārkāpumu. Gribēdamas atriebties par zaudēto iespēju, meitas ieslodzījušas tēvu Brudluā kalnā. Vēl arvien vīru mīlošā Presīne tā sadusmojusies, ka nolēmusi katrai meitai piespriest bargu sodu. Meluzīnei tas bijis šāds: katru sestdienas nakti viņai jāpārvēršas par pusčūsku-pussievieti līdz pat pastardienai, ja vien neatrastos vīrietis, kurš viņu apprecētu un nekad neieraudzītu čūskas izskatā.

Reiz kādas Francijas pils Puatū īpašnieks Raimonds sastapis Meluzīni mežā un kaisli viņā iemīlējies. Meluzīne piekritusi kļūt par viņa sievu ar stingru noteikumu, ka viņš nekad tai netuvosies sestdienā pēc saules rieta līdz saules lēktam svētdienas rītā un nepūlēsies uzzināt, ko viņa šajā naktī dara. Raimonds bijis spiests apzvērēt, un Meluzīne kā kāzu dāvanu piešķīrusi viņam krāšņu pili, kuru uzcēlušī un brīnumdaiļi iekārtojuši viņai pakalptīgie meža gari. Laulātie nodzīvojuši laimīgi vairākus gadus. Meluzīnei piederējis augsts tornis pils stūrī, kurā viņa katru sestdienu palikusi viena. Raimonds cerējis, ka agri vai vēlū viņa atklās savu noslēpumu, tomēr, kad cerības sākušas zust, viņu pārņēmusi greisirdība un viņš sācis šaubīties par savas sievas uzticību. Paklausīdam drauga padomam, kuram uzticējis savas bēdas, Raimonds nolēmis izdibināt Meluzīnes noslēpumu, un, neskatoties uz zvērestu, kādu vakaru klauvējis pie torņa durvīm. Viņš izdzirdis, kā tam licies, svešu balsi, bet vārdus nevārējis saprast. Raimonds juties piekrāpts un sacirtis durvis ar cirvi. Viņš bijis ļoti pārsteigts, ieraugot Meluzīni pusčūskas izskatā — tādu, kādu senie mīti attēlo sirēnu — ar sikspārņa spārnēm uz muguras. Viņa izlidojusi pa logu, vaimanādama: «Tu mani pazaudēji uz mūžu!»

Izmisumā Raimonds pametis valsti un vairākus gadus pavadījis svētajā zemē, tad apmeties kādā alā Romas tuvumā un nodzīvojis mūžu kā askēts.

Leģenda vēsta, ka ikreiz trīs dienas pirms kāda bēdīga notikuma — pils īpašnieka maiņas vai kāda ģimenes locekļa nāves — Meluzīne pusnaktī parādījusies pils tornī un vaimanājusī. Pēc tam, kad brīnišķīgās pils īpašnieks ticis apsūdzēts nodevībā un karalis viņam pili atņēmis, Meluzīne divpadsmit naktis viņu apraudājuši un tad pazudusi bez pēdām.

spiritiskajos seansos novērojamās fiziskās parādības — muļķīgie, bet labsirdīgie jociņi — nereti atklāj kāda zemāka stihijas gara klātbūtni.

Viņiem piemīt lieliskas spējas apburt pašlāvīgas personas līdz tādai pakāpei, ka šis acumirkļa upuris redz un dzird to, ko vēlas gari. Līdzīgi mēdz būt ar nohipnotizētu subjektu, kurš arī redz, dzird, apzinās un atzīst visu, ko vēlas hipnotizētājs. Tomēr stihiju gari nevar kā hipnotizētājs iespaidot cilvēka gribu, izņemot gadījumus, kad ir darīšana ar bezrakstura cilvēku vai arī viņa gribu ir paralizējušas šausmas. Gari spēj radīt vienīgi ilūzijas, toties šajā mākā tie ir īsti meistari un nekad nēlaiž garām iespēju apmuļķot pat veselu kompāniju.

Ar šo garu palīdzību savus slavenos trikus veic indiešu faķīri, un visi klātesošie kļūst par kolektīvas halucinācijas upuriem, iedomājoties, ka dzird un redz visneiespējamākās lietas.¹

Stihiju garus varētu uzskatīt par astrālo cilvēku paveidu, ja kaut vienam no tiem piemistu stabila individualitāte, kas dod iespēju pārdzimt. Ar to arī viņu evolūcijas gaita atšķiras no mūsējās, jo tā saprāta tiesa, kas jāiegūst, lai attīstītos līdz pastāvīgai individualitātei, ir krietni lielāka. Tomēr mums ir maz ziņu par viņu agrāko un turpmāko attīstību. Viņu mūža ilgums ir ļoti atšķirīgs — gan īsāks, gan garāks par mūsējo. Viņu eksistences apstākļi tik ļoti atšķiras no mūsējiem, ka neesam spējīgi tos izprast. Mums viņu dzīve liekas vienkārša, patīkama un bezrūpīgākā laimīga bērnība vislabvēlīgākajos apstākļos.

Šie blēņdari un jokupēteri, ja vien viņus nenokaitina, reti kad ir ļauni noskaņoti. Cilvēkam viņi neuzticas un pret iesācējiem gaišreģiem ir nelabvēlīgi, tāpēc pirmā sastapšanās ar viņiem ir nepatīkama un dažreiz var iedvest šausmas. Ja viņiem neizdodas jauniņo nobaidīt, viņi to uztver kā neizbēgamu ļaunumu un liek mierā. Dažs labs kļūst pat vēlīgs un satiekoties izrāda prieku.

Šīs grupas neskaitāmajās apakšgrupās ir sastopami īpatņi ar visai nopietnu raksturu, no kuriem kā ievērojamākie ir minami mežu un apdzīvotu vietu gari utt.

1 Indusu faķīri atšķiras no parastiem burvju māksliniekiem ar to, ka viņi izsauc spēkus, kuri palīdz viņiem darīt brīnumus. Viņi ir devuši zvērestu dzīvot askētiski un trūcīgi un visus ienākumus nodod templim, kurā ir uzaudzināti.

Indijas priesteri, fiziognomikas zinātnieki, izvēlas no tuvākās apkārtnes zēnus, kuri savas trauslās ķermeņa uzbūves dēļ varētu būt piemēroti gara spēju pilnveidošanai, un ņem viņus audzināšanā, ievērojot attiecīgus noteikumus. Dzelzs disciplīna — vēl stingrāka nekā pie spartiešiem — visu pakļauj psihisko spēju attīstīšanai (Radžajoga), vienlaikus norūdot arī fizisko organismu (Hathajoga jeb Hatajoga), nepievēršot uzmanību audzēkņu prāta spējam, izņēmumi ir izcilas personības, kurām izvīzīti citi mērķi.

Apmācība ietver vairākus noteikumus: 1) J a m a — nedarīt ļaunu, būt patiesam, nepiesavināties sveša mantu, ievērot mērenību un atteikties no dāvanām; 2) N i j a m a — tīrība, apmierinājums, kaislību apvaldīšana, pārdomas un sevis nodošana Dieva rokās; 3) A s a n a — ķermeņa pozas; 4) P r a n a j a m a — elpošanas vingrinājumi; 5) P r a t j a h a r a — jūtu apspiešana un apziņas ievirzīšana ķermeņa iekšienē; 6) D h a r a n a — koncentrēšanās; 7) D h j a n a — apcere. Ar šo vingrinājumu palīdzību tiek sasniegta S a m a d h i — virsapziņa, ekstāze — dvēsele atbrīvojas un daba pakļaujas.

Šādā veidā audzināts faķīrs spēj veikt daudzus ārkārtīgi sarežģītus fokusus. Daļu no tiem ir aprakstījuši ceļotāji dažādos žurnālos. Viens no ievērojamākajiem ir stāda izaudzēšana pāris minūšu laikā, kas parastos apstākļos ilgtu vairākus mēnešus. Šis fenomens ir izskaidrojams ar to, ka faķīrs spēj savu vitālo enerģiju (astrālo ķermeni) ar gribasspēku pārnest uz auga sēklu, kura tādējādi saņem milzīgu dzīvības spēku. Uz šī principa balstās arī mentālu transmutācija. Ne mazāk ievērojams faķīrisma fenomens ir pamiršana, kad faķīrs slēgtā kastē tiek aprakts kapā. Zemē virs tā dažreiz tiek iesēts rīss. Kad graudi ir nogatavojušies, faķīru atrok. Šo eksperimentu spēj izturēt vienīgi daudzus gadus spēcīgi trenēties faķīrs, pakāpeniski pieradinot sevi elpot arvien garākiem pārtraukumiem.

Faķīri spēj panākt arī kolektīvas halucinācijas. Lūk, kāda īpaši slavena gadījuma apraksts, diemžēl anonīms.

«Faķīrs pameta gaisā kamolu, kurš uzlidoja tik augstu, ka nozuda publikas acīm, pie tam kamols pamazām atritinājās un viens auklas gals palika faķīra rokās, bet otrs izgaisa mākoņos. Tad faķīrs pavēlēja savam palīgam, zēnam, līst augšup pa auklu. Zēns līda tik āsi, ka drīz vairs nebija redzams. Tad faķīrs lika viņam atgriezties uz zemes, bet, tā kā zēns nepaklausīja, sadusmojās, paķēra nazi un sāka pats rāpties viņam pakaļ. Pēc pāris minūtēm debesīs atskanēja šaušalīgs kliedziens un zemē nokrita asiņaina zēna galva, locekļi un rumpis... Visi klātesošie aizsvilās tādā naidā un sašutumā, ka, atgriezies uz zemes, faķīrs, baidoties par savu drošību, izteica nožēlu un solīja likvidēt noziegumu. Viņš salika kopā zēna ķermeņa daļas, nomurmināja dažus burvju vārdus un lūgšanu un sāka gaisā ar pirkstu vilkt kaut kādas zīmes. Tajā pašā mirklī saplosītais ķermenis saauga, un zēns, atkal sveiks un vesels, priecīgi pielēca kājās...

Līdzīgu triku ar pērtiķi, kurš met no debesīm apelsīnu mizas, bet nemet apelsīnus un kuru tādēļ sagaida tas pats liktenis, kas zēnu, ar parakstiem apstiprinājuši daudzi aculiecinieki. Un cik liels bija viņu izbrīns, kad reiz amerikāņu žurnālists parādījies priekšnesuma laikā izdarītos fotouzņēmumus. Tajos bijuši redzami faķīrs un zēns, kas smaidīdami mierīgi sēdējuši uz saviem paklājiņiem. Un nekādu kamolu, nažu un liķu... Visa seansa laikā faķīrs nav izkustējies no savas vietas, tikai stāstījis izdomātos brīnumus, koncentrējams skatītāju uzmanību un piespiezdams viņus tos pārdzīvot. Bet nedzīvo fotoplati viņš tomēr nespēja iespaidot. Acīmredzot induss bija nohipnotizējis visus klātesošos un novedis tādā stāvoklī, kad īstenība un iztēle saplūda vienkopus.

Šīs personības novērtē pagodinājumus un savukārt ir gatavas sniegt sīkus pakalpojumus. (Apdzīvotas vietas gars-aizgādnis parasti ir mākslīgi radīta būtne, bet par to būs runa vēlāk.)

Adepti vajadzības gadījumā māk izmantot stihiju garu pakalpojumus, bet parasts mags spēj tos aicināt palīgā vienīgi ar burvju vārdiem — lūdzoties, noslēdzot vienošanos un lietojot citus ietekmēšanas veidus. Šie paņēmieni nav patīkami un ir pat bīstami, jo var garus sadusmot un tam var būt liktenīgas sekas.

Jāsaka, gudrs okulto zinību skolotājs neļauj ķerties pie šādiem līdzekļiem.

17) Jaunavas

Augstākās kategorijas būtnes, kuras ir saistītas ar zemi, indusu terminoloģijā dēvē par jaunavām, bet citās tautās — par eņģeļiem, Dieva dēļiem utt.

Viņu valstība ir augstāka par cilvēku valstību, tāpat kā cilvēku valstība ir augstāka par dzīvnieku valstību, vienīgi ar to ievērojamo atšķirību, ka dzīvniekam nav dota iespēja attīstībai ārpus cilvēces, bet cilvēkam, kurš sasniedzis attiecīgu līmeni, priekšā paveras dažādi pilnveidošanās ceļi, no kuriem viens ir dižais jaunavu pilnveidošanās ceļš.

Salīdzinājumā ar cildeno Nirmānakaiju pašnoliegšanos šādu evolūcijas izvēli varētu raksturot ar vārdiem: «*atteikties no kārdinājuma un kļūt kā dievam*». Tomēr tas nav domāts kā pareģojums. Tas nebūtu pats īsākais, toties pats labākais ceļš, un, ja stipri attīstīta intuīcija velk cilvēku šādā virzienā, tad, jādūmā, šis ceļš viņam ir vispiemērotākais. Jāatceras, ka stāvais kāpums uz virsotnēm — gan fiziskajām, gan garīgajām — nav veicams katram, varbūt daudzi varētu tās sasniegt vieglākā veidā. Mēs nebūtu savu diženo skolotāju cienīgi sekotāji, ja savas neziņas dēļ ļautu kaut visniecīgākajai nicinājuma ēnai krist pār tiem, kuru izvēle atšķiras no mūsējās. Neskatoties uz pašpārliecinātību, kas rodas, neapzinoties sagaidāmās grūtības, mēs vēl nemaz nezinām, ko spēsim veikt, kad — pēc daudzkārtējo pārdzimšanu pūliņiem — iegūsim ceļa izvēles tiesības un redzēsīm, ka tie, kuri «*neļāvās kārdinājumam, ir kļuvuši kā dievi*», kam pieder spoža nākotne. Jāpiebilst gan, ka daži autori izteicienam «*kļūt kā dievam*» piešķir gluži citu, diezgan neglītu nokrāsu. Tas nav pieņemami, jo pilnību sasniegušam cilvēkam «kārdinājumi» nerodas.

Indusu literatūrā vārdu *jaunava* bieži vien lieto vispārīgā nozīmē — lai apzīmētu jebkuru būtni, kas ir pārcilvēcīga, sākot ar dižajiem svētajiem un beidzot ar stihiju gariem un mākslīgajiem radījumiem. Mēs ar šo vārdu apzīmēsim tikai jau iepriekš minētās augstākās evolūcijas pakāpes būtnes.

Jaunavu darbības telpa neaprobežojas tikai ar mūsu Zemi. Viņām mūsu septiņu planētu grupa nozīmē to pašu, ko mums viena planēta, jo savā evolūcijā viņām jāiziet cauri visai šai varenajai sistēmai. Līdz šim jaunavu skaitu papildina galvenokārt citu Saules sistēmas planētu cilvēce. Daža veikusi garāku, cita īsāku attīstības ceļu, un no pēdējām tikai niecīga ļaužu daļa ir sasniegusi tik augstu līmeni, lai iekļūtu jaunavu vidū. Un, jādūmā, daži, kuri ietilpst daudzskaitlīgajā jaunavu kategorijā, nav dzīvojuši nevienā mūsējai līdzīgā cilvēcē. Daudz kas jaunavu evolūcijā, acīmredzot augstākā nekā mūsējā, nav izprotams. Tad pat, kad cilvēces attīstības mērķis ir tās locekļu spēju pilnveidošana, 7. cikla beigās vāji virzoties uz priekšu okultajā attīstībā — jaunavu kategorijai piederošās personas ir attīstījušas atbilstošajā laikā savas labākās īpašības līdz nesalīdzināmi augstākam līmenim. Viņām tāpat kā mums paveras krietni īsāks, bet arī daudz grūtāks ceļš uz ļoti dižām virsotnēm, lai gan par jaunavām mēs varam izteikt tikai minējumus.

Šajā darbā par astrālo pasauli mūs interesē vienīgi jaunavu kategorijas zemākās pakāpes. Pirmās trīs apakšgrupas saucas: *Kama-jaunava*, *Rūpa-jaunava* un *Arūpa-jaunava*.

Cilvēkam rupjākais ir fiziskais ķermenis, bet Kama-jaunavai — astrālais ķermenis, tādējādi viņas atrodas gandrīz tai pašā stāvoklī, kādā cilvēce būtu uz planētas S. Parasti, esot astrālajā ķermenī, viņas var to uz kādu laiku pamest, paliekot mentālajā, lai paceltos augstākajās sfērās, tāpat kā cilvēks, pārejot augstākajās sfērās, atstāj savu fizisko ķermeni, palikdams astrālajā. Kad sasniegta attiecīga attīstības pakāpe, viņai grūtības nesagādā arī pāriešana dievišķajā ķermenī, kas mums atbilstošos apstākļos būtu mentālais ķermenis.

Līdzīgi Rūpa-jaunavai parastais ķermenis būs mentālais, jo šīs būtnes aizņem četrus mentālās telpas līmeņus (*Rūpa-loku*). Arūpa-jaunavas mīt trijos augstākajos līmeņos (*Arūpa-lokā*), un to vienīgais materiālais ķermenis ir dievišķais.

Rūpa-jaunavas un Arūpa-jaunavas astrālajā pasaulē parasti neparādās biežāk kā astrālās būtnes fiziskajā.

Būtu kļūdaini uzskatīt, ka visas Kama-jaunavas ir krietni augstākas par mums, jo dažas cēlušās no cilvēces, kura savā evolūcijā salīdzinoši ar mūsējo mazāk pavierzījusies. Protams, caurmērā viņas ir cildenākas par mums, jo ļaunums viņu vēlmēs un darbos ir sen izskausts; viņu daba ir ļoti atšķirīga, un patiesi cēlsirdīgs, altruistisks un garīgi attīstīts cilvēks var tikt pacelts augstāk par viņām.

Jaunavu uzmanību var saistīt ar maģiskiem aicinājumiem, bet ietekmēt viņu vēlēšanos spēj vienīgi augstāko adeptu griba. Acīmredzot viņas tikpat kā nepamana mūsu eksistenci fiziskajā pasaulē, tomēr dažreiz gadās, ka kāda no viņām, redzot, ka cilvēkam klājas grūti, tam palīdz, tāpat kā mēs palīdzam dzīvniekam. Bet viņas skaidri zina, ka patiesībā iejaukšanās mūsu dzīvē mums drīzāk ir bīstama nekā derīga.

Virš Arūpa-jaunavām atrodas vēl četras lielas apakšgrupas, bet virs jaunavu valstības mīt brīnumainie planētu gari, par kuriem nav jārunā darbā par astrālo pasauli.

Vēl derētu pieminēt četras *Paradīzes jaunavas*, kaut arī šīs vienlīdz brīnumainās un nozīmīgās būtnes neietilpst mūsu četrās kategorijās. Vārdam «jaunava» te nav iepriekšējās nozīmes, jo šie četri valdnieki pārvalda nevis jaunavu pasauli, bet gan četras stihijas: ūdeni, zemi, gaisu un uguni, stihiju garus un esenci ieskaitot. Nav zināms, kā viņi sasnieguši šādus varenības un gudrības augstumus, bet nav šaubu, ka cilvēces evolūcijas ceļu viņi nav gājuši.

Viņus bieži dēvē par «*Zemes valdniekiem*» vai «*Četru debespušu eņģeļiem*». Indusu grāmatās tie ir četri *Maharadžas: Dhitarashtra, Vīrudhaka, Virūpakša un Vaišravana*. Neskaitāmos tiem pakļautos elementārus sauc par *Gandharvām, Kumbhandām, Nagām un Jakšām* atbilstoši piederībai austrumiem, dienvidiem, rietumiem un ziemeļiem. To simboliskās krāsas ir: balta, zila, sarkana un zeltīta.

H. Blavatska «*Slepenajā Doktrīnā*» debespušu eņģeļus apraksta kā «*Spārnotas bumbas*» un «*Uguns ratus*», kas sasaucas ar pravieša Ecekiela redzējumu Bībelē.

Šo četru personu attēli ir sastopami visu reliģiju simbolikā, un kā cilvēku labvēļiem tiem allaž ir izrādīts īpašs gods. Tie nosaka cilvēka Karma zemes dzīvē un tādējādi lemj mūsu likteņus.

«*Slepenajā Doktrīnā*» kosmosa dziņās karmiskās dievības dēvētas par *Lipikām*. Astrālās dzīves beigās tie izvērtē katra cilvēka darbus un zināmā mērā nosaka ēteriskā dubultnieka sastāvu, pielāgojot to jauna fiziskā ķermeņa veidošanai nākamajā pārdzimšanā. Bet *Paradīzes jaunavas*, stihiju valdnieki, savieno visas dubultnieka daļas atbilstoši Lipiku norādījumiem.

Tie raugās arī, lai aizkavētu nevajadzīgas pārmaiņas, kuras cilvēks pats un apkārtējie nemitīgi tiecas ienest viņa dzīvē — raugās, lai novērstu netaisnību un lai Karma jebkurā veidā tiktu izsmelta.

H. Blavatskas «*Slepenajā Doktrīnā*» mēs rodam šo brīnumaino būtņu zinātniskus pētījumus. Pēc savas vēlēšanās tās var pieņemt cilvēka veidolu, un ir zināmi daži tādi gadījumi.

Visi augstākie stihiju gari un mākslīgo elementālu pulki patiesībā ir eņģeļi, kuri izpilda apbrīnojamu darbu — viņi tur savās rokās visus pavedienus un atbild par visu. Viņi ir reti viesi astrālajā pasaulē, un tajās reizēs viņi ir visievērojamākie tās iemītnieku vidū.

Okultistam ir skaidrs, ka atbilstoši septiņām stihiju garu un elementālu grupām jābūt arī septiņām, nevis četrām *Paradīzes jaunavām*, bet neiesvētītie ļoti maz zina par trim pirmajām, un nav arī atļauts par tām ko pavēstīt.

C. MĀKSLĪGI RADĪTĀS BŪTNES

Mākslīgi radītās būtnes veido visplašāko astrālās pasaules iemītnieku grupu, un tām ir ļoti liela nozīme cilvēka dzīvē, jo ir paša cilvēka radītas un ar ciešām karmiskām saitēm ar viņu saistītas. Šīs būtnes tieši un pastāvīgi ietekmē cilvēka dzīvi. Ir milzīgs daudzums nelāgu, pusattīstītu radījumu, tik pat daudzveidīgu kā cilvēka domas, un klasificēt šīs būtnes nekādi nav iespējams. Vienīgais iedalījums varētu būt šāds: vairums cilvēku *neapzināti* radītie mākslīgie elementāli un *ar noteiktu mērķi* magu radītie mākslīgie elementāli, bez tam arī nelielā mākslīgo būtņu grupa, kuras nav elementāli.

18) Neapzināti radītie elementāli

Mēs jau pieminējām, ka visuresošā, daudzveidīgā elementālā esence ārkārtīgi jutīgi reagē uz cilvēka domu. Pat nejaušākā doma spēj pārvērst šo vielu par kustīgu īsmūža radījumu pūli.

Bet kas gan notiek, ja cilvēka prātā rodas doma vai vēlēšanās ko iegūt vai sasniegt kādu mērķi? Rezultāts būs pārsteidzošs: doma pieķersies šai apbrīnojami plastiskajai esencei un momentā no tās veidosies attiecīga izskata dzīva būtne, kura tūlīt izslīd no sava radītāja kontroles un dzīvo pilnīgi patstāvīgi — tik ilgi, kamēr domas vai vēlmes spēks spēj saglabāt tās viengabalainību. Vispār cilvēku domas lielākoties ir tik nekonkrētas un gaistošas, ka to radītais elementāls parasti eksistē tikai dažas minūtes vai stundas. Tomēr bieži atkārtota doma vai kaislīga vēlēšanās spēj radīt elementālu, kurš pastāv vairākas dienas.

Tā kā parasta cilvēka domas visbiežāk ir saistītas ar viņu pašu, tad jaunradītie elementāli viņu ielenc, cenšoties veicināt iepriekšējo domu atkārtošānu, kas nostiprinātu esošos elementālus un pagarinātu to mūžu. Tādējādi cilvēks, patstāvīgi atrazdamies kādas neatlaidīgas vēlēšanās varā, it kā rada astrālu biedru, kurš, šo domu barots, var atrasties līdzās pat gadiem ilgi, kļūst arvien spēcīgāks un ietekmīgāks. Saprotais, ka, sliktām vēlmēm gūstot pārsvaru, personības tikumība tiek sagrauta. Ja runājam par labām vai sliktām sekām, daudz auglīgākas ir domas par citiem cilvēkiem, jo tad elementāli, kurus tās radījušas, dodas pie personas, par kuru tiek domāts. Labvēlīgas domas un krietnas vēlmes izveido un nosūta tikumīgu elementālu.

Ja vēlēšanās ir konkrēta, piemēram, tas ir novēlējums izveseļoties, elementālam piemītis spēks, kas veicinās atveseļošanu un novērsīs atkārtotas saslimšanas iespēju.

Acīmredzot elementālam ir pietiekoši daudz saprāta un attapības, lai gan būtībā tas ir spēks, kurš darbojas pa mazākās pretestības ceļu un izmanto visas iespējas, lai nemītīgi triektos pret vienu un to pašu mērķi, līdzīgi kā cisternā ūdens gāžas uz vienu caurumu, ja pārējie ir ciet.

Ja cilvēka vēlēšanās ir sasniegt tikai personīgo labklājību un laimi, elementālā esence sava apbrīnojamā plastikuma dēļ veicinās arī šā nekonkrētā mērķa sasniegšanu un uz to virzīs spēkus pie pirmās izdevības. Jebkurā gadījumā šo spēku daudzums un iedarbības ilgums ir atkarīgi no vēlēšanās intensitātes, kas radījusi elementālu, kuru uztur uz vienu un to pašu mērķi virzīto labdabīgo vēlmju un jūtu atkārtošānās. Bez tam šīm būtnēm tāpat kā citām acīmredzot piemīt instinktīva tieksme paildzināt savu pastāvēšanu, jo tās kā spēks iedarbojas uz savu radītāju ar nolūku nemītīgi ierosināt jūtas, kas devušas tām dzīvību. Kaut arī mazākā mērā, tās līdzīgi iespaido jebkuru, ar ko nonāk saskarē.

Viss, kas pateikts par krietnu vēlēšanu un labdabīgu domu iedarbību, attiecas arī uz sliktām domām un ļaunām vēlmēm. Zinot, cik daudz skaudības, naida un ļaunuma ir pasaulē, varam iedomāties, kādi pretīgi radījumi sastopami mākslīgo elementālu vidū. Rupju, juteklīgu un skaudīgu domu apsēsts cilvēks ap sevi izplata saindētu gaisotni, pilnu ar nelāgiem radījumiem. Ne vien viņš pats atrodas nožēlojamā stāvoklī, bet, par nelaimi, ir bīstams arī citiem, kuri nonāk ar viņu tuvākā saskarē, jo ar savu slikto ietekmi var tos tikumiski degradēt. Naida un skaudības jūtas pret kādu personu nosūta tai sliktus elementālus, kas to ielenc un meklē vājāko vietu, caur kuru iedarboties. Ja šādas jūtas ir ilgstošas, tad elementāls, nemītīgi uzturēts un spēcīnāts, savu negatīvo iespaidu turpina. Taču šāda iedarbība uz minēto personu iespējama vienīgi tādā gadījumā, ja viņai ir tieksmes, kuras var veicināt, tā sakot, ir rodams attiecīgs atbalsta punkts. Ja cilvēkam ir tīra dvēsele un tikumiska dzīve, negatīvā ietekme atsitas pret viņa auru kā pret bruņām un saskaņā ar apbrīnas vērtu *prestitiena likumu* ar visu spēku atgriežas pie sava radītāja, protams, atrodot tur labvēlīgus apstākļus un papildinot viņa nelāgo vēlmju Karmu ar paša veidotajiem nejaucējiem.

Dažkārt šāds elementāls sastop šķēršļus gan iedarbībā uz norādīto mērķi, gan prestitienā. Tad tas kļūst par tādu kā apkārtklejojošu dēmonu, kuru viegli pievelk cilvēki, kam nav svešas jūtas, kas to radījušas. Spēku papildināšanai elementāls meklē līdzīgas idejas un, ja iespējams, atbilstošai personai uzgāž visu savu negatīvo iespaidu. Ja elementāls ir pietiekami spēcīgs, tas ieņem «čaulu» un iemitinās tajā, šādi gūdamis iespēju saglabāt savas bīstamās rezerves ilgāku laiku. Tad tas ar medija palīdzību var parādīties, pieņemot kāda seansa dalībnieka drauga izskatu, un iespaidot cilvēkus, pār kuriem citādi tam nebūtu varas.

Viss iepriekšsacītais pierāda, cik svarīgi ir kontrolēt savas domas. Daudzi krietni cilvēki, godīgi izpildīdami savu pienākumu pret tuviniekiem gan darbos, gan vārdos, ir pārliecināti, ka viņu domas skar tikai viņus pašus un tādēļ ļauj tām maldīties uz visām pusēm, nenoujausot, ka piesārņo vidi ar veseliem pulkiem kaitīgu radījumu. Ja šis cilvēks uzzinātu par mākslīgo elementālu radīšanu ar domu un vēlmju

spēku, viņu šāds atklājums satriektu. No otras puses — daudzas uzticīgas un pateicīgas dvēseles cieš tādēļ, ka nerod iespēju atlīdzināt par labo, ko saņēmušas, un nu rastu atvieglojumu, jo gan visnabadzīgākais, gan visbagātākais spēj nosūtīt draudzīgas domas un kvēlus novēlējumus un radīt saviem tuviniekiem, lai cik tālu tie atrastos, īstenu sargeņģeli.

Daudzreiz mātes mīlestība un lūgšanas ir nosūtījušas saviem bērniem aizstāvi, un, izņemot tos ļoti retos gadījumus, kad bērnu nekādi nevar iespaidot uz labu, šīs lūgšanas ir palīdzējušas un aizsargājušas.

Gaišreģis nereti saredz šādus aizbildņus, un ir pat bijuši gadījumi, kad tie spēj realizēties un īslaicīgi kļūt saskatāmi ar fizisko redzi.

Šajā sakarā jāpiemin kāds interesants gadījums. Māte, jau pārejot uz debesu valstību, iztēlojusies savus bērnus līdzās un paudusi viņiem savu maigumu, tādā kārtā iespaidojot viņus arī fiziskajā telpā, jo šādi viņa saglabāja elementālu — aizgādni, kuru bija radījusi zemes dzīves laikā. Tas turpinājās visu viņas mīļo bērnu mūžu. H. Blavatska raksta: «bērni izjuta viņas mīlestību, tā bija pie viņiem miegā un dažās reizēs kā aizgādība vai liktenīgs brīdinājums, jo mīlestība ir varens, ne laikā, ne telpā neierobežots aizstāvis.»

Tomēr ne visi nostāsti par sargeņģeļiem ir jāsaista ar elementālā darbību, jo daudzos gadījumos «eņģeļa», bet dažkārt arī «jaunavas» lomā var būt dzīvas vai nesen mirušas cilvēciskas būtnes dvēsele.

Stīpras gribas ietekme, jo īpaši tad, ja vēlēšanās tiek bieži atkārtota, rada rosīgu elementālu, kurš spēcīgi un nepārtraukti iedarbojas noteiktajā virzienā; šādi var zinātniski izskaidrot to, ko ticīgi, bet ne tik izglītoti cilvēki dēvē par uzklausītu lūgšanu. Dažos, mūsdienās ļoti retos gadījumos ticīga cilvēka Karma pieļauj, ka adepts vai tā māceklis sniedz tiešu palīdzību; ārkārtīgi reti iespējama arī jaunavas vai labvēlīga stihiju gara iejaukšanās. Tomēr visvienkāršākais un vieglākais veids, kā sev palīdzēt, ir — vēlēšanās radītā elementālā nostiprināšana ar attiecīgām domām.

Nesen kāds mūsu pētnieks novērojis retu un pamācošu mākslīgā elementālā neparastās noturības gadījumu tam labvēlīgos apstākļos. Visi, kas interesējas par šīm lietām, zina, ka daudzās senās dzimtās rēģa parādīšanās vēsta mājastēva nāves tuvošanos. Baltā putna parādīšanās Oksengemā kopš karalienes Elizabetes laikiem vēsta par kāda ģimenes locekļa neizbēgamo nāvi. Ir arī kāds cits piemērs: ja pie pils durvīm apstājas spoku kariete, sekas ir tādas pašas.

Līdzīga rakstura parādība, kaut arī ne tik satriecoša kā nupat aprakstītā, novērota arī kādā citā dzimtā. Trīs dienas pirms kāda šīs ģimenes locekļa nāves ir dzirdamas bērnu marša skaņas. Kāds no mūsu draugiem dzirdējis šo mūziku divas reizes un, dabūjis zināt, ka brīdinājums piepildījies un ka tā tas notiekot jau vairākus gadsimtus pēc kārtas, nolēmis ar okulto metožu palīdzību izpētīt šīs neparastās parādības cēloņus, un ieguvis ļoti interesantus rezultātus. Izrādījies, ka divpadsmitajā gadsimtā šīs ģimenes ciltstēvs, dodamies krusta karā, paņēmis līdzī ar savu mīļoto jaunāko dēlu, gribēdams dot viņam iespēju izpelnīties bruņinieka piešus. Par nelaimi, jauneklis kaujā kritis, bet tēvs aiz žēlabām un izmisuma nometis savu apbruņojumu un iestājies mūku ordenī, lai savas atlikušās dienas vadītu lūgšanās par dēla dvēseli un izlūgtos Dievam, lai nevienu pēcnācēju nepiemeklētu tik briesmīga un pēkšņa nāve.

Ilgus gadus dienu un nakti šis vīrs nelokāmā pārliecībā visus savus dvēseles spēkus veltījis sava mērķa sasniegšanai. Okultists labi saprot, ar ko vajadzētu vainagoties šādai ilgstošai domas iedarbībai. Šis bruņinieks-mūks radīja ārkārtīgi spēcīgu un savam mērķim apbrīnojami atbilstošu mākslīgo elementālu. Tika uzkrātas milzīgas enerģijas rezerves, kas ļāva tam realizēt šo nenoteikto mūka solījumu.

Šāda veida elementāls līdzinās brīnumainam akumulatoram, kurš gandrīz nezaudē enerģiju. Ņemot vērā tā sākotnējo spēku un samērā retos tā lietošanas gadījumus, nav brīnums par neizmantotās vitalitātes izpaušmi, vēstot pēcnācējiem nāves tuvošanos ar savādu un žēlu mūziku — ar bērnu maršu, kas skanēja pirms 700 gadiem Palestīnā, pēdējā gaitā aizvadot viņu jauniņo senci.¹

¹ Ja dvēsele, kurā radusies kāda vēlēšanās, meklē tās iemiesošanai ēterisko vielu pati savā ķermenī, tas notiek, iedarbojoties uz fantomu jeb astrālā ķermeņa zemāko daļu (**Lingu Šariru, Ēnu jeb Nēfešu**) ar magnētiskās sākotnes (**Kama, Khi, Rūaha**) starpniecību. Tādējādi dvēsele ar vitālā spēka palīdzību var savu vēlēšanos pārnest uz materiālo ķermeni, papildinot to ar astrālo matēriju. Taču dvēsele vai nu to negrib vai nevar un ne vienmēr veic šo iekšējo pārvērtību, kaut arī no vēlēšanās nespēj atteikties. Tādā gadījumā tā vismaz var eksteriorizēt astrālo apevidu un ar vēlmei atbilstošu kāri ieelpot ēteru. Tā pārvērš šo tēlu par astrālo viesuli bez iekšēja satura un, papildinot ar savu magnētismu, ļauj ar minēto starpnieku (ar garīgā ķermeņa dvēseli Kama, Khi jeb Rūaha) palīdzību meklēt piemērotu organismu vēlmes realizācijai (tā ir doktora Baradika nofotografētā divkārsā ieelpa un astrālās projekcijas plūsma). Un, lūk, ir tapis vēl viens astrālās pasaules iemītnieks, stihiju garu radinieks, ko indusu filozofijā sauc par **K a m a m a n a s u**, kas ir dzimis no **M a n a s a s** (cilvēka dvēsele, vēlmju mājvieta) ar **K a m a s** (magnētiska spēka)

19) Apzināti radītie elementāli

Ja jau nejaušas cilvēku domas spēj izraisīt tādas sekas, nav grūti iedomāties, ko spēj sasniegt lietas būtību pārziņošs magis. Nav noliedzams, ka abu novirzienu — Baltās un Melnās maģijas okultisti bieži izmanto gudri sagatavotus un prasmīgi virzītus mākslīgos elementālus. Viņi iespēju robežās dod tiem uzdevumus un prot uzturēt sakarus ar elementāliem, lai varētu koriģēt to tālāko rīcību, un tādēļ šīm būtnēm acīmredzot piemīt saprāts. Pastāv arī tādas pat izcelsmes lieliski veidotie un ļoti rosīgie «sargeņģeļi», kaut gan Karma reti kad pieļauj šādu iejaukšanos cilvēka liktenī. Dažkārt gadās, ka adepta mācekli, veicot uzdevumu, apdraud par to varenāki spēki; tad viņš saņem aizstāvi — sargeņģeli.

Arī Melnās Maģijas lietpratēji spēj radīt pietiekami spēcīgus mākslīgos elementālus, kuri reizēm nodara daudz ļauna. Bet tie tāpat kā iepriekšējā grupa ar baismu spēku iedarbojas atpakaļ — uz savu radītāju, ja paredzētais upuris izrādās tikumiski skaidrs, ārpus viņu ietekmes. Tā ka senais stāsts par burvi, kuru saplosījuši paša izsauktie dēmoni, varētu būt tīra patiesība.

Dažādu iemeslu dēļ šīs būtnes var izslīdēt no savu radītāju kontroles. Tad tie kļūst par klejojošiem dēmoniem, līdzīgiem agrāk minētajiem, tikai šie ir apveltīti ar lielāku saprātu un varu, kā arī ar ilgāku dzīvotspēju, un tādēļ ir jo bīstamāki. Protams, šie radījumi mēģina paildzināt savu mūžu vai nu kā vampīri, uzsūcot sevī cilvēku dzīvības spēku, vai piespiežot viņus nest upurus. Bet pusmežonīgo cilšu vidū tiem izdodas kļūt pat par pielūgsmes objektu, par kaut ko līdzīgu ciema vai ģimenes dievībai. Ikvienu dievība, kas pieprasa asiņainus upurus, var tikt ierindota zemāko, nešķīsto elementālu grupā. Pieticīgākie apmierinās ar rīsa un viruma upuriem. Pat mūslaikos šie abi paveidi vēl ir sastopami šur tur Indijā un vēl biežāk Āfrikā. Pārtiekot gan no upurveltēm, bet galvenā kārtā no savu pielūdzēju vitālā spēka, šīs dīvainās dievības var vilkt savu dzīvību desmitiem un pat simtiem gadu, saglabājot pat spēju izraisīt arī sīkas parādības, lai stimulētu savu pielūdzēju cītību un ticību, kā arī sodīt, ja ierastās veltes izpaliek. Piemēram, vēl pavisam nesen tika apgalvots, ka kādā indusu ciemā izceļas pēkšņi ugunsgrēki katru reizi, kad vietējā dievība nesaņem ēdiena velti. Uzliesmojuši vairāki ugunsgrēki vienlaikus, bet aizdedzināšanas iespēja tika izslēgta. To pašu stāsta arī citas personas, kuras pazīst šīs brīnišķīgās zemes vistālākos nostūrus.

Ar neparasti lielu spēku apveltītus un ārkārtīgi ļaunus elementālus, jādodomā, spēja radīt Atlantīdas magi, kurus sauca par «Melnā Ģimja valdniekiem». H. Blavatska savā «Slepenajā Doktrīnā» min piemērus, kuri apliecina viņu spējas — runa ir par brīnumainajiem dzīvniekiem, kuri pasaka, kam jānes asiņains upuris, lai novērstu savu pavēlnieku pamošanos un brīdinātu par drīzu galu. Bez šiem dzīvniekiem viņi ir radījuši arī vēl citas tik spēcīgi veidotas mākslīgas būtnes, ka dažas no tām, kā apgalvo, eksistējot vēl līdz šim, lai gan kopš kataklizmas, kas paņēma to radītājus, pagājuši jau vairāk nekā 11 000 gadu.

Kādas atbaidošas indusu dievības pielūgšanu neapprakstāmi pretīgās ceremonijās turgu ciltī varētu uzskatīt par atliekām no sistēmas, kuru iznīcināja plūdi, aprijot veselu kontinentu ar 65 miljoniem cilvēcisku būtnu.

līdzdalību. Tomēr, lai kļūtu par pilnvērtīgu būtni, tam nepietiek ar cerēto un gaidīto, no protolītiskiem atomiem veidoto ķermeni vien. Astrālajā siefā vēlēšanās pārstāv dinamisku spēku, kurš enerģijas pārveidei labvēlīgos apstākļos var kļūt par dzīvības spēku.

Lai izskaidrotu šo grūto vielu, būtu lietderīgi precizēt jēdziena «spēks» nozīmi. Jāuzsver, ka pēc šeit pieņemtajiem principiem dabā viss, kaut arī tikai garīgā ziņā, ir personificēts. D v ē s e l e tāpat kā a t o m s ir tikai monāde, un mēs zinām, ka matērija nav nekas vairāk kā monādu pretestību spēle. Tātad par «spēku» mēs šeit saucam monādiskas būtnes, kurām trūkst nevis stipruma vai kustības spējas, bet gan iniciatīvas un pretestības citām ietekmēm. Monādu pasaulē tās ir gluži kā vergi. Varbūt šis skaidrojums kļūs saprotamāks, ja pievērsīsimies cilvēkam, jo jāņem vērā, ka katrai no trim sastāvdaļām (garam, dvēselei un ķermenim) piemīt s p o n t a n i t ā t e , p a š k u s t ī b a , turklāt katrs no šiem elementiem sastāv no atomu grupas, respektīvi, monādēm. Piemēram, f i z i s k ā ķ e r m e ņ a spontānā reakcija uz sajūtu kairinājumu ir iekšēja, un tā izpaužas ar materiālā ķermeņa starpniecību, tiek iekustināts dzīvības spēks un novadīts uz astrālo ķermeni. D v ē s e l e i spontanitāte izpaužas kā gars, tā tiek iekustināta ar iekšējo gara spēku un kā vēlēšanās tiek nodota ancestrālajai (ķermeņa formveides) dvēselei. G a r ī g a j a m ķ e r m e n i m atkarībā no kairinājuma rakstura spontanitāte izpaužas vai nu fantomā, vai arī ancestrālajā dvēselē.

Šie radījumi ir tādi paši kā līdzīga rakstura stihiju gari — nevainīgas, dzīves alkstošas būtnes. Meklēdami iemiesotas individualitātes, kas varētu tiem dot reālu ķermeni, tie pieķeras tām ar negantu iegūšanas kāri. Lūk, īsti dvēseles vampīri. Zināmos apstākļos šīs ēteriskās būtnes no sava radītāja var saņemt noteiktu uzdevumu, kas izskaidro gan svētību, gan lāstu, gan dažādas burvestības. Tomēr vairumā gadījumu noteikta uzdevuma tām nav. Visai neskaidra dzīnuļa vadītas, tās maldās starp astrālās pasaules iemītniekiem, meklējot dzīvības, kuriem alkst pieķerties. Atbilstoši viņu izcelsmei, tās spēj pievilkt tikai līdzīga veida vēlēšanās un spēki vai stihiju gari.

20) Mākslīgi radītas cilvēciskas būtnes

Šī skaitliski mazā grupa, pateicoties ciešajai saistībai ar vienu no mūsdienu lielākajām okultajām kustībām, ir ieguvusi pārāk lielu ievērību. Rodas jautājums, kurā grupā tā ietilpināma mūsu sistēmā — pirmajā vai trešajā?

Kaut arī cilvēciskas, šīs būtnes tomēr ir tālu atpalikušas no dabiskās attīstības gaitas un visas ir svešas gribas radītas, tāpēc būtu pieskaitāmas mākslīgajiem radījumiem. Skaidrības labad jāizstāsta to tapšanas vēsture, un tādēļ jāskatās ar Atlantū rasi. Salīdzinot ar šīs apbrīnojamas tautas adeptiem un okultajām skolām, mūsdienu maģijas mēģinājumi šķiet tik mazvērtīgi.

Tomēr nedrīkst aizmirst, ka pirms savtības un pagrimuma laika augsti attīstītā Atlantīdas civilizācija radīja dižas un apbrīnas vērtas lietas un starp tās valdniekiem bija tādi, kuri pašlaik ieņem visaugstāko cilvēkam atvēlēto stāvokli.

Viena no «*Labā Likuma*» adeptu dibinātajām ložām okulto zinību apgūšanai pirmsiesvētības periodā, kura atradās tagadējā Amerikas teritorijā, bija pakļauta vienam no Atlantīdas diženākajiem karaļiem un saucās «*Zelta Vārtu Dievišķie Skolotāji*».

Izgājusi cauri neskaitāmiem pārbaudījumiem, mainot atrašanās vietu ikreiz, kad toreizējās valstis vienu pēc otras iznīcināja vēlākās civilizācijas graužošie elementi, šī loža pastāv vēl tagad, ir saglabājusi to pašu seno rituālu un māca svēto un slepeno valodu — Atlantū senseno valodu, kas lietota kopš ložas dibināšanas. Tā joprojām ir okultistu loža ar tūriem un filantropiskiem mērķiem, tā spēj savus cienīgākos skolniekus tālu pavirzīt izziņas ceļā un, pārliecinājusies par atbilstošām kandidātu īpašībām, piešķirt tiem psihisko varu.

Kaut arī skolotāji neieguva augstākās adeptu pakāpes, tie iemācīja cilvēku simtiem atrast ceļu, kas vedīs uz šīm virsotnēm nākamajās pārdzimšanās.

Kaut arī šī loža tieši neietilpst «*Himalaju Brālībā*», tomēr pēdējā ir biedri, kuri iepriekšējā dzīvē ir bijuši «*Labā Likuma Brāļi*» locekļi un joprojām dzīvi interesējas par viņu darbību.

Šīs ložas vadītāji, neizceļot ne sevi, ne savus biedrus, laiku pa laikam ir mēģinājuši sekmēt patiesības progresu pasaulē.

Pagājis jau vairāk nekā pusgadsimta, kopš viņi, rupjā materiālisma aizskarti, kas cenšas izskaust jebkādu garīgumu Eiropā un Amerikā, mēģināja to uzveikt jaunā veidā, piedāvājot ikvienam saprātīgam cilvēkam neapstrīdamus pierādījumus par dzīvi ārpus fiziskā ķermeņa, tas ir, tieši to, ko materiālisma zinātne tiecas noliegt. Uzrādītie fenomeni būtībā nebija nekas neredzēts, tie dažādā veidā tika novēroti arī agrāk. Tomēr bija kāda īpatnība — tos varēja izsaukt pēc vēlēšanās, un tas gan tolaik bija jaunums.

Galū galā šī okultā kustība ieguva ļoti plašus apmērus un izvērtās mūsdienu spiritismā. Nebūtu gluži pareizi vainot ložas vadītājus par visām no tā izrietošajām sekām, tomēr jāatzīst, ka savu mērķi viņi sasniegta, un ļoti daudzi cilvēki pārstāja spītīgi nekam neticēt un ieguva vismaz stingru pārliecību par kaut kādu nākamo dzīvi. Šāds rezultāts, bez šaubām, bija brīnišķīgs, lai gan daži uzskata, ka maksa par to bijusi pārāk liela.

Viņu sistēma bija šāda: izvēlas kādu nomirēju un palīdz tam sevi pilnībā apzināties astrālajā telpā, kā arī sniedz visas iespējamās ziņas par šo telpu un tad uztic viņam spiritistu pulciņa vadīšanu. Viņš savukārt tādā pašā veidā «attīsta» citus nomirējus, un pēc tam viņi visi ar savu iespaidu seansos «attīsta» medijus. Tas radīja strauju spiritisma uzplaukumu.

Neapšaubāmi arī daži dzīvie iesvētītās ložas locekļi dažreiz parādījās spiritistu pulciņā astrālā veidolā un, iespējams, turpina to darīt arī pašlaik, tomēr biežāk viņi apmierinās ar norādījumu un noteikumu došanu minētajiem «vadītājiem».

Tiesa, kustība attīstījās ātrāk nekā bija cerēts un drīz vien izslīdēja no viņu kontroles, tāpēc, kā jau teikts, viņi tikai netieši ir atbildīgi par sekām.

Protams, pārmērīgi intensīvā «vadītāju» astrālā dzīve stipri aizkavēja viņu personīgo izaugsmi. Neskatoties uz to, ka labajai Karmai, kuru tie ieguva, palīdzot patiesības meklētājiem, vajadzēja ar uzviņu līdzsvarot šo aizkavēšanos, drīz vien kļuva skaidrs, ka vienu un to pašu «vadītāju-garu», tam nekaitējot, nedrīkst paturēt uz ilgāku laiku.

Pēc tam «vadītāju» sāka atsaukt un nomainīt ar citiem, bet, ja kaut kādu iemeslu dēļ tas nebija iespējams, ķērās pie lieliska līdzekļa, pateicoties kuram ir radušās būtnes, kuras dēvē par «mākslīgi radītām cilvēciskām būtnēm».

«Vadītāju» augstākajām sākotnēm deva iespēju turpināt aizkavēto evolūciju uz debesu valstību, bet viņu pamestā ēna palika ložas rīcībā un tika uzturēta un iespaidota tā, ka spiritistu pulciņš to joprojām uzskatīja par agrāko godājamo «vadītāju».

Jādomā, sākumā šīs pūles uzņēmās paši ložas locekļi, bet redzot, cik tas ir apgrūtināši un cik daudz spēku jāzaudē, lai radītu mākslīgo elementālu, nosprieda, ka tai personai, kura nomaina iepriekšējo «vadītāju», jāiegūst nomirēja ēna vai čaula un tādējādi jāpieņem viņa ārējais veidols.

Stāsta, ka daži ložas locekļi pret to iebilduši, jo, neskatoties uz labajiem nodomiem, tā tomēr bija krāpšana, bet pēdīgi kopīgi nosprieduši, ka ēna jau paliek tā pati un satur kādu daļu zemākās mentālās matērijas, tāpēc īsta krāpšana tā tomēr nav.

Šāds ir mākslīgi radīto cilvēcisko būtnu aizsākums. Acīmredzot vairumā gadījumu «vadītāju» nomaiņa palika nepamanīta, lai gan dažreiz spiritisko seansu dalībnieki ievēroja acīs krītošas pārmaiņas «gara» manierēs un raksturā.

Nav jēgas atkārtot, ka neviens no Adeptu Brālības nekad nav piedalījies šādu mākslīgo radījumu veidošanā, bet iejaukties šajā lietā viņi nevarēja. Sliktākais ir tas, ka visā šajā procesā citas ložas varēja iesaistīties un nekas nekavēja Melnajiem Magiem «ražot» garus «priekš sakariem», ko viņi ne vienreiz vien arī ir darījuši.

Ar to arī beigsim astrālā līmeņa iemītnieku apskatu. To varētu uzskatīt par diezgan pilnīgu, ja neņem vērā vienu ar nolūku izpalikušu nodaļu, par ko tika minēts iepriekš.¹

1 Franču okultā skola no visu astrālās pasaules iemītnieku kopuma izdala vēl īpaša rakstura kolektīvās būtnes. Ja vairākus cilvēkus vieno kopīga griba, tad viņu domas, vēlēšanās un radītie tēli iezīmējas un dzīvo astrālajā pasaulē ar sevišķu spēku. Tāpēc ticīgo lūgšanai, kurus iedvesmo viena un tā pati vēlēšanās, ir milzīgs spēks, tā spēj darīt brīnumus. Tieši tāpat tēli, kurus radījušas reliģijas, piemēram, Jēzus Kristus, Svētā Jaunava Marija un citi svētie, neatkarīgi no viņu īstās personības, pastāv astrālajā sfērā, miljoniem cilvēku iztēles un gribas izveidot. Šī griba nosaka viņu dzīves virzību un principus un piešķir varenus spēkus. Un tādēļ ļaudis, noliedzami sātanu, rīkojas mazliet pārsteidzīgi. Sātana astrālais tēls neapšaubāmi pastāv, turklāt ar visiem ragiem un asti, tieši tāds, kādu to attēlo baznīca un tautas ticējumi.

Tā kā šie tēli smeļ savu spēku ļaužu gribā un iztēlē, tie ir atkarīgi no ticības stipruma, un jādomā, ka pašlaik sātana nagi vairs nav tik bīstami kā viduslaikos. Tad, kad Juliāna Atkritēja magi izsauca viņa priekšā Olimpa dievus, tie izskatījušies izmocīti un noguruši. Patiešām — tajos laikos neviens vairs viņiem neticēja.

Tātad jebkura astrālā ideja (cilvēku domas astrālajā telpā), kas ir vairāku cilvēku radīta, ir spēcīgāka par atsevišķa cilvēka astrālo ideju. Šis princips ir *m a ģ i s k ā s ķ ē d e s* pamatā. Par galveno tās likumu kalpo no Kunrāta aizgūtie vārdi *c o a g u l a s o l v e*, tas nozīmē: vispirms savāc astrālo spēku un pēc tam izplati. Maģiskā ķēde veidojas, savienojot ļaudis, ko saista kopīga ideja vai viena cilvēka griba. Visiem ķēdes locekļiem, izņemot viņu vadītāju, jābūt negatīviem, tas nozīmē, visiem tikai jāuztver vadītāja griba un jānoraida viņam atpakaļ jau kā astrālā strāva. Šādi vadītājs kļūst par īstu astropsihisko bateriju un pēc saviem ieskatiem var nosūtīt ievērojamu astrālās enerģijas krājumu... Visas biedrības, kuras vieno iekšēja disciplīna un vienota griba, ir maģiskas ķēdes, un cilvēki veido šīs ķēdes, nemaz nenojauzdami, ka seko Maģijas likumiem. Bet, ja pozitīvie un negatīvie elementi, tas ir — sabiedrības locekļi, izkārtoti nemākulīgi, tie neitralizē cits citu, un sabiedrības griba astrālajā telpā netiek atspoguļota pietiekoši skaidri un stipri. Kā labāko maģiskās ķēdes piemēru te varētu minēt reliģiskos ordeņus, kur uzvaras lauri pienāktos I. Loijolam — jezuītu ordeņa dibinātājam.

E g r e g o r s ir astrāla būtne, ko radījusi vienā idejā un gribā apvienotu cilvēku sabiedrība, un tā ir šīs sabiedrības gars. Egregori tiek radīti pēc maģiskās ķēdes likumiem. Kā jau tika minēts, maģiskā ķēde rada astrālajā telpā kolektīvās astrālās idejas, tas ir, domas, vēlmes un tēlus. Ja maģiskā ķēde neatlaidīgi darbojas noteiktu laiku un to veido plaša sabiedrība, kuras visi locekļi ievēro zināmus principus un virza savu gribu uz noteiktu mērķi, astrālajā telpā izveidojas *p a t s t ā v ī g a b ū t n e k ā s a b i e d r ī b a s u z s k a t u u n m ē r ķ u s u m m a*. Šī summa it kā ir jaunā veidojuma — egregora pamatprincips.

Saņēmis no sabiedrības locekļiem pietiekošu spēka rezervi, egregors sāk dzīvot patstāvīgu dzīvi, tomēr tam nav pilnīgi brīva griba, jo visa tā eksistence ir vērsta uz noteiktā mērķa sasniegšanu. Bet, no otras puses, arī viņš pats iepaido sabiedrību un liek tai kalpot saviem mērķiem. Tādējādi starp egregoru un cilvēku sabiedrību izveidojas kopdarbība. Ja zemes cilvēku sabiedrības sāk savā starpā karu, arī to egregori — šie astrālie giganti iesaistās sīvā cīņā. Un otrādi — dažreiz karu uzsāk egregori, ieraujot tajā arī cilvēkus. Nomirušie sabiedrības locekļi it kā veido egregora daļu, arī pēc nāves atdodot tam savus psihiskos spēkus. Tāpēc pasaulē neviena ideja nav iznīcināma ar varu. Jo tiešām — mocekļi dēļ idejas ar savām ciešanām tikai stiprina tās egregoru astrālajā pasaulē. Ja kāda zemes cilvēku sabiedrība sairst, tās egregors astrālajā telpā dažkārt pastāv vēl ilgi un mēģina realizēt sabiedrības idejas, it kā atdzimstot kādā jaunā sabiedrībā...

PARĀDĪBAS

Lai gan šī sacerējuma sākumā jau tika norādīts uz dažām hiperfiziskām parādībām un daļēji dots arī to skaidrojums, nebūs par ļaunu visbiežāk novērotās parādības uzskaitīt vēlreiz un paanalizēt, kāda loma tajās ir iepriekš aplūkotajām būtnēm.

Astrālās pasaules iedarbības līdzekļi kopumā ir tik daudzveidīgi, ka gandrīz jebkuru mums zināmo fenomenu var izraisīt ar dažādiem paņēmieniem, tāpēc nevar nosacīt stingras likumības.

Spoki, rēgi, fantomi — šie vārdi nesniedz skaidru priekšstatu par attiecīgo fenomenu, jo nosaukumi ir nekonkrēti un var apzīmēt visai dažādas astrālās pasaules iemītnieku parādības. Ir dabiski, ka psihiski attīstīti cilvēki vienmēr redz šādas lietas, bet pārējiem iespēja skatīt «*tāspasaules viesi*» rodas tikai tad, kad rēgs ir materializējies vai novērotājs piedzīvo īslaicīgu gaišredzību. Ja šādi gadījumi nebūtu tik reti, mēs redzētu sev apkārt tikpat daudz rēgu, cik dzīvu cilvēku.

I. Kapsētu spoki

Ja spoks parādās tuvu kapam, jādomā, ka tas ir kāda nesen apglabāta nomirēja ēteriskais dubultnieks, bet tas var būt arī dzīva cilvēka astrālais ķermenis, kurš miegā apmeklē sava drauga kapu. Vai arī tā ir materializēta doma jeb, citiem vārdiem, enerģijas radīts mākslīgais elementāls, ja kāds iztēlojas sevi atrodamies šajā vietā.

Cilvēks, kurš māk izmantot astrālo redzi, viegli pamanīs šīs atšķirības, bet jebkurš cits dēvēs to vienkārši par *spoku*.

II. Mirstošo parādīšanās

Mirstošo parādīšanās nāves brīdī ir novērojama diezgan bieži, un parasti tā ir viņa astrālā ķermeņa apciemojums pirms šķiršanās no fiziskā ķermeņa. Mēs redzam zināmu domas veidolu, ko radījusi karsta vēlēšanās vēl reizi redzēt mīļoto personu pirms ieiešanas nezināmajā.

Gadās arī, ka apciemojums notiek nevis pirms, bet tūlīt pēc nāves, tad apmeklētājs patiešām ir saucams par spoku, tomēr dažādu iemeslu dēļ šādi gadījumi ir krietni retāki nekā iepriekšējie.

III. Apsēstās vietas

Parādības vietās, kur izdarīti noziegumi, parasti ir noziedznieka radītās domu formas, kurš dzīvs vai miris, jo īpaši miris, domās pārdzīvo visu sava nozieguma norisi. Un tā kā viņa smadzenēs šīs domas jo sevišķi pastiprinās nozieguma izdarīšanas gadadienās, to radītie mākslīgie elementāli ir pietiekami noturīgi, lai parādītos savā ierastajā veidolā tieši šajās dienās — ar to arī var izskaidrot šādu parādību periodiskumu.

No otras puses, ja kādā vietā piedzīvots ļoti spēcīgs garīgs satricinājums — šausmas, ciešanas, naids vai cita spēcīga kaislība, — šīs ārkārtējās jūtas rada astrālajā pasaulē tik stipru iespaidu, ka pat ar visvājāko gaišredzības spēju apveltīts cilvēks var tikt dziļi satricēts. Pietiek ar vismazāko īslaicīgu jutības paaugstināšanos, lai notikušais būtu skatāms visos sīkumos, jādomā, atkārtoti, un tad var nekļūdīgi apgalvot, ka šādā vietā rādās spoki.¹

No lielajiem pasaules egregoriem vispirms jāmin divi galvenie — labā un ļaunā egregori. Pirmais no tiem pārstāv nomirušos svētos, kā arī godīgus dzīvos cilvēkus un labās domas, bet otrs — gan dzīvos, gan mirušos ļaunos cilvēkus, ļaunās domas un vēlmes. Kabalā pirmo sauc par Mihaēlu, bet otro par Samuēlu. Pēdējais ir arī ezotērisma velns jeb sātans.

Jāuzsver, ka šis sacerējums ir vienīgi šīs plašās tēmas apraksts; lai to izsmeltu pilnībā, izpētei būtu jāvelta viss mūžs.

1 Viena no skaistākajām leģendām par spokiem Rietumeiropā ir «*A s i η a i n ā m ū ķ e n e*» — nostāsts par rēgu, kurš 16. gadsimtā rādījies Lindenburgas pilī Reinas krastā... Tās saturs īsumā ir šāds. Kāds jauneklis, kurš iemīlējies pils pārvaldnieka meitā, ieteicis savai iemīlotajai bēgt, bet, lai novērstu pakaļdzīšanos, ierosinājis viņai pārgērbties tērpā, kādu, pēc aculiecinieku apgalvojumiem, valkājis spoks, kas dažreiz parādījies pilī, un tas bijis asiņains balts mūkenes apģērbs; vienā rokā spoks turējis dunci, otrā — aizdegtu lampu. Spoks parasti apmeklēja pili reizi piecos gados 5. maija pusnaktī, uzdzenot šaušalas tās iemītniekiem, un parasti pazudis atvērtajās kapličās durvīs. Mīlnieki gribējuši izmantot šo gadījumu, pieskaņojot bēgšanu minētajam datumam. Līgavainis žiglā kumelā gaidītu pie pils vārtiem, ieceltu mīļoto seglos un aizvestu uz iepriekš sagatavotu

Šādas vietas nereti iespaido cilvēkus, kuri nav gaišreģi. Piemēram, daudzi pārdzīvo nepatīkamas izjūtas, šķērsojot soda izpildīšanai ierīkotos laukumus vai Tiso kundzes «Šausmu Zāli», nemaz nenojaušot, ka šo nemieru izsauc traģiskās ainas, kas iezīmējušās astrālajā pasaulē (priekšmetu aurā) ap vietām un lietām, kuras skāris noziegums un šausmas, kā arī atbaidošie astrālie radījumi, kuri šādās vietās pulcējas bariem.

IV. Ģimeņu spoki

Dažādos fantastiskos nostāstos pieminētie spoki, kuri parasti apmeklē feodāļu pilis, var būt domas veidoti, tos var radīt arī sevišķi spēcīgs iespaids uz astrālo pasauli, bez tam — vainīgs var būt arī kāds sencis, kurš ļoti pieķēries šai zemes dzīvei un vietai, kur reiz mājojis.

V. Zvaniņi, lidojoši akmeņi utt.

Jau iepriekš tika pieminētas dažas tamlīdzīga rakstura parādības, kā, piemēram, priekšmetu pārvietošana, plīstošu trauku skaņas un citas izpausmes, kas gandrīz vienmēr ir stihisku spēku darbības sekas, kurus dažreiz iekustinājuši kāda neveikla nomirēja nemākulīgie pūliņi pievērst sev dzīvo tuvinieku uzmanību, bet dažkārt tas viss ir bērnišķīgas stihiju garu dusmas.

VI. Fejas

Cita veida stihiju garu izpausmes rodamas nostāstos par fejām. Daudzās zemēs šīs teikas ir ļoti izplatītas, lai gan, jādūmā, tās ne vienmēr ir ticamas. Kalnu apvidos nereti gadās gaišredzības brīži un vēls ceļinieks tad var vērot feju līksmās dejas. Citreiz tās nobaidīto upuri tik dīvaini izjoko, ka iztēle acu priekšā tam zīmē, piemēram, mājas un cilvēkus tur, kur no tiem nav ne miņas. Un tas nav tikai īss ilūzijas mirklis, jo cilvēkam šķiet, ka viņš iesaistās garos, dramatiskos piedzīvojumos, līdz beigās atjēdzas, ka atrodas vientuļā ielejā viens un vājā pārsalis. Tomēr tamlīdzīgus nostāstus nevajadzētu uztvert pārāk nopietni, jo bieži vien tajos visdziļākā māņticība ir savijusies ar zemnieku aizspriedumiem pret svešās pasaules būtnēm.

Arī vairuma spiritisko seansu psihisko parādību cēlonis ir līdzīgi gari. Un daudzi seansi bez šo nerātno radījumu klātbūtnes nemaz nav iedomājami, jo tie ļoti veikli spēj izraisīt apbrīnojamus fenomenus, gan atbildot uz jautājumiem ar galdiņu kustināšanu un klaudzināšanu, ar gaismas parādībām, priekšmetu atnešanu, domu nolasīšanu, zīmēšanu, rakstīšanu un pat ar materializēšanu.

Vispār stihiju gari, ja vien vēlētos, varētu sniegt mums tik brīnišķīgu seansu, kādu mēs nespējam ne iedomāties, jo tie apbrīnojami viegli māk izraisīt dažādas parādības un ar savu izcilo spēju radīt sajūtu māņus var likt iztēloties visu ko.

pajumti.

Norunātajā laikā viņš bijis savā vietā un drīz vien pamanījis pie galerijas durvīm paspīdam trīsošo lampas liesmiņu, tad, lēni šķērsojot pagalmu, viņa iemīļotā parādījies pils vārtos. Apģērbs, lampa un duncis — nekas nebijis aizmirsts, un laimīgais mīlētājs iekļāvis atnācēju apkampienos, iecēlis seglos un aizauļojis kā vējš. Bet, tuvojoties Reinas ielejai, zirgs paklupis un pakritis ar abiem jātniekiem. No rīta zemnieki, darbos ejot, atraduši beigto zirgu un jātnieku, kurš ar pūlēm nācis pie samaņas. Atjēdzies viņš taujājies pēc savas pavadones, bet neviens nekādu sievieti nebija redzējis. Pusnaktī sasirgušais pamanījis savā istabā ienākam sievieti asinīm notašķītā mūķenes tērpā, ar lampu un dunci rokās. Kad tā pacēlusi apsegu, nelaimīgais ieraudzījis pār sevi noliekušos svešo spoka seju un izdzirdis čukstus aizkapa balsī: «Tu mīli mani, un es tevi mīlu uz mūžu. Es nākšu pie tevis katru nakti». Tā pieplakusi viņam, kā apskaut gribēdama, bet viņš tā iebrēcies, ka saskrējuši visi mājas ļaudis, un viņš lūdzis noskaidrot, vai viņa līgava vēl ir dzīva. Pēc iegūtajām ziņām izrādījies, ka viņa iemīļotā norunātajā laikā izgājusi pie pils vārtiem, bet ieraudzījusi tikai prom joņojošo jātnieku ar īsto spoku seglos. Viņa iekritusi nesamaņā un atjēgusies tikai otrā dienā. Satriekta par notikušo, jaunava iestājusies klosterī un drīz viņai sekojis arī līgavainis. Klosters priekšnieks domājis, ka tas ir kļuvis par kāda ļauna gara upuri un, būdams mācīts Maģijā, izsaucis parādību, kura izrādījusies nelaimīga, mieru meklējoša dvēsele. Tā bija dzimusi Spānijā un mirusi gandrīz pirms 100 gadiem. Reliģioza būdama, šī sieviete bija iestājusies klosterī, no kura kopā ar savu iemīļoto aizbēgusi uz Vāciju, kur viņa to piekrāpa, tāpat kā Dievu, un iemīlējās Lindenburgas īpašniekā. Un arī to viņa krāpusi, iesaistīdamās arvien jaunos sakaros, līdz beigās to nogalinājusi. Bez grēksūdzes, ar visu grēku nastu nomirusi, nelaimīgā iemesta vecā aizmirstā akā. Šo aku viņa parādījusi prelātam, kurš viņu izsaucis, un lūgusi apbedīšanu un mieru savai dvēselei. Kad šis lūgums ticis apmierināts, viņa parādījusies pēdējo reizi, lai pavēstītu, ka Dievs viņas grēkus ir piedēvis.

Galvenais nosacījums. Kad spiritiskajā seansā sākas visādi kumēdiņi un parupji joki, var droši apgalvot, ka klāt ir kāds zemākas pakāpes stihiju gars vai arī tik vulgāras cilvēciskas būtnes, ka nav vērts ar tām noņemties.

VII. Sakari ar gariem

Ir bezgala daudz būtņu, kuras var veidot «sakarus», iespaidot mediju un likt tam transā runāt. Laikam gan to spēj jebkurš astrālās pasaules iemītnieks, tomēr skaidrs ir arī tas, ka atradīsies visai maz pietiekami attīstītu radījumu.

Atnākušais «gars» reizēm patiešām ir tas, par ko uzdodas, bet biežāk gan pavisam kas cits, un parasts vērotājs nespēj to atmaskot. Astrālās pasaules iemītniekiem ir tik iespaidīgi paņēmieni acu apmānīšanai, ka nedrīkst ticēt pat šķietami neapgāžamiem pierādījumiem.

Ja «atnācējs» nosauc sevi par kāda klātesošā sen mirušo brāli, to nav iespējams pārbaudīt. Arī tad, ja tiek minēts kāds fakts, kurš zināms tikai nomirušajam brālim un viņam, drošas pārliecības nevar būt, jo viņš zina, ka tas ir nolasāms viņa prātā vai aurā. Un pat tad, ja gars iet vēl tālāk un paziņo par viņa brāli kaut ko tādu, ko viņš nav zinājis un ko var pārbaudīt — arī tas nav pierādījums, jo šis fakts var būt nolasīts «*Astrālajos arhīvos*», bez tam «atnākušais» var būt brāļa ēna, kam vēl piemīt viņa atmiņa.

Es negrastos noliegt, ka svarīgus paziņojumus seansos patiešām var nodot tās pašas būtnes, par kurām viņas uzdodas, es tikai apgalvoju, ka parasts spiritiskā seansa vērotājs var tikt viegli piemānīts.

Dažkārt iepriekšminētās ložas biedri ar medija starpniecību paši ir snieguši būtiskus skaidrojumus ļoti interesantos jautājumos, protams, ne jau publiskās sapulcēs un maksas seansos, bet slepenajos seansos.

VIII. Astrālajai pasaulei piemītošie iedarbības līdzekļi

Lai izprastu, kā notiek vairums parādību, mums jāiegūst zināms priekšstats par daudzveidīgajiem līdzekļiem, kuri jau tika pieminēti un ir astrālās pasaules iemītnieku rīcībā. Tas ir pats grūtākais punkts mūsu tēmā, jo allaž pastāv arī dažādi pilnīgi nenovēršami izņēmumi.

Lasītāji labi atceras, ka astrālo telpu var aplūkot no daudziem aspektiem, arī kā fiziskās telpas turpinājumu, un tas, ka, pārejot ēteriskā stāvoklī, redzams priekšmets kļūst neredzams, tomēr palikdams tīri fizisks, izskaidro vienas telpas atrašanos otrā.

Paņēmienā, ar kuru indusi sasniedz «apskaidrību» — *Džagratu*, fiziskā telpa saplūst ar astrālo, ņemot vērā pēdējās 7 apakšnodalījumus, kuri atbilst 4 fiziskās matērijas stāvokļiem un trim lielajiem astrālās matērijas veidiem.

To noskaidrojuši, varam teikt, ka gaišredzība jeb astrālā uztvere nozīmē spēju uztvert ievērojami lielāku skaitu vibrāciju.

Fiziski mēs esam jūtīgi pret tādām vibrācijām, ko uztveram kā *skaņu*, un vēl daudz ātrākas svārstības mēs izjūtam kā *gaismu*; ir arī elektriskās vibrācijas. Bet pastāv vēl milzumdaudz starpvibrāciju, kuras neiespaido mūsu jutekļus un par kurām mums nav jēgas. Ja šīs starp vibrācijas visā to sarežģītībā, kas izriet no viņu atšķirīgā garuma, ir iespējams uztvert astrālajā telpā, tad, atrodoties šajā vidē, mūsu priekšstats par dabu var stipri mainīties un mēs iegūsim dažādus, tagad neaptveramus priekšstatus.

Ir atzīts, ka vairums šo vibrāciju brīvi iet cauri cietiem ķermeņiem, un tas ļauj zinātniski izskaidrot gaišredzības īpatnību ēterā, tomēr četrdimensiju teorija dod pārliecinošāku skaidrojumu. Nav šaubu, ka pietiek ar astrālo redzi vien, lai izskaidrotu šķietami mīkļainus faktus.

IX. Gaišredzība

Spēja lasīt aizvērtu grāmatu ir tāda pati dotība kā domu nolasīšana, tikai — ievērojami augstākas pakāpes. Un, ja tā vēl ir apvienota ar zināšanām par astrālās pasaules strāvu atstarošanu, kas paver iespēju izdarīt novērojumus jebkurā pasaules daļā, tad vairumā gadījumu gaišredzības izpausmes varētu izskaidrot bez astrālās telpas spēku palīdzības.

X. Paredzēšana un otrā redze

Īsta un pareizi izkopta gaišredzība rosina dažādas spējas attiecībā uz augstāku telpu nekā astrālā, bet tās novērtēšana neietilpst šī pētījuma ietvaros. Lai gan nekļūdīgas paredzēšanas spēja izriet no šīs augstākās telpas, ar tīri astrālo redzi var saskatīt kaut kādus augstākās telpas atspīdumus un atstarojumus. Un, dzīvojot labvēlīgos apstākļos, tos visbiežāk pamana vienkārši ļaudis. Lielisks piemērs tam ir Skotijas kalnieņu iedzīvotāju otrā redze.

Nevajadzētu aizmirst, ka mācīts astrālās telpas iemītnieks ne vien sajūt fiziskajām maņām neuztveramas ēteriskās vibrācijas, bet spēj arī noteikt, kā tās izmantojamas darbībā.

XI. Astrālie spēki

Ir skaidrs, ka hiperfiziskie spēki un to vadīšanas māka nav tā tēma, ko vajadzētu iztirzāt katra zināšanai, lai gan ir pamats domāt, ka nav tālu laiks, kad šādu spēku pielietojums būs visiem pazīstams.

Nepārkāpjot atļautās robežas, mēģināsim dot gana izsmeļošu skaidrojumu vairāku parādību izcelsmes izprašanai.

Ikviens, kam ir pieredze spiritiskos eksperimentos ar fiziskām parādībām, noteikti būs redzējis gandrīz nepārvarama spēka izpausmes, piemēram, vienā mirklī pārvietojot milzīgus smagumus. Pat zinātnieku aprindām piederošas personas nespēj atbildēt uz jautājumu, no kurienes rodas šis spēks un kāda ir tā būtība?

Kā jau astrālajās norisēs mēdz būt, tas iespējams visdažādākajos veidos, bet mēs aplūkosim tikai četrus no tiem.

a) *Ēteriskā strāva*. — Pirmkārt, pastāv ievērojama ēteriskā plūsma, kas nemitīgi apskrien Zemes virsmu no viena pola uz otru. Lieluma un varenības ziņā to varētu salīdzināt ar jūru. Pastāv likumsakarības, kas ļauj izmantot šo briesmīgo spēku bez kāda riska, tomēr to iedrošināties bez attiecīgām zināšanām ir ļoti bīstami.

b) *Ēteriskais spiediens*. — Otrkārt, pastāv arī tā saucamais ēteriskais spiediens — līdzīgi atmosfēras spiedienam, tikai tas ir nesalīdzināmi stiprāks. Savā ikdienas dzīvē mēs nejutām ne vienu, ne otru, tomēr tie eksistē, un, ja zinātne varētu pētīt ēteri tikpat labi kā gaisu ierobežotā telpā, būtu iespējams pierādīt tā esamību gluži tāpat, kā tiek pierādīta gaisa esamība. Grūtības ir tanī ziņā, ka ēteriskā stāvoklī esošā matērija bez īpašām pūlēm iespiežas visos zemākajos matērijas slāņos tā, ka fiziķi nespēj to nošķirt. Taču tas ir apgūstams okultajā praksē, un brīnumaino ēteriskā spiediena spēku var likt lietā.

c) *Slēptā enerģija*. — Treškārt, slēptā veidā matērijā pastāv milzīga potenciālās enerģijas rezerves, kas uzkrātas matērijas involūcijas laikā no smalkās uz rupjo, un, mainot matērijas stāvokli, daļu šīs enerģijas var atbrīvot un izmantot — līdzīgi kā, izmainot fiziskās matērijas stāvokli, tiek atbrīvota slēptā enerģija siltuma veidā (piemēram, dedzinot malku).

d) *Simpātiskās vibrācijas*. — Beidzot, ceturtkārt, vairāk vai mazāk iespaidīgus rezultātus var iegūt, iedarbojoties uz tā saucamajām simpātiskajām vibrācijām.

Lai gan man šķiet, ka no fiziskās pasaules ņemtie salīdzinājumi, skaidrojot astrālās pasaules parādības, bieži vien padara tās vēl miglainākas, minēšu divus vienkāršus faktus no ikdienas dzīves, lai palīdzētu izprast šo grūto vietu — ar nosacījumu, ka salīdzinājumus pārāk neizvēršam.

Ir zināms — ja vairākas arfas noskaņotas unisonā, tad, aizskarot vienas stīgu, bez pieskaršanās sāk skanēt arī pārējo attiecīgie toņi. Vai arī — ja karavīru pulkam jāpāriet trosēs iekārts tilts, tie nedrīkst maršēt vienā solī, jo šāda soļošana pastiprinās vibrācijas līdz tādai pakāpei, ka tiks pārsniegta dzelzs pretestības robeža un tilts sabruks.

Attiecinot šīs analogijas uz gariem (neizmirsīsim, ka analogija ir nosacīta), varam vieglāk izprast, ka tas, kurš labāk zina, kāda veida vibrācijas jāizmanto, kurš labāk pārzina tās vielas tonalitāti, uz kuru vēlas iedarboties, var uzņemt pareizo toni un izraisīt neierobežotu skaitu simpātisko vibrāciju. Fiziskajā telpā nekāda papildus enerģija no tā nerodas, bet astrālajā ir citādi — matērija ir daudzkārt kustīgāka, tā reaģē uz šīm simpātiskajām svārstībām, pievienojot sākotnējam impulsam arī savu iedarbes spēku, tādā kārtā to ievērojami palielinot. Un ar ritmisku noteiktību šo sākotnējo impulsu atkārtojot, gluži kā zaldātiem maršējot, svārstības kļūst daudz intensīvākas nekā sākumā. Var pat apgalvot, ka diža adepta rokās, kurš pilnībā pārzina

visus avotus, šī spēka pielietojumam nav robežu, jo Visums būtībā ir tikai Vārda izraisīto vibrāciju galaiznākums.

XII. Mantras

Mantras jeb burvju vārdi, kas rada darbību bez elementālu palīdzības vienīgi ar zināmu skaņu atkārtošanu, savu iedarbības spēku aizgūst no simpātiskajām vibrācijām.

XIII. Dezagregācija

Ar ārkārtīgi ātrām svārstībām var panākt matērijas dezagregāciju, izjaucot kāda priekšmeta molekulu saites. Mazliet savādāka veida un vēl ātrākas vibrācijas sašķeļ arī molekulas atomus. Ķermenis, tādā kārtā novests ēteriskā stāvoklī, ar astrālās strāvas palīdzību var tikt pārvietots no vienas vietas uz otru neiedomājamā ātrumā, bet tiklīdz attiecīgais iedarbes spēks izsīkst, ēteriskā spiediena iespaidā tas atgūst sākotnējo veidu.

Iesācējiem ir grūti saprast, kā šo procesu laikā priekšmets saglabā savu sākotnējo izskatu. Viņi iebilst tādēļ, ka metāla priekšmets — piemēram, atslēga, — siltuma iedarbībā iztvaikojot un pārejot gāzveida stāvoklī, pēc tam atdziestot un atkal atgriežoties cietā stāvoklī, vairs neatgūst atslēgas formu, bet paliek tikai metāla gabals. Šie secinājumi ir pareizi, tomēr analogija nav pilnīga. Elementālā esence, kura dod atslēgai dzīvību, stāvokļu maiņā izkļiedžas nevis tāpēc, ka tā siltuma iespaidā iztvaikotu, bet gan tāpēc, ka, sagraujot tās pagaidu cieto ķermeni, tā atgriežas savā lielajā, kopējā glabātuvē. Gluži tāpat kā augstākās cilvēka sākotnes, kas pašas par sevi nav jutīgas ne pret siltumu, ne aukstumu, aizplūst no uguns iznīcinātā ķermeņa.

Tādējādi, atslēgas metālam atdziestot, «irdenā» jeb cietā elementālā esence atgriežas metāla gabalā citā stāvoklī un nav nekāda pamata cerēt, lai tā pieņemtu agrāko formu. Bet cilvēks, kurš sagrauj atslēgas matēriju, lai ar astrālās strāvas palīdzību pārvietotu to uz citu vietu, pieliek lielas pūles, lai noturētu elementālo esenci iepriekšējā stāvoklī līdz procesa beigām. Jo, tiklīdz viņa griba tiek atslābināta, tā kļūst par formu, ko momentāni piepildīs cietās daļiņas, veidojot priekšmetu. Ja medija koncentrētā griba būs bijusi pietiekoša, priekšmeta ārējais izskats tiks precīzi saglabāts.

Tādā veidā spiritiskajos seansos priekšmetus momentāni var pārvietot ļoti lielos attālumos un, ja tie ir sadalīti, iznest arī caur cietiem ķermeņiem, piemēram, māju sienām vai noslēgtas kastes dēļiem. To sauc par «matērijas iešanu caur matēriju», kas būtībā nav sarežģītāka kā ūdens tecēšana caur filtru vai gāzes izplūšana caur kādu šķidrums laboratorijas mēģinājumā.

Tāpat kā, mainot vibrāciju raksturu, tiek izmainīts matērijas stāvoklis no cieta ēteriskajā, ēterisku matēriju var pārvērst cietā stāvoklī.

XIV. Materializācija

Līdzīgi kā nupat tika izskaidrota matērijas sadalīšana, tagad mēģināsim izskaidrot arī pretējo parādību — materiālizāciju.

Arī šeit tāpat kā iepriekš vajadzīgs gribasspēks, kas neļautu priekšmetam atgriezties savā sākotnējā formā, un vajadzīga piepūle, lai sakopoto matēriju atturētu no atgriešanās ēteriskā stāvoklī.

Materializācijas laikā, kuru demonstrē parastajos spiritiskajos seansos, nepieciešamā matērija iespēju robežās tiek aizgūta no medija ēteriskā dubultnieka, un tas ir kaitīgi veselībai un nepatīkami arī citādā ziņā. Ar to izskaidrojams, ka materializētais fantoms gandrīz vienmēr turas medija tuvumā un ir tik ļoti saistīts ar ķermeni, no kura radies, ka, ilgāku laiku no medija attālināts, izplūst, un tā matērija, tiekdams uz savu pirmavotu, atgriežas ēteriskajā stāvoklī.

Bez šaubām, dažos gadījumos arī blīvā un redzamā matērija ir aizgūta no medija ķermeņa, kaut arī šis process ir grūti izskaidrojams. Es pats esmu bijis liecinieks gadījumam, kad varēja pilnīgi ticami pierādīt ievērojamu medija svārstību.

XV. Tumsas nozīme

Būtnes, kuras vada spiritiskos seansus, dod priekšroku tumsai vai puskrēslai tālab, ka to spēki parasti ir par vājiem, lai noturētu materializētu fantomu vai pat vienīgi tā roku kaut dažus mirkļus tik intensīvu vibrāciju vidē, kāda ir spilgtā gaismā.

Regulārie seansu apmeklētāji ir ievērojuši, ka pastāv trīs veidu materializācijas:

- 1) taustāma, bet neredzama;
- 2) redzama, bet netaustāma;
- 3) gan redzama, gan taustāma.

Pie pirmās, visplašākās grupas, pieder neredzamās rokas, kuras tik bieži apsveicinās ar klātesošajiem vai arī pārnes no vienas vietas uz otru nelielus priekšmetus. Te pieskaitāma arī mūzikas kastīšu spēlēšana. Šai gadījumā tiek izmantota tāda matērija, kas neatstaro un nelauž gaismas starus, bet spēj radīt gaisā vibrācijas, ko mēs uztveram kā skaņas.

XVI. Spiritiskās fotogrāfijas

Viens no šo parādību veidiem ir daļējā materializācija bez jebkāda fiziskās gaismas atstarojuma, bet kas tomēr iedarbojas uz ultravioletajiem stariem un vairāk vai mazāk iezīmējas uz gaismjūtīgas plates, veidojot spiritisko fotogrāfiju.

Kad spēks ir par vāju, lai veiktu pilnīgu materializāciju, rodas gāzveida formas, kas ir otrās kategorijas parādības, un tādā gadījumā «gari» vispār aizliedz seansa dalībniekiem pieskarties fantomam.

Turpretī, ja materializācija ir pilnīga, kas gan atgadās retāk, un spēks ir pietiekams, lai to noturētu kaut vai pāris minūtes, fantoms ir gan redzams, gan aptaustāms.

Ja adeptam vai viņa palīgam zināmā nolūkā nepieciešams materializēt savu astrālo vai mentālo pavadoni, viņš neaizņemas matēriju no sava ēteriskā dubultnieka, jo māk to iegūt tieši no apkārtējā ētera.

XVII. Dubultošanās

Ir vēl kāda parādība, kura atrodas ciešā saistībā ar šo tēmas daļu, — dubultošanās. Tās būtība ir ļoti vienkārša — tiek domās radīts precīzs priekšmeta tēls un koncentrēta ap to nepieciešamā astrālā un fiziskā matērija.

Skaidrs, ka ir nepieciešams, lai visas attiecīgā priekšmeta iekšējās un ārējās daļiņas tiktu vienlaicīgi atsauktas prātā, un tādēļ šis eksperiments prasa ievērojamu koncentrēšanās spēju. Ja cilvēks neprot iegūt matēriju no apkārtējā ētera, viņam tā jāņem tieši no kopējamā priekšmeta, kurš tādā kārtā zaudē daļu no sava svāra.

XVIII. Burtu un attēlu projekcija

Teozofiskajā literatūrā bieži tiek pieminēta burtu un attēlu projekcija. Arī tas ir panākams ar dažādiem paņēmieniem. Ja adepts vēlas kaut ko rakstiski paziņot kādai tālumā esošai personai, viņš noliek sev priekšā papīra lapu un domās «uzraksta» to, ko grib pateikt, teksta atveidošanai uz papīra aizņemoties matēriju no ētera. Viņš var, un tas ir pat vieglāk, neskatoties uz attālumu, panākt šī raksta parādīšanos uz papīra lapas, kas atrodas pie adresāta. Trešais paņēmiens, kuru pielieto visbiežāk, jo tas prasa vismazāk laika, ir tāds — adepts vēstules saturu iedvesmas veidā nosūta skolniekam, visu mehānisko projicēšanas darbu atstājot viņa ziņā.

Tādēļ skolnieks paņem papīra lapu un iztēlojas uz tās ar skolotāja roku rakstīto vēstuli, un, lai tā parādītos, rīkojas, kā sacīts iepriekš. Ja viņam ir grūti vienlaikus veikt abus uzdevumus — iegūt matēriju no ētera un projicēt vēstuli — viņš var nolikt uz galda tinti vai krāsas pulveri. Šie materiāli viņa darbu atvieglos, jo tie ir sabiezinātā stāvoklī un tie nav jāiegūst no ētera.

Acīmredzams, ka šī iespēja paver ceļu negodīgu cilvēku ļaunprātībām, jo iespējams viegli viltot parakstus un šādi viltojumi ar parastajām metodēm nav atklājami.

Savam skolotājam uzticīgs skolnieks zina nekļūdīgu paņēmienu, kā noteikt, vai vēstule patiešām nāk no skolotāja, bet pārējie to var konstatēt vienīgi pēc vēstules satura un rakstura, jo paraksta līdzība šādā gadījumā nav nekāds pierādījums.

Par projicēšanas māku jāteic, ka skolnieks bez pieredzes redzēs vienlaikus tikai dažus burtus un vēstuli «uzrakstīs» ne ātrāk, kā rakstot ar roku, bet pieredzējušāks cilvēks spēs ieraudzīt uzreiz visu lapaspusi vai pat visu vēstuli un veicīgi tiks galā ar savu uzdevumu.

Tādā veidā spiritiskajos seansos vienā acumirkļī tiek projicētas garas vēstules.

Attēlu projicēšanā princips ir gluži tas pats, tikai vienā paņēmienā jāaptver viss attēls. Ja to nepieciešams projicēt vairākās krāsās, rodas jaunas grūtības: krāsas jāiegūst no ētera, jāuzglabā atsevišķi, nesajaucot, un jāiekrāso attēls tieši kā oriģinālā. Te var parādīt savu mākslinieka talantu, un tātad visi astrālās pasaules iemītnieki spēj atveidot labus zīmējumus.

Protams, cilvēks, kurš dzīvē bijis liels mākslinieks, pēc nāves mēģinot projicēt, būs apveltīts ar spēju ātrāk uztvert un atveidot kādu ainavu.

XIX. Darbības slēgtās trīsdimensiju kontūrās

Rakstīšana uz divām kopā saliktām tāfelītēm, kas tiek veikta, garantējot godaprātu, un ar ko tik ļoti lepojas daži mediji, dažreiz notiek ar projekcijas palīdzību, bet biežāk gan starp tāfelītēm ir paslēpta grifele, ko vada fantoma roka, un materializēti ir tikai pirkstu gali, kas tur grifeli.

XX. Levitācija

Fenomens, ko dažkārt veic seansos un vēl biežāk pie Indijas jogiem, ir tā dēvētā levitācija — cilvēka ķermeņa pacelšana gaisā.

Ja tas notiek ar mediju, tad to parasti pietur «garu rokas». Bet ir arī zinātnisks paņēmiens, kā panākt šo, visbiežāk Indijā, bet dažkārt arī Eiropā rādīto, fenomenu. Okultā mācība zina līdzekļus, kā neitralizēt vai pat pilnīgi likvidēt gravitācijas spēku. Tos prasmīgi izmantojot, var viegli veikt levitāciju.

Nav šaubu, ka šī noslēpuma zināšana ļāva pacelties gaisā Indijas un senās Atlantīdas gaisa kuģiem un būt viegli vadāmiem vēlamajā virzienā. Iespējams, ka šo slēpto dabas spēku pārzināšana atviegloja darbu arī tiem, kam bija jāpaceļ milzu smagumi, būvējot piramīdas un citas gigantiskās celtnes.

XXI. Gaismas parādības

Astrālās pasaules iemītnieki, kuru rīcībā ir dažādi līdzekļi, ļoti viegli spēj izraisīt dažādas gaismas parādības gan mirdzošu punktiņu izskatā, gan žilbinošā daudzveidībā, bet dažkārt arī dejojošu, mirgojošu bumbiņu formā, jo uguns elementālu grupai šādas pārvērtības nesagādā nekādas grūtības.

Jebkura gaisma ir ētera svārstības, tāpēc, mākot izraisīt vibrācijas, var iegūt vēlamos gaismas efektus.

XXII. Manipulācijas ar uguni

Ar ētera elementālās esences palīdzību var veikt visai efektīgus eksperimentus ar uguni, kas neapdedzina, lai gan arī to var panākt citā veidā.

Visplānāko ēteriskās vielas slānīti var izveidot tā, lai ar to pārklātā roka nejustu karstumu, un medijs vai viņa palīgs bez riska var paņemt karstu ogli vai izkausētu metālu.

XXIII. Metālu transmutācija

Lielāko daļu spiritiskajos seansos notiekošo parādību jau esam aplūkojuši, ir vēl tikai daži fenomeni, kuri jāpiemin. Viens no tiem ir metālu transmutācija, kas parasti tiek uzskatīta par viduslaiku alķīmiķu sapni.

Vairumā gadījumu šī fenomena apraksts ir dvēseles attīrīšanās simbols. Tomēr ir pierādīts, ka dažos gadījumos šī parādība patiesi notikusi. Pat tagad Indijā ir magi, kuri apgalvo, ka viņi to veic, un tas ir

pierādāms. Lai vai kā, skaidrs, ka atoms jebkurā vielā paliek tas pats atoms, atšķiras tikai atomu kombinācijas. Kas prot metāla gabalu «novest» atomiskā stāvoklī un tad mainīt to kombinācijas, tas spēj izdarīt transmutāciju.

XXIV. Reperkutācija

Mazpazīstamo un neparasto reperkutācijas fenomenu var izskaidrot ar jau pieminēto simpātisko svārstību principu, proti — rēta vai zīme, kura atstāta uz materializētās figūras, tiek reproducēta uz medija fiziskā ķermeņa.

Pierādījumus šim faktam var atrast viduslaiku burvju tiesas prāvu liecībās — tur var lasīt, ka burvim, kurš pieņēmis suņa vai vilka izskatu, adresētā sitiena pēdas redzamas uz attiecīgās viņa fiziskā ķermeņa daļas.

Šī pati dīvainā likumība dažkārt ir bijusi par iemeslu netaisnīgiem mediju apmelojumiem krāpšanā, kad, piemēram, krāsa, ar kuru notriepa materializētā gara roka, pēc tam ir redzama uz medija rokas.

Tas izskaidrojams ar to, ka fantoms, kā tas bieži mēdz būt, ir veidots no medija ēteriskā dubultnieka, un medijs, apstākļu spiests, pieņem citu veidolu. Īstenībā šīs abas fiziskā ķermeņa daļas ir savā starpā tik cieši saistītas, ka nav iespējams likt vibrēt vienai, neizraisot atbilstošas vibrācijas otrā.

NOBEIGUMS

Mēs ceram, ka lasītājs, kuram ir pieticis pacietības tikt galā ar šo grāmatu, ir guvis vispārēju priekšstatu par astrālo pasauli un tās dzīvi un nu spēs izprast un klasificēt dažādas parādības pēc mūsu dotā iedalījuma.

Kaut arī šis darbs vairāk līdzinās aplūkojamās plašās tēmas īsam izklāsta uzmetumam, mēs tomēr ceram, ka tas ir pietiekams, lai pārliecinātu par astrālās pasaules pētījumu svarīgumu, studējot bioloģiju, fiziku, ķīmiju, astronomiju, medicīnu, vēsturi, un ceram arī, ka, arvien vairāk iepazīstot astrālo pasauli, šīs zinātnes gūs jaunu attīstības stimulu.

Tomēr šādi pētījumi nedrīkst būt pašmērķis, jo visi tiem lietotie līdzekļi neizbēgami noved pie attīstības metodes, kuru Indijā sauc par «*Laukiku*», pie sistēmas, ar kuras palīdzību patiešām tika iegūtas attiecīgas psihiskas spējas, bet tās ieguva tikai *īsta personība*. Un, tā kā šiem sasniegumiem nav nekādu drošu garantiju, to pielietošana praksē var aizvest maldu ceļos.

Visas sistēmas, kuras pieļauj medikamentu lietošanu vai elementālu izsaukšanu, kā arī «*Hathajogas*»¹ paņēmienus, ietilpst šajā kategorijā.

Ir kāda cita metode, kuru sauc «*Lokatra*» un kura ir «*Radžajogas*»² (garīgās, psihiskās) attīstības sastāvdaļa, un, lai arī panākumi nav apgūstami tik ātri kā ar iepriekšējo metodi, toties nepārtraukti tiek bagātināta individualitāte un sasniegtais rezultāts paliek uz visiem laikiem. Toties skolotāja norādījumu izpilde ir garantija un pasargā no maldi vienīgi tik ilgi, kamēr precīzi seko šiem norādījumiem.

Gaišredzības iegūšana ir jāuzlūko vienīgi kā attīstības pakāpiens ceļā uz bezgalīgi augstām vērtībām, kā sīks solis uz taciņas, kas ved uz dižajām Adeptāta virsotnēm, pretim cēlajai gudrības un varenības perspektīvai, ko mūsu ierobežotais prāts pašlaik nespēj aptvert.

Nevajadzētu domāt, ka absolūta astrālā redze ir īsta labklājība. Gluži otrādi, liekulība, nabadzības posts un ciešanas, cilvēku naida un cietsirdības izpausmes kļūst par smagu nastu tiem, kam pavērusies šī jaunā pasaule. Viņiem bieži nāk prātā Šillera kvēlie vārdi: «Kam gan tu pameti mani ar atvērtām acīm aklo pilsētā, sludinot tavus pareģojumus? Ņem atpakaļ šo drūmo gaišredzību! Neļauj manām acīm skatīt šo nežēlīgo pasauli! Dod atpakaļ manu aklību, manu neziņu! Ņem atpakaļ savu baismo dāvanu!»

1 H a t h a j o g a j e b H a t a j o g a — fiziskā ķermeņa pilnveidošanas māksla ar dažādu pozu palīdzību, elpošanas vingrinājumiem un citiem paņēmieniem.

2 R a d ž a j o g a — domu koncentrēšanas māksla.

Tomēr jāpiebilst, ka tamlīdzīgas izjūtas ir visai raksturīgas pirmajās attīstības pakāpēs, bet vairāk izkopta redzespēja un dziļākas zināšanas dod meklētājam pārliecību, ka viss tiecas uz vispārēju laimi nākotnes labā.

Stundu pēc stundas kā plaukstošs zieds
Atklāsies patiesība...
Jo Saule var nobālēt,
Var debesīs apdzist zvaigznes,
Bet Dieva likums ir negrozāms.
Viņa mirdzums ir brīnišķīgs,
Viņa ietekme pieaugoša
Dabas lēnajā ritumā,
Kas zoofītu ir pacēlusi miljonos gadu
Līdz Diženā Visuma Valdnieka augstumiem.

IZZIŅA

par Teozofijas Biedrību

Teozofijas Biedrība ir organizācija, kuras locekļi pieder pie visdažādākajām reliģijām.

Visi, kas tajā iestājas, dod solījumu sekot trim mērķiem, kuri arī ir Biedrības galvenais uzdevums. Visus vieno un iedvesmo vēlēšanās izskaust reliģisko neiecietību, vēlēšanās meklēt patiesību, kas paslēpta aiz ceremoniju aizsega, un rast atbildes uz jautājumiem, kuri interesē visus. Šī solidaritāte nav aklas ticības, bet gan kopīgu patiesības centienu radīta, patiesības, kura netiecas pēc varas, bet ir kā balva par pūlēm, tikumisku dzīvi un sekošanu augstākiem ideāliem. Ticībai jāizriet no zināšanām vai vērojumiem, jābalstās uz prātu, nevis uz kāda viedokli.

Viņi sludina iecietību ticības lietās pret visiem, pat fanātiķiem, atzīstot, ka tā ir vispārēja likumība, nevis dažu personu privilēģija.

Viņi negrasās priest tiesu gara tumsonībai, bet grib to izskaust. Dažādās reliģijas uzskata par Dievišķās Gudrības nepilnīgu izpausmi un nevis nosoda, bet studē tās.

Viņu devīze ir—miers. Viņu karogs — patiesība. Teozofiju var dēvēt par visu reliģiju pamatos ietverto patiesību kopumu. Tā pierāda, ka neviena no šīm patiesībām nevar tikt uztverta kā vienai baznīcai piederoša. Tā piedāvā mācību, kas dod dzīvei jēgu un parāda, ka pasaules progresu nosaka taisnība un mīlestība. Nāvi šī mācība skaidro no patiesā redzesviedokļa — kā stāvokli, kas periodiski atkārtojas eksistences bezgalībā, tādējādi attēlojot dzīvi grandiozā veidā. Šī mācība ir radīta, lai atjaunotu aizmirstās zināšanas — zinātņi par dvēseli — un lai mācītu cilvēkiem, ka dvēsele — tas ir viņš pats, kurpretī viņa domas un fiziskais ķermenis ir tikai viņa ieroči un kalpi. Tā izskaidro visu reliģiju svētās grāmatas un atklāj to apslēpto nozīmi, saprāta gaismā vērtējot tās kā apceres garadarbus.

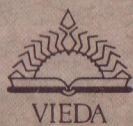
Šīs patiesības apgūst visi Teozofijas Biedrības locekļi, un tie, kuri patiesi vēlas kļūt par teozofiem vārda tiešā nozīmē, tiecas uz atbilstošu dzīvesveidu.

Personas, kuras alkst pēc zināšanām, vēlas būt reliģiski iecietīgas un sasniegt augstāko ideālu, ar prieku tiks sveiktas kā Teozofijas Biedrības īstenie biedri.

Č. Lidbiters

ASTRĀLĀ pasaule

«RIETUMU RELIĢIJAS MĀCĪBA
PAR TO, KAS SAGAIDA CILVĒKU
PĒC NĀVES, IR TIK TĀLU NO
PATIESĪBAS, KA PAT IZGLĪTOTI
ĻAUDIS, NONĀKOT PĒC NĀVES
ASTRĀLAJĀ PASAULĒ, IR PILNĪGI
APJUKUŠI. APSTĀKĻI, KĀDOS
VIŅI NOKĻŪST, IR TIK ATŠĶIRĪGI
NO CERĒTĀ, KA BIEŽI VIEN
VIŅI NESPĒJ NOTICĒT, KA IR
MIRUŠI.»

VIEDA